

ШАРЛЕЙН ХАРИС

МЪРТВИ ПРЕДИ МРАК

Част 1 от „Истинска кръв“

Превод от английски: Светла Ганева-Морисън, 2009

chitanka.info

1.

От години очаквах в бара да влезе вампир.

Откакто преди две години вампирите излязоха от ковчезите си, както те самите се шегуват, все се надявах някой от тях да дойде в Бон Темпс. Малкият ни град бе населен от всички други малцинства, защо не и от новопоявилите се, официално признати вампири? Но провинциална Северна Луизиана се оказа не толкова привлекателна за тях. Ню Орлеанс, от друга страна, бе нещо като техен център, също като в книгите на Ан Райе.

Бон Темпс не е чак толкова далеч от Ню Орлеанс и всеки, който дойде в бара, разказваше, че ако метнеш камък на улицата, все ще уцелиш някой от тях. Макар че по-добре да не го правиш.

Но аз очаквах своя вампир.

Може да се каже, че не излизам много. Не защото не съм привлекателна. Напротив. Русокоса съм, със сини очи, на двайсет и пет години, имам стегнати крака, бюстът ми хваща окото, а талията ми е убийствена. Изглеждам добре в лятната си униформа на сервитьорка, която Сам ни избра: черни къси панталонки, бяла тениска, бели чорапи и черни маратонки Nike. Но си имам недостатък. Или аз го виждам по такъв начин. Редовните клиенти ме смятат за откачена.

Независимо от обяснението, резултатът е един и същ — много рядко ми се случва да изляза на среща. Такива незначителни удоволствия означават толкова много за мен.

Той седна на една от моите маси — вампирът.

Моментално разбрах какъв е. Порази ме фактът, че никой друг наоколо не се обърна да се загледа. Не можеха да направят разлика. Но за мен кожата му притежаваше блясък и просто знаех.

Идеше ми да заподскачам от радост. Всъщност направих няколко крачки точно пред бара. Сам Мерлот, шефът ми, надзърна над питието, което смесваше, и леко ми се усмихна. Взех таблата и бележника си и

отидох на масата на вампира. Надявах се червилото ми да не се е изтрило и прическата ми все още да изглежда добре. Бях леко развълнувана и усетих как краищата на устните ми се повдигат в усмивка.

Той изглеждаше потънал в мисли, така че имах възможност да го огледам добре още веднъж, преди да вдигне поглед. Беше почти метър и осемдесет висок. Имаше гъста кестенява коса, сресана назад — докосваше леко яката му, а дългите му бакенбарди изглеждаха някак старомодни. Беше блед, разбира се, та нали беше мъртъв — ако вярваме на старите предания. Според съвременната теория, тази, която и самите вампири публично поддържат, този тук бе станал жертва на вирус, който го е покосил за няколко дни, след което е развил алергии към слънчевата светлина, среброто и чесъна. Подробностите варират според вестника. Напоследък всички бяха пълни с вампирски истории.

Както и да е, устните му бяха прекрасни, изваяни като на скулптура, имаше извити тъмни вежди. Носът му бе като на принц от византийска мозайка. Когато най-после вдигна поглед, забелязах, че очите му са дори по-тъмни и от косата му, а бялото им бе ослепително.

— Какво ще желаете? — попитах, преливаща от щастие.

Той повдигна вежди.

— Имате ли бутилирана синтетична кръв? — попита ме.

— Страшно съжалявам, но не. Сам е поръчал няколко. Би трябвало да са тук следващата седмица.

— В такъв случай бутилка червено вино, моля. — Гласът му звучеше спокойно и ясно, като ручей, течащ покрай изваяни камъни.

Разсмях се звучно. Беше твърде хубаво.

— Не обръщайте внимание на Суки, господине, тя е малко луднала — чу се познат глас от сепарето до стената.

Щастието ми за миг се изпари, макар да усещах, че устните ми все още са разпънати в усмивка. Вампирът се бе загледал в мен, наблюдавайки как лицето ми помръква.

— Ей сега ще ви донеса виното — отвърнах и се отдалечих, без дори да погледна самодоволното лице на Мак Ратрей^[1].

Той и жена му, Денис, бяха в бара почти всяка вечер. Казвах им семейство Негодници. Доста се постараха да ми вгорчат живота, откакто се нанесох в каравана под наем на Четирите ъгъла. Надявах се да се изпарят от Бон Темпс така ненадейно, както се бяха и появили.

Когато дойдоха за първи път в „При Мерлот“, най-невъзпитано подслушвах мислите им, да, зная, доста подло от моя страна. Но и аз, като всички останали, се отегчавам. И макар че през повечето време блокирам мислите на околните, които се опитват да се промъкват в съзнанието ми, понякога просто се предавам. Така че знаех някои неща за Ратрей, които вероятно никой друг не знаеше. Например, че са лежали в затвора, макар да не знаех за какво. А също така бях прочела противните мисли на Мак Ратрей по мой адрес. Знаех и тайната на Денис — че преди две години родила и изоставила бебе, което не било от Мак.

И на всичкото отгоре не оставяха и бакшиш.

Докато гледаше към масата на вампира, Сам наля чаша домашно червено вино и го остави на таблата ми. Когато ме погледна, разбрах — той също бе наясно, че новият ни клиент е вампир. Очите на Сам са сини като на Пол Нюман, а не като моите — мътно сиво-сини. Сам също е рус, но неговата коса е къдрава, а и русото му е почти като червено злато. Лицето му винаги е с лек слънчев загар и макар да изглежда слаб в дрехите си, аз съм го виждала да разтоварва камион, разсъблечен до кръста. Тялото му е здраво и стегнато. Никога не подслушвам мислите му. Той ми е шеф все пак. Налагало ми се е да напускам работа, понеже съм разбирала неща за началниците си, които не ми се е искало да зная.

Но Сам не каза нищо, само ми подаде виното. Огледах чашата, за да се убедя, че е безупречно чиста, и се отправих към масата на вампира.

— Виното ви, господине — произнесох с нотка тържественост и внимателно поставих бутилката и чашата точно пред него.

Той отново ме погледна и се възползвах да задържа поглед върху прекрасните му очи.

— Наздраве! — казах гордо.

Мак Ратрей се провикна зад гърба ми:

— Хей, Суки, тук имаме нужда от още една кана бира.

Въздъгнах и се обърнах да взема празната кана от масата на Негодниците. Забелязах, че Денис изглежда страхотно тази вечер. Носеше секси потник и къси панталонки, а кестенявата ѝ коса бе тупирана. Тя не беше особено привлекателна, но понеже излъчваше самоувереност, отнема известно време, докато този факт се проумее.

За моя изненада няколко минути по-късно видях, че семейство Ратрей са се преместили на масата на вампира и му говорят нещо. Не забелязах да им обръща особено внимание, но пък и не си тръгваше.

— Гледай, моля ти се — кимнах възмутено на колежката си Арлийн.

Тя е червенокоса, има лунички и е десет години по-възрастна от мен. Била е женена четири пъти. Има две деца, а от време на време ми се струва, че ме възприема като третото.

— Непознат мъж, а? — обади се тя без особен интерес.

Арлийн ходи в момента с Рене Ление. Изглежда щастлива, макар да не ми е ясно какво толкова намира у него. Мисля, че Рене е вторият ѝ съпруг.

— О, той е вампир! — възкликнах просто за да споделя въодушевлението си с някого.

— Така ли? Тук? Обаче помисли малко, миличка, — каза тя с лека усмивка, за да покаже, че споделя радостта ми — едва ли е чак толкова цвете, щом е с Негодниците. От друга страна, Денис направо се престарава.

След нейната констатация картинката ми се изясни. Благодарение на опита ѝ Арлийн доста я биваше в преценката на интимни ситуации, за разлика от мен.

Вампирът беше гладен. Бях чувала, че синтетичната кръв, която японците бяха изобретили, доставяла на вампирите всичко необходимо, но не можела да задоволи жаждата им. Ето защо от време на време се случваха разни „нещастни случаи“, това бе евфемизмът на вампирите за жестоките убийства на хора. И ето я Денис Ратрей, опипваше шията си и я извиваше ту на едната, ту на другата страна... каква безсрамница!

В този момента брат ми, Джейсън, влезе в бара и дойде да ме прегърне. Ясно му е, че жените харесват мъже, които се отнасят добре към семейството си и са мили към сакатите, така че прегръщайки ме, удря с един куршум два заека. Не че му се налага да трупа повече точки, отколкото вече притежава, като се държи естествено, бидейки себе си. Привлекателен мъж е, но освен това може да бъде истински негодник. Жените обаче имаха склонност някак да пренебрегват този факт.

— Здравсти, сестра ми! Как е баба?

— Добре е, както винаги. Отбий се да я видиш.

— Окей. Коя е на разположение тази вечер?

— Огледай се и ще видиш.

Направи ми впечатление, че щом Джейсън се заозърта, предизвика вълна от женски ръце, докосващи коси, блузи и устни.

— А, виждам Джийн — Ан. Свободна ли е?

— Тук е с някакъв шофьор на камион от Хамънд, който в момента е в тоалетната. Умната!

Джейсън ми се ухили до ушите. Изумих се как нито една от останалите жени не забелязваше себелюбието в тази усмивка. Дори Арлийн оправи тениската си, когато той влезе. След четири брака би трябвало поне малко от малко да се е научила да преценява мъжете. Другата сервитьорка, с която работех, Доун, отметна коси и изпъна рамене, за да насочи вниманието към бюста си. Джейсън ѝ махна дружелюбно. Тя отвърна с престорена усмивка. С брат ми не са в добри отношения и въпреки това ѝ се иска той да я забележи.

Стана доста натоварено — в събота вечер всеки се отбиваше за малко в „При Мерлот“, така че за известно време изпуснах от око моя вампир. В следващия момент, когато имах възможност да му обърна внимание, той говореше с Денис. Мак го гледаше толкова жадно, че започнах да се безпокоя.

Приблжих се до масата, вторачена в Мак. В крайна сметка престанах да се възпирам и заслушах мислите му.

Мак и Денис били в затвора заради източването на кръвта на вампир.

Макар и дълбоко разстроена, веднага занесох кана с бира и няколко чаши на масата с четирима грубияни. Откакто се разчу, че кръвта на вампирите временно облекчава симптомите на различни заболявания и едновременно с това увеличава сексуалната потентност, нещо като преднизон и виагра ведно, възникна голям черен пазар за истинска и неразредена вампирска кръв. Където има пазар, има и доставчици. В конкретния случай. — Негодниците, както току-що научих. Примамвали вампири, източвали ги и продавали мускалчетата с кръв по двеста долара бройката. От две години това беше най-разпространената дрога. Някои купувачи полудели, след като пили истинска вампирска кръв, но това не повлияло на пазара.

По принцип вампирът с източена кръв не живее кой знае колко дълго. Източващите оставят вампирите прободени с кол или просто ги зарязват някъде. И всичко приключва с изгрева на слънцето. От време на време четяхме за случаи, в които ролите се разменят, ако вампирът е успял да се освободи. Тогава имаше мъртви източващи.

Моят вампир ставаше и се канеше да си тръгне с Негодниците. Мак срещна погледа ми и забелязах, че е видимо поразен от изражението ми. Обърна се пренебрежително, като всички останали.

Вбесих се. И то много.

Какво ли можех да направя? Докато се колебаех, те излязоха. Дали вампирът щеше да ми повярва, ако изтичам след тях и му кажа? Никой друг не ми вярваше. Ако пък случайно ми повярваха, ме намразваха и се страхуваха от мен, понеже четях мислите, скрити в съзнанието на хората. Една вечер Арлийн ме бе умолявала да прочета мислите на четвъртия ѝ съпруг, когато дойде да я вземе, защото бе почти сигурна, че се кани да я напусне — нея и децата, но аз не го направих, защото не исках да изгубя единствената приятелка, която имах. И дори тя не бе посмяла да ме помоли директно, защото това би означавало да признае, че притежавам подобна дарба, подобно проклятие. Хората не можеха да го възприемат. Предпочитаха да ме смятат за луда. Каквато едва ли не бях понякога.

Залутах се объркана, изплашена и гневна и тогава ме осени мисълта, че трябва да направя нещо. Предизвика ме начинът, по който Мак ме погледна — сякаш съм нищожество.

Тръгнах покрай бара към Джейсън, който се задяваше с Дий — Ан. Според слуховете не ѝ трябвало кой знае колко. Шофьорът от Хамънд недоволстваше от другата ѝ страна.

— Джейсън! — викнах настойчиво. Той се обърна и ми хвърли предупредителен поглед. — Слушай, онази верига още ли е в багажника на пикапа ти?

— Никога не излизам без нея — отвърна ми лениво и се вгледа в мен, сякаш искаше да прочете по лицето ми дали нямам никакви неприятности. — Да не би да ходиш да се биеш, Суки?

Усмихнах му се. Бях свикнала да го правя, така че не ми беше трудно.

— Искрено се надявам да не се наложи — подметнах весело.

— Хей, имаш ли нужда от помощ? — загрижено попита той. В крайна сметка ми беше брат.

— Не, благодаря — отвърнах, опитвайки се да звуча убедително, и се отправих към Арлийн.

— Виж, налага ми се да тръгна малко по-рано. Масите ми са почти празни, ще ги поемеш ли? — Не смятах, че някога ще ми се наложи да я моля за подобна услуга, макар на мен често да ми се бе налагало да я покривам.

— Да ти помогна ли с нещо? — предложи тя.

— Няма нужда — отвърнах. — Ще се върна, ако мога. Ако поемеш моите маси, аз ще се погрижа за караваната ти.

Арлийн ентусиазирано разтресе буйната си червена коса.

Посочих вратата за персонала, после себе си, имитирайки с пръсти крачки, за да дам знак на Сам, че излизам. Той кимна. Не изглеждаше доволен.

Излязох през задната врата и се опитах да стъпвам безшумно по дребния чакъл. Мястото за паркиране на персонала беше зад бара, откъдето се влизаше през врата, водеща към склада. Тук бяха колите на готвача, на Арлийн, на Доун и моята. Отдясно бе пикапът на Сам, спрял пред караваната му.

Прекоших чакълестия сектор и отидох на доста по-големия и асфалтиран паркинг за клиентите вляво от бара. Дървета ограждаха „При Мерлот“, а по края паркингът беше насипан основно с чакъл. Сам държеше да е добре осветено и сюрреалистичната ярка светлина на високите лампи придаваше странен вид на всичко.

Видях очуканата червена спортна кола на Негодниците и разбрах, че са наоколо.

Най-накрая намерих пикапа на Джейсън. Беше черен, със завъртулки в розово и светлосиньо. Спор да няма, не обичаше да остава незабелязан. Набрах се отзад и затършувах за веригата, дебелината верига, която носеше за всеки случай, ако стане бой. Увих я около себе си и тръгнах, като я притисках да не дрънчи.

Замислих се за миг. Единственото изолирано донякъде място, където Негодниците биха могли да примамят вампира, бе в дъното на паркинга, където дърветата буквално бяха надвиснали над колите. Така че се запромъквах натам, опитвайки да се движа бързо и ниско.

На всеки няколко секунди спирах и се заслушах. Скоро дочух стенание и едва доловими гласове. Пропълзях между колите и ги видях точно където очаквах да бъдат.

Вампирът бе проснат по гръб на земята, лицето му бе изкривено в агония, верига пристягаше китките и глезените му. Сребърна. На земята, до краката на Денис, вече имаше два малки мускала с кръв и докато наблюдавах, тя сложи нова епруветка на иглата. Турникетът^[2] над лакътя му бе впит дълбоко в ръката му.

Те бяха с гръб към мен, а вампирът още не ме бе забелязал. Отпуснах навитата верига и около 90 см от нея увисна свободно. Кого да напада първо? И двамата бяха дребни и зли.

Спомних си надменното отношение на Мак и това, че никога не ми оставя бакшиш. Първо Мак.

Всъщност никога досега не се бях била. Но някак с нетърпение очаквах да се случи.

Изскочих иззад един пикап и размахвах веригата. Цапардосах го по гърба, както бе коленичил до жертвата. Изкрещя и скочи. Денис хвърли един поглед и се зае да слага нова епруветка. Ръката на Мак се спусна към ботуша му и когато я вдигна, нещо проблесна. Преглътнах. Държеше нож.

— Ууу! — викнах и му се ухилих.

— Ти, смахната кучко! — изкрещя той. Звучеше, сякаш умира от нетърпение да използва ножа.

Бях твърде съсредоточена в ситуацията, затова разбрах точно какво иска да ми направи. Направо побеснях. Нахвърлих му се с намерението да го нараня възможно най-зле. Но той ме очакваше и налетя с ножа, докато аз размахвах веригата. Замахна към ръката ми, но не успя да ме докосне. Завъртайки се, веригата се уви около тънкия му врат като прелъстителка. Триумфалният му вик премина в хриптене. Пусна ножа и се вкопчи в нея с две ръце. Неспособен да поеме въздух, падна на колене, дръпвайки рязко веригата от ръката ми.

И веригата на Джейсън замина. Спуснах се и грабнах ножа, държейки го така, сякаш знам как да го използвам. Денис се бе втурнала към нас. Напомняше ми селска вещица сред сенките и осветлението на уличните лампи.

Замръзна на място, като видях, че ножът на Мак е у мен. Започна да кълне, да ругае и да говори ужасии. Изчаках я да спре, за да кажа:

— Разкарайте се! Веднага!

Омразата, с която ме погледна, направо ме прониза. Опита се да грабне мускалите с кръв, но ѝ изсъсках да не ги докосва. Тогава тя изправи Мак на крака. Той продължаваше да издава задавени звуци, държейки веригата в ръце. Денис буквално го повлече към колата им и го напъха на седалката до шофьорската, извади ключове от джоба си и седна зад волана.

В момента, в който чух ръмженето на двигателя, внезапно осъзнах, че сега Негодниците разполагат с ново оръжие. По-бърза и от стрела, се втурнах към вампира и казах:

— Оттласквай се с крака!

Хванах го под мишниците и го задърпах заднишком колкото мога, той схвана какво правя, сви крака и започна да бута. Едва влязохме между дърветата и червената кола връхлетя с рев върху нас. Денис ни изпусна за по-малко метър, наложи се да завие, за да избегне удара в един бор.

После чух отдалечаващия се шум на двигателя.

— Ох, леле! — въздъгнах и коленичих до вампира, защото краката вече не ме държаха. Дишах дълбоко около минута, опитвайки се да се взема в ръце. Вампирът помръдна и го погледнах. С ужас забелязах тънки струйки дим да се вият над китките му — там, където среброто се докосваше до тях. — О, горкичкият! — възкликнах ядосана на себе си, че не се бях погрижила незабавно за него. Все още опитвайки се да нормализирам дишането си, започнах да размотавам тънките сребърни жици, които май бяха една дълга верига. — Милият той! — прошепнах, без да си давам сметка колко неуместно звучи това.

Имах сръчни ръце и набързо освободих китките му. Зачудих се как Негодниците бяха успели да отвлекат вниманието му, за да му ги надянат. Почервениях само като си го представих.

Вампирът сви ръце пред гърдите си, докато размотавах сребърната верига, увита около краката му.

Глезените му бяха по-добре, източващите не си бяха направили усилието да вдигнат крачолите на джинсите му, за да я сложат на голо.

— Съжалявам, че не можах да дойда по-бързо — извиних се. — След малко ще си по-добре, нали? Искаш ли да те оставя?

— Не.

Хареса ми да чуя това, докато не добави:

— Може да се върнат, а аз още не съм в състояние да се бия.

Хладният му тон звучеше неравномерно, но не дишаше тежко.

Навъсих се и докато той се възстановяваше, взех някои предпазни мерки. Седнах с гръб към него, за да не го притеснявам. Зная колко неприятно е да те гледат, когато си наранен. Приседнах на паважа, без да изпускам от око паркинга. Няколко коли тръгнаха, други няколко пристигнаха, но никой не дойде в нашия край, до дърветата. От движението на въздуха около мен разбрах кога вампирът се изправи и седна.

Не заговори веднага. Извърнах се наляво да го погледна. Беше по-близо, отколкото очаквах. Големите му тъмни очи се впериха в моите. Зъбите му бяха прибрани. Това леко ме разочарова.

— Благодаря ти! — каза резервирано.

Ясно, не беше въодушевен от факта, че го е спасила жена. Типичен мъж!

След като се оказа такъв неблагодарник, реших, че бих могла също да си позволя нещо невъзпитано и отворих съзнанието си, за да чуя мислите му.

Не долових нито една.

— О! — възкликнах, усещайки изненадата в гласа си, без да си давам сметка, че казвам. — Не мога да те чуя.

— Благодаря! — повтори вампирът, отчетливо движейки устни.

— Не, не, чувам те, когато говориш, но...

От вълнение направих нещо, което обикновено никога не бих си позволила, защото е прекалено лично и издава, че имам недостатък. Обърнах се към него, улових бялото му лице между дланите си и го погледнах съсредоточено. Концентрирах цялата си енергия. Никакъв резултат! Усещането бе, сякаш слушам радиостанция, която не съм избрала, и внезапно я настройвам на дълги вълни, които обаче не улавям. Все едно се намирах в рая.

Очите му станаха по-големи и по-тъмни, но въпреки това остана напълно неподвижен.

— О, извинявай! — казах, зяпвайки от неудобство. Отдръпнах ръце, заглеждайки се отново в паркинга. Започнах да бръщолевя за Мак и Денис, мислейки през цялото време колко невероятно би било да имам до себе си някого, чиито мисли да не мога да чуя, освен ако той не реши да ги сподели. Колко прекрасна бе тишината му! — ... И

така, реших, че е най-добре да дойда и да проверя какво става с теб — завърших, без да имам идея какви ги бях изприказвала.

— Ти дойде да ме спасиш. Много смело от твоя страна — рече той с толкова съблазнителен тон, че на Джийн — Ан направо щяха да ѝ се разтреперят краката.

— Я зарежи това — казах нервно, връщайки се обратно на земята с гръм и трясък.

Беше шокиран. Отне му цяла секунда, докато възвърне обичайното си безизразно изражение.

— Не те ли е страх да останеш насаме с гладен вампир? — попита ме. Нещо лукаво, а и опасно се прокрадна в тона му.

— Не.

— Да не би да си решила, че след като ме спасиш, си в безопасност и тая някакви сантиментални чувства след всички тези години? Вампирите често се обръщат против онези, които им се доверяват. Наясно си, че на нас не са ни присъщи човешките ценности.

— Доста хора нападат онези, които им се доверяват — обърнах му внимание, че все пак съм предвидлива. — Не съм чак толкова глупава!

Вдигнах ръка и извъртях шия. Докато се бе възстановявал, бях увила сребърната верига на Негодниците около врата и ръцете си.

Той видимо потрепери.

— Ами сочната артерия в слабините ти — рече след кратка пауза, докато го измисли, а гласът му звучеше лукаво.

— Не си позволявай да говориш така! — казах. — Няма да слушам подобни неща.

Още веднъж се спогледахме мълчаливо. Опасявах се, че никога повече няма да го видя, в крайна сметка първото му посещение в „При Мерлот“ не беше съвсем сполучливо. Така че се опитвах да попия всичко, което мога. Дълго щях да пазя спомена за тази среща и да се връщам към нея отново и отново. Беше уникално, безценно. Искаше ми се пак да докосна кожата му. Не можех да извикам отново усещането. Но да го докосна, означаваше да премина границите на доброто поведение, а и може би той щеше пак да започне с онова безумно съблазняване.

— Искаш ли да изпиеш кръвта, която източиха? — попита ме неочаквано. — Така ще мога да ти засвидетелствам своята

признателност. — Посочи запушените мускали, които лежах на пътя. — Би трябвало кръвта ми да подобри сексуалния ти живот и здравето ти.

— Аз съм си здрава като бик — отвърнах откровено — и не мога да се похваля със сексуален живот. Прави каквото искаш с нея.

— Можеш да я продадеш — предложи той, но ми се стори, че само иска да види как ще реагирам.

— Не бих се докоснала до нея — отвърнах обидено.

— Ти не си като другите — каза той. — Що за същество си?

Гледаше ме така, сякаш изрежда наум възможните варианти. За мое удоволствие не можех да чуя нито един от тях.

— Ами, казвам се Суки Стакхаус и съм сервитьорка — отвърнах му. — Как е твоето име? — Реших, че поне това мога да попитам, без да прозвуча нахално.

— Бил — отговори той.

Преди да се опомня, се търкалях по корем от смях.

— Бил?! Вампирът Бил! — възкликнах. — Мислех, че би трябвало да е нещо като Антоан, Базил или Лангфорд. Но Бил! Не се бях смяла така от доста дълго време. — Налага се да се връщам на работа.

Усетих, че дежурната ми усмивка се появи отново на лицето ми, когато се сетих за „При Мерлот“. Подпрях се на рамото на Бил, за да се изправа. Беше здрав като скала. Станах толкова рязко, че за малко да се препъна. Проверих дали чорапите ми са равни и огледах дрехите си, за да се уверя, че нищо не е скъсано при боя с Негодниците. Изгупах се, понеже бях седяла на прашния паваж, и магнах на Бил, поемайки през паркинга.

Беше вълнуваща вечер. С доста материал за размисъл. Почувствах се щастлива, както когато усмивката ми е искрена.

Джейсън обаче щеше да е бесен за веригата.

СЪЩАТА ВЕЧЕР СЕ ПРИБРАХ СЛЕД РАБОТА С КОЛАТА. Докато шофирах към къщата на баба, където живеех, прехвърлих наум случилото се. Хубаво бе, че когато се бях върнала в бара, Джейсън си бе тръгнал, а също и Джийн — Ан.

Разстоянието от бара до къщи беше почти шест километра и половина. Домът на баба се намираще точно преди гробището „Тол Пайнс“, разположено край тесен двулентов общински път. Пра-пра-прадядо ми, който построил къщата, търсел усамотение, така че за да я намери човек, трябва да слезе от общинския на обикновения път, да мине през една горичка и тя е там, на сечището след нея.

Със сигурност не е историческа забележителност. Повечето стари части са били съборени и подменени през годините. Пък и разполагаме с всички модерни неща — ток, вода и изолация. Но покривът все още е ламаринен и в слънчеви дни блести ослепително. Когато се наложи да го ремонтираме, исках да го направим с керемиди, но баба отказа. И макар че плащах аз, къщата си е нейна, така че сложихме ламарина.

Историческа или не, живея в тази къща от седемгодишна, а и преди това често идвах тук, така че я обожавам. Беше просто голяма семейна къща, твърде голяма за двете ни с баба, предполагам. Имаше обширна предна част със закрыта веранда, боядисана в бяло. Баба е абсолютна традиционалистка, без изключения. Прекосих голямата всекидневна, подредена със стари мебели, разположени удобно, и продължих по коридора към първата спалня вляво, най-голямата.

Адел Хейл Стакхаус, баба ми, се бе облегнала във високото си легло. Милион възглавници подпираха крехките ѝ рамене. Дори и в топлите пролетни нощи носеше памучна нощница с дълги ръкави, а нощната ѝ лампа все още светеше. Държеше книга в скута си.

— Здравей! — поздравих я.

— Здравей, миличка.

Баба е дребничка и много стара жена, но косата ѝ все още е гъста и толкова бяла, че чак зеленее. Денем я носи хваната отзад, но нощем или я пуска, или я сплита на плитка. Погледнах корицата на книгата.

— Пак ли четеш Даниел Стийл?

— О, тази жена определено умее да разказва. — Най-голямото ѝ удоволствие бе да чете точно тази авторка, да гледа сапунените опери, заснети по книгите ѝ, които наричаше „разкази“, и да посещава сбирките на многобройните клубове, в които членуваше, май откакто се помнеше. Любими ѝ бяха Потомци на геройски загиналите и Дружество на градинарите на Бон Темпс.

— Познай какво се случи тази вечер — казах ѝ.

— Какво? Имаше среща?

— Не — опитах се да задържа усмивката на лицето си. — В бара дойде вампир.

— О, показа ли си зъбите?

Бях видяла зъбите му да проблясват под светлините на уличните лампи на паркинга, когато Негодниците източваха кръвта му, но не беше нужно да обяснявам това на баба.

— Естествено, но бяха прибрани.

— Вампир! Тук, в Бон Темпс! — Баба беше повече от доволна. — Ухапа ли някого в бара?

— О, не, бабо! Просто дойде и изпи чаша червено вино. Е, поръча я, но не я изпи. Според мен просто имаше нужда от компания.

— Чудя се къде ли е отседнал...

— Едва ли ще сподели това с когото и да било.

— Не, — отвърна баба след кратка пауза на размисъл — вероятно няма. Хареса ли го?

Това вече си беше труден въпрос. Смотолевих нещо.

— Не знам. Заинтригува ме — отвърнах предпазливо.

— Определено ще ми е приятно да се запозная с него. — Никак не се изненадах на отговора ѝ, защото баба обожаваше новите неща почти колкото мен. Не беше от онези реакционери, които задължително презират всички. — Но сега по-добре иди да поспиш. Аз само чаках да се прибереш, преди да изгася лампата.

Приведох се да я целуна и казах:

— Лека нощ!

Още не бях затворила вратата и чух щракването на нощната лампа. Котката ми Тина се появи отнякъде и се отърка в краката ми, вдигнах я и я гушнах за малко, преди да я изкарам навън за през нощта. Погледнах часовника. Беше почти два сутринта и леглото ме зовеше.

Стаята ми бе точно срещу бабината. Когато се нанесох в нея след смъртта на родителите ми, баба докара мебелите от стаята ми, за да се чувствам тук у дома. И още си бях с тях — единичното легло и дървената тоалетка, боядисана в бяло, и малкия шкаф с чекмеджета.

Светнах лампата, затворих вратата и започнах да се събличам. Имах поне пет чифта черни панталонки и цял куп бели тениски, понеже доста бързо се цапаха. Няма да споменавам колко чифта бели

чорапи бяха струпани в чекмеджето ми. Така че не ми се налагаше да пера тази вечер. Бях твърде изморена да си вземам и душ. Измих си зъбите и свалих грима от лицето си, сложих си набързо малко овлажняващ крем и развързах косата си.

Замъкнах се до леглото, облечена с любимата си тениска за сън с Мики Маус, която стигаше до коленете ми. Обърнах се на една страна както обикновено и потънах в тишината на стаята. В малките часове на нощта съзнанието на почти всички е потънало в сън и не долавям вибрации, така че не ми се налага да отблъсквам смущения. При такова спокойствие успях само да си помисля за тъмните очи на вампира и потънах в дълбок сън от изтощение.

Към обяд на следващия ден се бях настанила удобно в моя алуминиев шезлонг навън, хващайки бронзов загар с всяка изминала минута. Носех любимия си бял бански от две части без презрамки, който ми беше по-широк от миналата година, така че бях супердоволна.

Тогава дочух по пътя да се задава автомобил — черният пикап на Джейсън със знаците в розово и светлосиньо спря на около метър от краката ми.

Джейсън изскочи от него (споменах ли, че пикапът му е с онези високи гуми) и закричи към мен. Както обикновено, беше облечен с работни дрехи — риза и панталон в цвят каки, нож в калъф, окачен на колана му, като повечето общински работници. Още по начина, по който вървеше, ми стана ясно, че е ядосан. Сложих си тъмните очила.

— Защо не ми каза, че снощи си се сбила с Негодниците? — метна се на алуминиевия градински стол до шезлонга ми. — Къде е баба? — сети се да попита.

— Простира прането — отвърнах. Ако се наложеше, използваше сушилнята, но простирането на влажните дрехи навън, на слънце, й доставяше истинско удоволствие. Естествено, просторът бе в задния двор, където си му е мястото. — Тъкмо приготвя за обяд пържоли със сладки картофи и зелен фасул, дето го сложи в буркани миналата година — добавих, знаейки, че това ще ангажира поне отчасти вниманието му. Надявах се баба да остане отзад. Не ми се искаше да чуе този разговор. — Говори по-тихо — напомних му.

— Рене Ление с нетърпение чакаше да се появи на работа тази сутрин, за да ми разкаже какво се е случило. Снощи отишъл до караваната на Негодниците да си купи малко трева. Денис карала така, сякаш иска да убие някого. Била толкова бясна, че за малко да го блъсне. Наложило се да ѝ помогне да вмъкнат Мак в караваната, а после да го заведат в болницата в Моро. — Погледна ме осъдително.

— А каза ли ти, че Мак ми налетя с нож? — попитах, преценявайки, че атаката би била най-доброто решение за справяне със ситуацията.

Ясно ми бе, че брат ми е засегнат преди всичко от факта, че е чул историята от друг.

— Дори Денис да му е казала нещо, той нищо не ми спомена — отвърна бавно и забелязах как хубавото му лице почервеня от гняв. — Налетял ти е с нож?!

— Така че се наложи да се защитавам — отвърнах, макар това да нямаше нищо общо с истината. — Отмъкна веригата ти...

Това вече беше вярно, макар и леко изопачено.

— Исках да ти кажа, — продължих — но когато се върнах в бара, ти вече си беше тръгнал с Джийн — Ан, Нищо ми нямаше, така че не виждах смисъл да те издирвам. Пък и знаех, че ако ти кажа за ножа, ще се почувстваш длъжен да хукнеш след него — добавих дипломатично.

Не че не беше вярно предвид факта, че Джейсън си пада по сбивания.

— Какво, по дяволите, в крайна сметка си правила навън? — попита ме, но вече по-спокойно, от което ми стана ясно, че започва да приема случилото се.

— Знаеше ли, че освен да продават дрога, Негодниците точат вампирска кръв?

Сега вече беше заинтригуван.

— Не! И?

— Един от клиентите ми снощи беше вампир и те точеха кръвта му на паркинга на бара. Не можех да го позволя.

— В Бон Темпс има вампир?

— Аха. И дори да не приемаш вампирите, не можеш да допуснеш отрепки като Негодниците да ги изцеждат. Не е като да точиш бензин от кола. А и те щяха да го зарежат в гората да умре.

Макар да не бяха споделили намеренията си с мен, можех да се обзаложа за това. Даже да го бяха оставили под някой навес, така че да оцелее през деня, на вампир, дето са му точили кръвта, му трябват към двайсет години, за да се възстанови. Или поне така казаха в шоуто на Опра^[3]. И то при условие, че друг вампир се погрижи за него.

— Вампирът беше ли в бара, когато дойдох? — попита смаян Джейсън.

— Аха, тъмнокосият мъж, който седеше с Негодниците.

Джейсън се ухили на прозвището ми за Ратрей. Но още не бе забравил снощната случка.

— Как разбра, че е вампир? — попита ме, но по погледа му ми стана ясно, че предпочита да си бе замълчал.

— Просто знаех — отвърнах възможно най-спокойно.

— Аха.

И между нас протече цял безсловесен разговор.

— В Хомулка нямат вампир — рече замислено Джейсън.

Вдигна лице към слънцето и ми стана ясно, че сме във от опасната зона.

— Именно — съгласих се.

Хомулка бе градът, който в Бон Темпс си умирахме да мразим. С него от поколения бяхме съперници във футбола, баскетбола и приноса към исторически събития.

— Нито пък в Роудейл — обади се баба зад нас, при което и двамата с Джейсън подскочихме.

Пиша му червена точка за това, че всеки път, когато я види, отива да я прегърне.

— Бабче, ще има ли достатъчно храна във фурната и за мен?

— Ще има не само за теб, ами за още двама като теб — отвърна баба и му се усмихна. Не че си правеше илюзии за недостатъците му, както и за моите, но го обичаше. — Евърли Мейсън ми се обади току-що и ми съобщи, че снощи си се сваял с Джийн — Ан.

— Божичко, човек не може да направи нищо в този град, без да се разчуе! — възмути се Джейсън, но не беше ядосан наистина.

— Тази Джийн — Ан, — подхвана предупредително баба, докато се отправяхме към къщата — със сигурност знам, че веднъж е била бременна. Само внимавай да не роди от теб, че ще има да плащаш до

края на дните си. Е, друг е въпросът, че това може би ще е единственият ми шанс да се сдобия с правнуци.

Баба бе подредила масата, така че след като Джейсън закачи шапката си, седнахме и казахме молитва.

След което двамата започнаха да си клюкарстват (макар че го наричаха „наваксване с новините“) за хората в малкия ни град и областта. Брат ми работеше за общината, беше отговорник на пътните бригади. Според мен денят му минаваше в обикаляне нагоре-надолу със служебния пикап, а след работа пък цяла нощ бръмчеше със своя. Рене беше в една от бригадите, за които отговаряше, освен това бяха учили в едно училище. Често се събираха и с Хойт Фортънбъри.

— Суки, трябва да сменя единия от бойлерите за топла вода вкъщи — каза брат ми изведнъж.

Той живее в старата къща на родителите ни, онази, в която живеехме, когато загинаха при наводнението. След смъртта им и двамата се преместихме при баба, но след втората година в университета Джейсън започна работа към общината и се върна в къщата, която по документи е наполовина моя.

— Да ти дам ли някакви пари за това? — попитах.

— Не, няма проблем.

И двамата получаваме заплати, но имаме и малък доход от фонд, основан при откриването на петролен кладенец в имота на родителите ни. Беше изчерпан за няколко години, но нашите и баба се погрижили парите да бъдат инвестирани. Този допълнителен доход спести на двама ни доста главоболия. И идея си нямам как баба щеше да ни отгледа, ако не бяха тези пари. Тя си беше решила, че няма да продаде нищо от земята, а нейните доходи не бяха повече от минималното. Това бе една от причините, поради която не си наемах апартамент. Като живея с нея и се върна от пазар с пълна чанта, тя го приема за нормално, но да напазарувам, да донеса покупките в къщата ѝ, да ги оставя на масата и да се прибера в своя дом, това вече би сметнала за подаяние и би я вбесило.

— Какъв модел купи? — попитах само за да покажа интерес.

Той само това и чакаше. Беше луд на тема битови уреди и искаше да опише подробно избора си на нов бойлер. Следях разказа му, доколкото мога.

Тогава той сам смени темата.

— Хей, Суки, спомняш ли си Модет Пикинс?

— Естествено — отвърнах изненадана. — В гимназията бяхме в един клас.

— Някой я е убил снощи в апартамента ѝ.

Двете с баба направо изтръпнахме.

— Кога? — попита баба, учудена, че все още не е чула за това.

— Открили я тази сутрин в спалнята ѝ. Шефът ѝ я потърсил, за да разбере защо не се е появила на работа вчера и днес, но никой не се обадил. Тогава отишъл до тях, извикал портиера и отключили вратата. Сещаш ли се, живее срещу Джийн — Ан.

В Бон Темпс имаше само един истински жилищен комплекс, така че веднага се досетихме за коя сграда точно говори. У — образна, двуетажна, съставена от три блока.

— Там ли са я убили? — призля ми. Спомнях си ясно Модет. Имаше широка долна челюст и квадратен задник, красива черна коса и яки рамене. Беше зубрачка, без никакви амбиции или постижения. — Доколкото си спомням, работеше за „Грабит Куик“. — Това беше бензиностанция с магазин.

— Работи там близо година, струва ми се — потвърди Джейсън.

— Как е станало?

Баба гледеше с онзи поглед, с който добродетелните хора очакват да чуят лоши новини.

— Имала ухапвания от вампир по слабините — рече брат ми, забил поглед в чинията. — Но не това я е убило. Била е удушена. Джийн — Ан каза, че обичала да ходи във вампирския бар в Шривпорт, когато имала по няколко почивни дни, така че вероятно там се е сдобила с ухапванията. Може и да не е бил вампирът на Суки.

— Тя не беше ли вампфен?

Направо ми се повдигна, като си представих флегматичната, едра Модет, облечена в странните черни дрехи, които вампфеновете предпочитат.

— Това пък какво ще рече? — попита баба. Сигурно бе пропуснала възникването на феномена „Сали Джеси“.

— Хора, които се срещат с вампири и се кефят да бъдат хапани. Вампирски групи. Не живеят дълго, струва ми се, понеже твърде често искат да ги хапят и рано или късно, неизбежното ги застига.

— Но не ухапването е убило Модет. — Баба искаше да се увери, че е разбрала правилно.

— Не, удушена е.

Джейсън почти привършваше обяда си.

— Ти не зареждаш ли винаги от „Грабит“? — попитах.

— Аха, като много други.

— А нямаше ли си вземане-даване с Модет по едно време?

— Е, може и така да се каже — отвърна той предпазливо.

Приех това за „Спях с Модет, когато няма с коя друга“.

— Дано шерифът не пожелае да говори с теб — каза баба и неодобрително заклати глава, сякаш това щеше да помогне.

— Какво? — почервения Джейсън, придобивайки отбранителен вид.

— Виждал си се с Модет в магазина всеки път, когато си зареждал газ, бил си й нещо като гадже, след което тя хвърля топа в апартамент, който ти е добре познат — обобщих аз.

Не беше кой знае какво, но не беше и нищо. В Бон Темпс се бяха случвали само няколко необичайни убийства. При разследването им имах чувството, че ще преобърнат всеки камък.

— Не съм единственият клиент. Много други мъже зареждат там и всички до един познават Модет.

— Да, но в какъв смисъл — рече баба изведнъж. — Тя не е проституирала, нали! В такъв случай е споделяла с кого се среща.

— Не беше такава, просто обичаше да се забавлява. — Предвид егоцентричния му характер беше мило от негова страна да защитава момичето. Погледнах големия си брат с малко по-добро око. — Предполагам, че беше малко самотна — допълни той.

Джейсън ни погледна и забеляза, че сме изненадани и разчувствани.

— Като заговорихме за проститутки, — каза припряно — има една в Монро, която се е специализирала с вампири. Има си човек с кол, в случай че някой прекали. Пие синтетична кръв, за да си възвръща изгубената.

Това си беше доста рязка смяна на темата. С баба се замислихме за въпрос, който не би прозвучал непристойно.

— Чудя се колко ли взема — обадох се аз.

И двете останахме със зяпнали уста, щом чухме числото.

След като оставихме темата за убийството на Модет, обядът продължи постарому. Точно когато беше време да се измият чиниите, Джейсън погледна часовника си и възкликна, че му се налагало да тръгва.

Установих обаче, че умът на баба продължава да се върти около вампирите. По-късно, когато си слагах грим и се приготвих за работа, тя дойде в стаята ми.

— На колко години според теб е вампирът, който си срещнала?

— Идея си нямам, бабо.

Ококорена, тъкмо си слагах спирала и се опитвах да не мърдам, та да не си бръкна в окото, затова гласът ми прозвуча странно, като да се пробвам за филм на ужасите.

— Смяташ ли, че... помни войната?

Нямаше нужда да питам коя война. В крайна сметка баба бе основател на Потомци на геройски загиналите.

— Възможно е — отговорих, оглеждайки лицето си от едната и от другата страна, за да се уверя, че ружът е равномерен.

— Мислиш ли, че би дошъл да ни разкаже за това? Може да организираме специална сбирка.

— През нощта — напомних ѝ.

— О! Да, тогава ще трябва да е.

Потомците обикновено се срещаха по обед в библиотеката и си носеха храна.

Замислих се. Щеше да е грубо от моя страна да поискам от вампира да говори пред клуба на баба само защото го бях спасила от източващите. А може би сам щеше да си предложи услугите, ако му намекнех? Не ми се искаше, но заради баба трябваше да го направя.

— Ще го попитам следващия път, когато дойде — обещах.

— Или поне би могъл да дойде да разкаже на мен, а аз евентуално да запиша спомените му — каза баба, чувах как мозъкът ѝ работи, обмисляйки какъв успех ще пожъне. — Ще е толкова интересно за останалите членове на клуба — рече почтително тя.

Едва се сдържах да не се разсмея.

— Ще му предложи — отвърнах — и ще видим. Когато тръгнах, баба вече пресмяташе дивидентите си.

Не допусках, че Рене може да отиде при Сам и да му разкаже историята с боя на паркинга. Но той не си бе губил времето. Когато същия следобед отидох на работа, реших, че вълнението, което усетих във въздуха, се дължи на убийството на Модет. Оказа се, че не е това.

В момента, в който пристигнах, Сам ме вкара в склада. Направо се тресеше от гняв. И ми се навика едно хубаво. Никога досега не ми е бил ядосан и за малко щях да се разплача.

— Ако подозираш, че някой клиент е в опасност, ела и ми кажи, аз ще се оправям, не ти — повтаряше вече шести път, когато осъзнах, че всъщност се е притеснявал за мен.

Чух да го изрича още преди да се реша откровено да прочета мислите му. Подслушването на шефа не е никак добра идея. Така и не ми бе хрумнало да потърся помощ от него или от когото и да било.

— И ако смяташ, че някой е бил ранен на нашия паркинг, следващата ти стъпка е да се обадиш на полицията, а не да се буташ между шамарите — каза недоволно Сам.

Светлото му лице, винаги румено, беше по-червено откогато и да било. А чупливата му златиста коса изглеждаше несресана.

— Добре — отвърнах, опитвайки се да звуча спокойно и да не мигам, за да не ми закапят сълзите. — Ще ме уволниш ли?

— Не, не! — възкликна той, очевидно още по-разгневен. — Не искам да те изгубя.

Хвана ме за раменете и леко ме разтrese, след което застана срещу мен и ме загледа с широко отворените си сини очи. Усетих от него да струи топлина. Физическият контакт усилва недостатъка ми и съм принудена да чувам мислите на този, който ме докосва. Един дълъг миг го гледах в очите, след което се опомних и отстъпих назад, а той ме пусна.

Обърнах се и излязох от склада стъписана.

Научих няколко смуцаващи неща. Сам ме желаше... но не можех да чуя мислите му толкова ясно, колкото на другите. Долових вълни от усещания за чувствата му, но не и мисли, все едно си надянал пръстен на настроението^[4] в сравнение с това да получиш факс.

И какво направих по отношение на двете неща, които научих? Абсолютно нищо.

Никога преди не бях гледала на Сам като на привлекателен мъж — или поне не за мен — по ред причини. Но основната бе в това, че

никога не гледах на никого по този начин. Не че не желая никого — боже, и още как! — а понеже желанието ми е постоянно потиснато, защото сексът при мен е жива трагедия. Представете ли си да знаете всичко, което вашият партньор си мисли? Именно! Като започнете от „Божичко, каква бенка!“, „Задникът ѝ е малко големичък!“, „Ако можеше само да се извърти леко надясно...“, „Защо не усеща намека...“. Схванахте идеята. Всяка страст изстива, повярвайте ми. А по време на секс е просто невъзможно да контролирам способностите си и да не прониквам в съзнанието на партньора си.

Освен това харесвах Сам за шеф. Пък и обичам работата си, среща ме с хора, държи ме във форма и ми носи доходи, така че няма опасност да се превърна в отшелничка, каквато баба ми се опасява, че ще стана. Трудно ми е да работя в офис, а за университета и дума да не става — заради ужасната концентрация, която се изисква. Просто ми е непосилно.

Но точно в този момент ми се искаше да поразсъждавам върху силното желание, което усетих у него. Не че ми бе предложил гласно или пък ме бе метнал на пода на склада. Долових чувствата му и ако решах, можех да не им обърна внимание. Оценявах деликатността на ситуацията и се зачудих дали Сам ме бе докоснал преднамерено и дали всъщност не се досеща какво точно умея.

Постарах се да не оставам насаме с него, но трябва да си призная, че тази вечер бях доста изненадана.

СЛЕДВАЩИТЕ ДВЕ ВЕЧЕРИ МИНАХА ПО-ДОБРЕ. Върнахме се към обичайните си взаимоотношения. Камък ми падна от сърцето. Но бях и разочарована. Освен това се скъсах от тичане, понеже убийството на Модет доведе до бум на бизнеса в „При Мерлот“. Какви ли не слухове се носеха из Бон Темпс, а и журналистите от Шривпорт допринесоха за раздухването на ужасната ѝ смърт. Аз не присъствах на погребението, но баба отиде и каза, че църквата била препълнена. Горкичката тромава Модет с нахапаните слабини... Предизвика повече интерес със смъртта си, отколкото докато бе жива.

Задавах се двата ми почивни дни и се опасявах, че ще изпусна Бил, вампира. Трябваше да му предам молбата на баба. Но той не се бе появявал в бара и започвах да се чудя дали въобще някога ще се върне.

Мак и Денис също не се бяха вясвали в „При Мерлот“, но Рене и Хойт Фортънбъри се постараха да разбера, че са ме заплашвали с ужасни неща. Не бих казала, че съм сериозно обезпокоена. Криминални отрепки като тях обикаляха магистралите на Америка и живееха под наем, с недостатъчен както умствен, така и нравствен багаж, за да се установят някъде и да заживеят порядъчно. Според мен не допринасяха нищо добро за света, не струваха и пукната пара. Подминах пренебрежително предупреждението на Рене. Но на него определено му достави удоволствие да ми предаде посланието. Той бе дребен като Сам, но докато шефът ми беше русоляв и с румено лице, Рене бе мургав, а косата му бе остра, гъста и черна, прошарена на места с бели кичури. Често идваше в бара на бира и за да се види с Арлийн, понеже, както обичаше да разправя на всички в бара, тя била любимата му бивша съпруга. Имаше общо три. Хойт Фортънбъри беше по-голяма нула и от Рене. Не бе нито тъмен, нито светъл, среден на ръст. Винаги изглеждаше в добро настроение и оставяше хубав бакшиш. Според мен се възхищаваше на брат ми повече, отколкото той заслужава.

Зарадвах се, че Хойт и Рене не са в бара в нощта, когато вампирът се върна.

Той седна на същата маса и сега, когато всъщност бе точно срещу мен, усетих, че леко ме досрамява. Установих, че съм забравила за почти едва доловимото сияние на кожата му. Бях преувеличила ръста му и ясно очертаните устни.

— Какво ще обичате? — попитах.

Той вдигна очи към мен. Освен това бях забравила дълбокия му поглед. Не се усмихна, нито примигна, остана напълно неподвижен. За този кратък миг се насладих на тишината му. Когато изключвах защитните си реакции срещу чуждите мисли, усещах как лицето ми се отпуска. Беше толкова хубаво, колкото да ти правят масаж, предполагам.

— Що за същество си? — попита ме той. Задаваше ми този въпрос за втори път.

— Сервитьорка — отвърнах, като умишлено се направих, че не съм го разбрала.

Усетих как дежурната ми усмивка се появи автоматично на лицето ми. Късцето ми спокойствие се изпари.

— Червено вино — поръча той. Дори да бе разочарован, не го долових в гласа му.

— Ей сега — отвърнах. — Синтетичната кръв би трябвало да пристигне утре с камион. Ще може ли да поговорим, като свърша работа? Имам молба към теб.

— Няма проблем. Задължен съм ти. — Определено не прозвуча въодушевен от факта.

— Не става въпрос за мен, — взех да се ядосвам на себе си — а за баба ми. Ако си буден, е, предполагам, че ще си, в един и половина, когато свършвам работа, би ли бил така добър да ме чакаш пред служебния вход зад бара?

Кимнах нагам, а опашката ми се люшна от едното рамо до другото. Той я проследи с поглед.

— За мен ще е удоволствие.

Идея си нямах дали не демонстрира доброто възпитание, което според твърденията на баба преди било еталон, или чисто и просто ми се подиграва.

Устоях на изкушението да му се изплезя или да подметна ругатня. Завъртях се и тръгнах към бара. Когато му донесох виното, той ми остави двацет процента бакшиш^[5]. Малко след това погледнах към масата му само за да установя, че е изчезнал. Зачудих се дали ще удържи обещанието си.

По една или друга причина, Арлийн и Доун си тръгнаха, преди аз да приключа работа. Забавих се най-вече защото се оказа, че повечето поставки за салфетки в моя район са наполовина празни. Извиках за довиждане на Сам, докато си вземах чантата от заключеното чекмедже в офиса му, където я прибирах, докато съм на работа. Чух го да трака нещо из мъжката тоалетна, вероятно се опитваше да оправи течащата чиния. Минах през дамската тоалетна да проверя грима и косата си.

Когато излязох навън, забелязах, че Сам вече е изключил осветлението на паркинга за посетители. Единствено лампите от електрическият стълб пред караваната му осветяваха сектора за персонала. Арлийн и Доун се шегуваха, че си е направил градина и е засадил чемшир пред караваната си, и постоянно го закачаха за перфектно оформения плет. Аз го намирах за чудесен.

Камионът на Сам, както обикновено, бе пред караваната му, и бе единствената кола на мястото, освен моята.

Протегнах се и се огледах. Бил го нямаше. Изненадах се колко съм разочарована. Наистина се надявах да удържи на думата си, та, макар и да не го прави от сърце... Притежаваше ли въобще такава?

Може пък, помислих с усмивка, да изскочи изпод някое дърво или да се появи изневиделица пред мен, наметнат с пелерина — черна отвън и червена отвътре.

Но нищо не се случи, така че тръгнах към колата си.

Надявах се на изненада, но не такава, каквато получих.

Мак Ратрей изскочи иззад колата ми, само с една крачка се оказа достатъчно близо до мен и стисна брадичката ми. Не отпусна и милиметър и аз се свлякох като торба цимент. Понечих да извикам, когато паднах на земята, но ударът изкара въздуха ми, бях ожулена, неспособна да гъкна, не можех да си поема дъх... бях напълно безпомощна. Тогава видях Денис. Видях я да замахва назад с тежкия си ботуш. Това бе достатъчно да съобразя да се свия на кълбо, преди и двамата да започнат да ме ритат.

Болката беше мигновена, ужасна и непрестанна. Инстинктивно покрих с ръце лицето си. Ръцете, краката, гърбът ми поемаха ударите.

При първите няколко ритника си мислех, че ще спрат и ще изсъскат през зъби предупрежденията и ругатните си, а после ще си тръгнат. Не си спомням в кой точно момент осъзнах, че смятат да ме убият.

Можех да лежа пасивно под ударите, но нямаше да се оставя да бъда убита.

Следващия път, когато кракът на един от тях се доближи до мен, посегнах да го сграбча, вкопчвайки се за живота си. Опитвах се да хапя или поне да оставя белег на някого от тях. Не бях сигурна дори чий крак съм хванала.

Тогава чух ръмжене отзад. „О не, довели са куче!“ — помислих си. Ръмженето определено бе враждебно.

Ако имах слаби нерви, косата ми определено щеше да е побеляла.

Получих още един ритник в гръбнака и ударите спряха. Последният ритник ми причини нещо ужасно. Чувах собственото си

дишане, придружено с хриптене, което сякаш идваше от белите ми дробове.

— Какво, по дяволите е това... — обади се Мак Ратрей. Звучеше абсолютно ужасен.

Отново чух ръмженето, беше по-близо, точно зад мен. От друга посока чух друго ръмжене. Денис започна да стене, Мак — да псува. Жената дръпна крака си от хватката ми, която беше доста отслабнала. Ръцете ми се проснаха на земята. Май не бях в състояние повече да ги контролирам. И макар да виждах размазано, забелязах, че дясната ми ръка е счупена. Усетих лицето си мокро. Не смеех да продължа да оглеждам пораженията.

Мак започна да крещи, след него и Денис. Около мен се случваше нещо, но не можех да помръдна. Единственото, което виждах, бе счупената ми ръка, ожулените колена и мрака под колата ми.

Малко след това настана тишина. Кучето зад мен започна да вие. Студената му муцуна побутна ухото ми и го облиза с топъл език. Опитах се да повдигна ръка и да погая съществуването, което непоколебимо бе спасило живота ми, но не можах. Чух въздишката си. Стори ми се, че дойде от много далече.

Осъзнавайки положението, простенах:

— Умирам...

Започна да ми изглежда все по-реално. Жабите и щурците, които огласяха нощта, бяха замлъкнали от цялата лудница на паркинга, така че слабият ми глас прозвуча ясно и се сля с мрака. Странно, но скоро след това чух два гласа.

После видях нечии колена в сини джинси, изцапани с кръв. Вампирът Бил се приведе ниско, така че да мога да видя лицето му. Устата му бе окървавена, а зъбите му бяха навън — ослепително бели. Опитах се да му се усмихна, но лицето ми бе неконтролируемо.

— Сега ще те вдигна — каза Бил, Звучеше спокойно.

— Ще умра, ако го направиш — прошепнах.

Той ме заоглежда старателно.

— Още не — отвърна, след като приключи огледа. За мое учудване се почувствах по-добре. И без да ми казва, се досетих колко много рани е виждал през живота си.

— Това ще те заболи — предупреди ме той.

Беше ми трудно да си представя нещо, което не би ми причинило болка.

Ръцете му се плъзнаха под мен, преди да намеря време да се страхувам. Извиках, но слабо.

— Бързо — произнесе настойчиво нечий глас.

— Отиваме в гората да се скрием — каза Бил и ме понесе на ръце, сякаш бях лека като перце.

Дали нямаше да ме погребат там тайно? Но нали току-що ме спаси от Негодниците? Беше ми почти безразлично.

Почувствах се малко по-добре, когато ме положи да легна в мрака на гората върху постеля от борови иглички. От паркинга в далечината виждах слаба светлина. Усетих, че косата ми е напоена с кръв, чувствах болката в счупената ръка и агонията от сериозните контузии, но най-плашещо бе това, което не чувствах. Не усещах краката си. Чувствах тежест в корема. Терминът „вътрешен кръвоизлив“ се заклеци в съзнанието ми.

— Ще умреш, ако не направиш точно каквото ти кажа — заяви ми Бил.

— Съжалявам, но не искам да ставам вампир — отвърнах със слаб, едва доловим глас.

— Не, няма да станеш — каза той по-внимателно. — Ще оздравееш. Бързо. Разполагам с лек. Но трябва да го пожелаеш.

— В такъв случай давай лекарството, — прошепнах — защото си отивам...

Усещах как смъртта ме тегли.

Малката част от съзнанието ми, която все още бе във връзка със света, дочу Бил да изпъшква, сякаш е ранен. После нещо се притисна до устните ми.

— Пий — каза той.

Опитах се да изплезя език. Успях. Бил кървеше, стискаше китката си, за да засили струята, която изтичаше от ръката му в устата ми. Задавих се. Но исках да живея. Насилих се да преглътна веднъж. После и втори път.

Неочаквано вкусът на кръвта започна да ми се услажда, соленият еликсир на живота. Вдигнах здравата си ръка и притиснах китката на вампира към устата си. С всяка глътка се чувствах все по-добре. След минута се унесох и заспах.

Когато се събудих, бях все още в гората и лежах на земята. Някой лежеше до мен. Беше вампирът. Виждах сиянието, което излъчва. Усещах езика му върху главата си. Ближеше раната ми. Не ми се искаше да съм на негово място.

— Различен ли е вкусът ми от този на останалите? — попитах.

— Да — отвърна той приглушено. — Що за същество си ти?

Питаше ме за трети път. Три пъти за късмет, все казва баба.

— Хей, аз съм жива! — възкликнах, като си спомних внезапно, че чаках да хвърля топа.

Раздвижих едната си ръка, онази, счупената. Беше слаба, но вече не се мятеше насам-натам. Усещах краката си. Размърдах и тях. Опитах се да вдишам и да издишам. Бях доволна от резултата — слаба болка. Помъчих се да седна. Коства ми сериозни усилия, но не беше невъзможно. Чувствах се като първия ден без температура, след като изкарах пневмония като дете — немоцна, но доволна. Дадох си сметка, че се бях отървала от нещо ужасно.

Преди да приключа с раздвижването, той ме обви с ръце, гушна ме и се облегна на едно дърво. Почувствах се удобно в скута му, с глава, опряна на гърдите му.

— Аз съм телепат — казах. — Мога да чета мислите на хората.

— Включително и моите? — Прозвуча искрено заинтригуван.

— Не. И затова те харесвам толкова — отвърнах, носейки се в океан от блаженство. Очевидно не се притеснявах да кажа точно каквото мисля.

Когато се разсмя, сякаш тътен прозвуча в гърдите му. Смехът му бе леко дрезгав.

— Не мога да доловя и дума — разприказвах се развълнувано. — Нямаш представа какво спокойствие е това. След цял живот, прекаран в слушане на дъра-бъра, дъра-бъра, дъра-бъра, изведнъж... нищо.

— Как излизаш с мъже тогава? Бас ловя, че единствената мисъл на връстниците ти е как да те вкарат в леглото.

— Ами... просто не излизам. И честно казано, според мен целта им винаги е да вкарат жената в леглото, независимо от възрастта. Не ходя по срещи. И всеки си мисли, разбира се, че съм смахната, понеже мога да им кажа истината. Която всъщност е, че всички тези мисли във всички тези глави ме подлудяват. Когато започнах работа в бара, излязох с няколко момчета, които не ме познаваха. Но не беше по-

различно от обикновено. Не можеш да се отпуснеш или да се възбудиш, кого ги слушаш как се чудят дали си боядисваш косата, или си мислят, че задникът ти не е готин, или се опитват да си представят как изглежда бюстът ти — внезапно се сепнах. Усетих се колко много разкривам пред това същество. — Извинявай — смотолевих неловко. — Нямах намерение да те товаря с проблемите си. Благодаря ти, че ме спаси от Негодниците.

— Вината да те нападнат е моя — отвърна той, долавях яростта в привидно спокойния му глас. — Ако само бях дошъл навреме, това нямаше да се случи. Така че ти бях задължен с кръвта си. Дължах ти възстановяването.

— Мъртви ли са? — За мое учудване гласът ми прозвуча пискливо.

— О, да.

Преглътнах. Никак не съжалявах, че светът се бе отървал от Негодниците. Но трябваше да погледна истината в очите, не можех да пренебрегна факта, че се намирам в скута на убиец. Макар че бях предоволна, задето съм там — в прегръдките му.

— Това би трябвало да ме притеснява, но не е така — изрекох, преди да осъзная какви ги говорех.

Отново усетих онзи дрезгав смях.

— Суки, какво искаше да ме помолиш тази вечер?

Трябваше да се замисля сериозно. Макар физически да бях като по чудо възстановена от боя, още се чувствах малко объркана.

— Баба умира от любопитство да узнае на колко години си — отвърнах неуверено.

Нямах представа колко личен е този въпрос за вампир. Когато го зададох, той галеше гърба ми, сякаш милва котенце.

— Превърнах се във вампир през 1870-та, когато бях на трийсет човешки години.

Вдигнах поглед. Излъчващото му светлина лице бе напълно безизразно, а очите му приличаха на черни дупки в мрак.

— Участва ли във войната?

— Да.

— Опасявам се, че ще се ядосаш, но тя и клубът, в който членува, ще са безкрайно щастливи, ако им разкажеш нещичко за войната. Какво точно е представлявала.

— Клуб ли?

— Тя членува в Потомци на геройски загиналите.

— Геройски загиналите... — Гласът на вампира беше абсолютно равен, но със сигурност знаех, че не е доволен.

— Слушай, не трябва да им разказваш гадории за инфекциите и глада — започнах аз. — Те си имат своя представа за войната. Не че са глупави, преживели са други войни, но биха искали да разберат повече за начина на живот на хората по онова време, за униформите и военните действия.

— Обикновени неща.

Поех си дълбоко дъх.

— Аха.

— Ти ще бъдеш ли доволна, ако го направя?

— Какво значение има това? Баба ще е доволна. А и след като си в Бон Темпс и имаш желание да се установиш тук, ще е добър ход от твоя страна за репутацията ти.

— Ти доволна ли ще си?

Не беше от мъжете, чийто въпрос можеш да подминеш.

— Добре де, да.

— Тогава ще го направя.

— Баба помоли да се нахраниш, преди да отидеш — казах.

Отново чух гърления смях. Този път беше по-дълбок.

— Сега вече с нетърпение очаквам срещата с нея. Може ли да ти се обадя някоя вечер?

— Естествено. Утре ще е последната ми нощна смяна и след това ще почивам два дни, така че в четвъртък вечер ще съм свободна — вдигнах ръка да погледна колко е часът. Часовникът работеше, но стъклото бе зацапано със засъхнала кръв. — Уф! — възкликнах наплюнчвайки пръста си да го изчистя. Натиснах бутона за осветлението и направо зяпнах, когато видях какво показва. — Божичко, трябва да се прибирам! Дано баба да е заспала вече.

— Тя сигурно се притеснява за теб, да си сама навън до толкова късно — промълви Бил. Звучеше така, сякаш също не го одобрява.

Дали не се бе сетил за Модет? За кратък миг бях дълбоко обезпокоена от мисълта дали не я е познавал. Дали не го е канила да отиде с нея у тях... Но отхвърлих идеята. Категорично. Нямах желание да се занимавам със странната и ужасна история за живота и смъртта

й. Не желяех този кошмар да хвърля сянка върху малкото ми късче щастие.

— Такава ми е работата — отвърнах рязко. — Няма какво да се прави. Пък и невинаги съм нощна смяна. Но когато имам възможност, си вземам почивни дни.

— Защо?

Вампирът ми помогна да стана, след което набързо се надигна от земята.

— Повече бакшиши, повече работа. И не ми остава време да мисля.

— Но вечер е опасно — заяви той недоволно. Нямаше как да премълча.

— Недей да звучиш като баба ми — сгълчах го нежно.

Почти стигнахме до паркинга.

— По-стар съм от баба ти — напомни ми той.

Това сложи край на разговора. След като излязох от гората, спрях и се огледах. Паркингът изглеждаше нормално, сякаш никога нищо не се бе случило там. Сякаш не бях пребита почти до смърт ей там, на чакъла. И сякаш Негодниците не бяха намерили там смъртта си.

Осветлението в бара и в караваната на Сам бе угасено.

Чакълът бе мокър, но не и окървавен. Чантата ми си стоеше на капака на колата ми.

— Ами кучето? — попитах аз. Обърнах се да погледна спасителя си. Нямаше го.

[1] Rat — (англ. — разг.) — негодник, мръсник. — Б.пр. ↑

[2] Приспособление за кръвоспиране в крайник чрез пристягане. — Б.р. ↑

[3] Опра Уинфри — известна американска водеща на телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

[4] Изобретен в края на 60-те. Съдържа термотропичен материал, например течен кристал, и променя цвета си спрямо температурата на носещия го. — Б.пр. ↑

[5] В Съединените щати бакшишът обикновено е десет процента от сметката. — Б.пр. ↑

2.

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН СТАНАХ ДОСТА КЪСНО, в което нямаше нищо изненадващо. За мое успокоение, когато се прибрах у дома, баба вече бе заспала. Успях да се добера до леглото си, без да я разбудя. Пиех кафето си на кухненската маса, а баба подреждаше килера, когато телефонът звънна. Тя се отпусна на табуретката до шкафчето, обичайната ѝ поза за говорене по телефона.

— Ало! — каза. Не знам защо, но винаги звучеше така, сякаш не е в настроение, все едно обаждането е последното нещо на света, с което ѝ се занимава. Със сигурност знаех, че не е така.

— Здравей, Евърли. Не, стоя тук и си говоря със Суки. Тя стана преди малко. Не, не съм гледала новините днес. Не, не, никой не ми се е обаждал още. Какво? Какво торнадо? Но снощи беше спокойно. Четирите ъгъла? Така ли? Не! Не може да бъде! Наистина ли? И двамата ли? Тц, тц, тц. Какво каза Майк Спенсър?

Майк Спенсър беше следовател. У мен се зароди странно усещане. Изпих си кафето и си налях втора чаша. Помислих, че ще ми е необходима.

След малко баба затвори телефона.

— Суки, няма да повярваш какво е станало!

Искаше ми се да се обзаложа, че мога.

— Какво? — попитах, опитвайки се да не изглеждам виновна.

— Без значение колко спокойно изглеждаше времето, снощи трябва да се е извило торнадо при Четирите ъгъла. Преобърнало караваната под наем, в която живеела една двойка. И двамата са мъртви, заклещени под нея и направо смачкани. Майк казал, че никога не бил виждал подобно нещо.

— Ще изпрати ли телата за аутопсия?

— Ами, мисля, че трябва, макар според Стела причината за смъртта да била повече от очевидна. Караваната била преобърната на една страна, колата им била наполовина отгоре. А в двора имало изкоренени дървета.

— Божичко! — прошепнах, мислейки за силата, която се изисква, за да се направи всичко това.

— Миличка, така и не ми каза дали приятелят ти, вампирът, се появи снощи.

Подскочих виновно, но след това осъзнах, че баба просто прескочи от една тема на друга. Всеки ден ме питаше дали не съм виждала Бил и най-последно можех да ѝ отговоря положително. Но щеше да е с натежало сърце.

Естествено, баба само дето не затанцува от радост. Запърха из стаята, като че самият принц Чарлз щеше да ѝ гостува.

— Ще дойде утре вечер, така ли! По кое време? — попита тя.

— По здрач — отвърнах.

— Не се стъмва рано, така че да го очакваме по-късно — заразсъждава тя. — Добре. Ще имаме време да вечеряме и да понаредим преди това. Разполагаме с целия ден да почистим къщата. Мога да се обзаложа, че не съм чистила този килим от година.

— Бабо, говорим за мъж, който спи в земята — припомних ѝ. — Не смятам, че дори ще обърне внимание на килима.

— Е, ако не за него, то го правя за себе си, за да се почувствам горда — отвърна неопровержимо баба. — Освен това, млада госпожице, откъде знаеш къде точно спи?

— Добър въпрос, бабче. Не зная. Но той трябва да се пази от светлината, и то на сигурно място, така че...

Набързо разбрах, че нищо не бе в състояние да разубеди баба да не се заеме с основно чистене. Докато се приготвих за работа, тя отскочи до магазина, нае машина за почистване на килими и пристъпи към действие.

По пътя към „При Мерлот“ се отбих леко на север и се отправих към Четирите ъгъла. Кръстопътят съществуваше откакто хора се бяха заселили по тези земи. Понастоящем бе обновен с пътни знаци и настилка. Според местните е бил пресечна точка на две ловни пътеки. Помислих си, че рано или късно, там щяха да се появят къщи тип ранчо и дълги редици от магазини, но засега имаше само гори и според Джейсън мястото беше все още добро за ловуване.

И докато нямаше нищо, което да ме спира, отбих колата по отъпканата пътека, която водеше до откритото пространство и наетата от Негодниците каравана. Спрях и зяпнах втрещена през стъклото.

Караваната, доста малка и стара, лежеше разрушена на около 300 метра встрани от мястото, където се бе намирала. Очуканата червена кола на Негодниците все още се държеше в единия край на смачкания като акордеон подвижен дом. Храсти и отломки бяха разпилени наоколо. Дърветата зад караваната ясно обрисоваха картината на мощната стихия, преминала оттук — откършени клони засипваха земята, върхът на един бор висеше на отпорена част от кората. По клоните бяха разпилени дрехи и дори една тава.

Бавно излязох от колата и се заоглеждах. Щетите бяха просто невероятни... особено като знаех, че не са причинени от торнадо. Бил, вампирът, бе инсценирал всичко това като оправдание за смъртта на Ратрей.

Стар джип криволичеше по неравната пътека и спря до мен.

— Ха, Суки Стакхаус! — възкликна Майк Спенсър. — Какво правиш тук, момиче? Нямах ли си друга работа?

— Да, сър. Познавах Негод... Ратрей. Това е просто ужасно! — Прецених, че е достатъчно двусмислено.

Сега забелязах, че и шерифът беше с Майк.

— Да, наистина ужасно! — рече шериф Бъд Диърборн, докато слизаше от джипа. — Също така чух, че миналата седмица сте се спречкали на паркинга на „При Мерлот“.

Усетих да ме облива студена пот, когато двамата мъже се изправиха пред мен.

Майк Спенсър беше и управител на едната от двете погребални агенции в Бон Темпс. Както Майк винаги бързо и точно обясняваше, всеки, който пожелае, можеше да бъде погребан от „Спенсър и синове“. Но очевидно само бели хора искаха. По същия начин единствено цветнокожи избираха „Суифт Рест“^[1]. Майк беше едър мъж на средна възраст с тъмноруса коса и мустаци. Падаше си по каубойски ботуши и вратовръзки, но не можеше да ги носи, докато работи в „Спенсър и синове“. Сега обаче бе с тях.

Бъд Диърборн, който имаше репутацията на добър човек, бе малко по-възрастен от Майк, но стегнат и в добра форма от главата до петите. Имаше широко лице и живи кафяви очи. Бил е добър приятел на баща ми.

— Да, сър, имахме разногласие — отговорих откровено с възможно най-кроткия си тон.

— Разкажи ми какво стана.

Шерифът извади цигара „Марлборо“ и я запали с обикновена метална запалка.

И тук допуснах грешка. Трябваше просто да му отговоря. Та нали уж ме считаха за смахната, освен това някои ме мислеха и за простовата. Но за нищо на света не смятах, че съм длъжна да му обяснявам. За нищо на света, като изключим здравия разум.

— Защо? — попитах.

Той изведнъж присви малките си кафяви очи и дружелюбното му изражение се изпари.

— Суки... — рече с огромно разочарование в гласа, на което не повярвах дори за миг.

— Нямам нищо общо с това — отговорих, посочвайки щетите.

— Не, нямаш — съгласи се той. — Но все пак да умрат седмица след като са се сбили с някого... Смятам, че съм длъжен да поразпитам.

Зачудих се дали да не го понижа с поглед така, че да го принудя да сведе очи. Щях да се почувствам добре, но сметнах, че не си заслужава. Стана ми ясно, че да се държа наивно не беше лош вариант.

Може да съм необразована и непросветена, но не съм глупава или неука.

— Те измъчваха мой приятел — признах, навела глава и забила поглед в земята.

— Това да не би да е онзи вампир, дето живее в къщата на стария Комптън?

Майк Спенсър и Бъд Диърборн размениха погледи.

— Същият, сър.

Бях изненадана да разбера къде живее Бил, но те и идея си нямаха за това. След толкова години на съзнателно възпиране на реакциите си относно неща, за които разбирах, а не желях да узнавам, се бях научила да контролирам изражението си. Къщата на стария Комптън бе точно срещу нас, отвъд нивите от същата страна на пътя. Между къщите ни бяха само гробището и гората. „Колко удобно за Бил!“, помислих си и се усмихнах.

— Суки Стакхаус, нима баба ти няма нищо против да имаш вземане-даване с вампир? — имаше неблагоприятното да попита Спенсър.

— Можеш да поговориш с нея за това — предложих самодоволно, умирайки от любопитство да чуя какво ще каже баба, ако някой намекне, че не се грижи добре за мен. — Пък и Ратрей се опитваха да източат кръвта му.

— Значи Ратрей са източвали вампира, а ти си ги спряла? — прекъсна ме шерифът.

— Да — отвърнах и се опитах да звуча категорично.

— Източването на вампири е нелегално — отвърна той замислено.

— Не е ли престъпление да убиеш вампир, който не те е нападнал? — попитах.

Може би прекалих малко с наивитета.

— Много добре знаеш, че е престъпление, макар лично аз да не съм на едно мнение със закона. Но законът си е закон и аз го следвам — заяви шерифът непоколебимо.

— Значи вампирът просто ги остави да си тръгнат, без да ги заплаши с отмъщение? Без да каже нищо от сорта, че ще се радва да ги види мъртви? — задаваше глупави въпроси Майк Спенсър.

— Точно така — усмихнах се и на двамата, след което погледнах часовника си. Спомних си за кръвта по него, собствената ми кръв, озовала се там благодарение на Ратрей. Нямах как да не я забележа, поглеждайки за часа. — Извинете ме, но трябва да тръгна за работа. Довиждане, господин Спенсър, шерифе.

— Довиждане, Суки — отвърна шериф Диърборн. По лицето му личеше, че има още въпроси, но не знае как да ги зададе. Стана ми ясно, че не е никак доволен от това, което вижда, пък и се съмнявах някъде в района да е било засечено торнадо. И все пак ето ги — караваната, колата, дърветата и под всичко това Ратрей, мъртви. Какво друго би могъл да реши човек, освен че са убити от торнадо? Предположих, че са изпратили телата за аутопсия, и се зачудих какво ли би могло да се разбере от нея предвид обстоятелствата.

Човешкото съзнание е нещо невероятно. Шериф Диърборн би трябвало да има идея за мощта на вампирите. Но едва ли можеше да си представи колко силни са всъщност, достатъчно, за да преобърнат каравана и да я потрошат. Дори на мен ми бе трудно да го проумея, а бях абсолютно наясно, че никакво торнадо не е вилняло на Четирите ъгъла.

Целият бар говореше за загиналите. След смъртта на Мак и Денис убийството на Модет бе останало на заден план. Забелязах няколко пъти Сам да ме гледа, сетих се за снощи и се зачудих какво ли знае. Но не смеех да го попитам, защото можеше и нищо да не знае. Давах си сметка, че се бяха случили неща, за които още не съм намерила ясно обяснение, но бях толкова щастлива, че съм жива, че потиснах мисълта за тях.

Никога не се бях старала толкова да съм усмихната, докато оправям сметката, никога не бях разчиствала масите толкова бързо, никога не бях приемала поръчки толкова безпогрешно. Дори старият Рене с рошавата си коса не ме забави, макар че се опитваше да ме въвлече в дългите си отвлечени разговори всеки път, когато се приближах до масата, която делеше с Хойт и още няколко стари приятели. Понякога той се правеше на смахнат каджун^[2], макар че какъвто и акцент да демонстрираше, беше фалшив. Семейството му бе изгубило следата на корените си. Всички жени, за които се бе женил, бяха необуздани и с трудни характери. Краткото му увлечение с Арлийн било, когато била съвсем млада и все още нямала деца. Тя ми бе казвала, че по онова време правела неща, заради които сега се изчервява само като си помисли. Доста се бе променила оттогава, ала Рене не беше. За мое учудване Арлийн определено държеше на него.

Заради случилото се в Бон Темпс всички в бара тази вечер бяха превъзбудени. Имаше мистериозно убийство на жена — обикновено убийствата тук се разрешаваха бързо. Една двойка бе загинала от необичайно природно явление. Онова, което стана по-късно, отдадох на същата тази превъзбуда. Барът е квартален и рядко се отбиват хора, които не са от града, така че никога не бях имала проблеми с клиентите. Но тази вечер на една от масите до Рене и Хойт седеше едър рус мъж с широко червендалесто лице, който ми пусна ръка, когато им носех бирите.

В „При Мерлот“ това не се толерира.

Мислех да стоваря таблата на главата му, но той отдръпна ръка. Усетих нечие присъствие точно зад себе си. Обърнах се и видях Рене, който бе станал от стола си, без да го усетя. Проследих с поглед ръката му и забелязах, че е стиснал здраво ръката на русия, чието червендалесто лице бе почервеняло още повече.

— Хей, пусни ме бе, човече! — възпротиви се онзи. — Само се шегувах.

— Не можеш да докосваш никого от персонала тук! Това е правилото!

Рене можеше да е нисък и слаб, но всички присъстващи щяха да зложат парите си на него пред якия непознат.

— Добре, добре.

— Извини се на дамата.

— На смахнатата Суки? — невярващо попита русия. Сигурно и друг път е идвал тук.

Хватката на Рене трябва да се бе затегнала. Видях очите на онзи да се пълнят със сълзи.

— Извинявай, Суки!

Кимнах гордо. Рене пусна рязко ръката му и му даде знак да се омиа колкото може по-скоро. Русия си плю на петите и се изпари, последван от спътника си.

— Рене, трябваше да ме оставиш сама да се оправя с това — прошепнах му тихо, когато останалите клиенти се върнаха към заниманията си. Бяхме дали повод за клюки поне за няколко дни. — Но оценявам това, че се застъпи за мен.

— Няма да позволя някой да се закача с приятелките на Арлийн — категорично отсече Рене. — „При Мерлот“ е хубаво място и ние държим да си остане такава. Освен това понякога ми напомняш на Синди.

Синди беше сестра му. Тя се премести в Батън Руж преди година-две. Беше русокоса и със сини очи, освен тези прилики не можех да се сетя за други. Но нямаше да е учтиво да го споменавам.

— Често ли се виждаш с нея? — попитах.

Хойт и другият мъж на масата обсъждаха победите и резултатите на „Шривпорт Каптънс“^[3].

— От време на време — отвърна Рене, поклащайки глава, за да покаже, че би му се искало да се случва по-често. — Тя работи в кафенето на една болница.

Потупах го по рамото.

— Трябва да се връщам на работа.

Когато отидох до бара, за да взема следващата поръчка, Сам ме погледна въпросително. Отвърнах му с учуден поглед — в знак, че аз

самата съм изненадана от намесата на Рене. В отговор шефът ми повдигна леко рамене, което означаваше, че не може да се търси обяснение за човешкото поведение.

Но когато отидох зад бара да взема още салфетки, забелязах, че е извадил бейзболната бухалка, която държеше под касата за спешни случаи.

БАБА МИ НАМЕРИ РАБОТА ЗА ЦЕЛИЯ СЛЕДВАЩ ДЕН. Тя забърса праха, мина с прахосмукачката и парцала, а аз изтърках баните и тоалетните.

„Вампирите ползват ли въобще баня и тоалетна?“, помислих, докато почиствах с четката тоалетната чиния. Баба ме накара да оберат с прахосмукачката котешката козина по дивана. Изпразних всички кошчета за боклук. Лъснах всички маси. Минах и пералнята и сушилнята, бог знае защо.

Когато баба ме пришпори да побързам да се изкъпя и да се преоблека, ми просветна, че гледа на предстоящото събитие така, сякаш имам среща с вампира Бил. Почувствах се малко странно. Първо, на баба толкова много ѝ се искаше да излизам и да общувам, че дори срещата ми с вампир ѝ изглеждаше приемлив вариант. Второ, имах чувства, които подкрепяха тази идея. Трето, Бил сигурно е усетил всичко това. И четвърто, можеха ли въобще вампирите да го правят като хората?

Изкъпах се, сложих си грим и облякох рокля, понеже знаех, че баба ще припадне, ако не го бях сторила. Роклята беше памучна, синя, осеяна с дребни маргаритки. Бе по-тясна, отколкото баба харесваше, и по-къса, отколкото според Джейсън сестра му трябваше да носи. Чух това първия път, когато я облякох. Сложих си жълтите кръгли обеци и леко прихванах косата си с шнола.

Незнайно защо, баба ме изглежда странно. Можех лесно да разбера причината, ако бях прочела мислите ѝ, но е ужасно да се постъпва така с хората, с които живееш, така че се стараех да не го правя. Тя се бе облякла с пола и блуза, които често слагаше за срещите на Потомците, не точно като за църква, но не и като всеки ден.

Когато той пристигна, премитах предната веранда, бяхме я забравили. Появи се типично като вампир — в един момент го няма, в следващия стоеше пред стълбите и ме гледаше.

Усмихнах му се.

— Не ме стресна — казах аз.

Той леко се смути.

— Навик ми е да се появявам така — отвърна. — Не вдигам много шум.

Отворих вратата.

— Заповядай, влез — поканих го учтиво.

Той се качи по стълбите, оглеждайки се наоколо.

— Спомням си това място — каза. — Само че не беше толкова голямо.

— Познаваш ли тази къща? Баба ще се зарадва.

Въведох го във всекидневната и извиках баба.

Тя пристъпи гордо в стаята и си дадох сметка, че за първи път е положила такива усилия за гъстата си бяла коса, която, за разлика от друг път бе добре сресана и прибрана в кок. Беше си сложила и червило.

Бил показа, че владее етикета толкова добре, колкото и тя самата.

Двамата се поздравиха, благодариха си един на друг, изказаха си комплименти и накрая Бил седна на дивана, а баба, след като донесе таблата с три чаши чай от праскови, се настани във фотьойла, давайки ясно да се разбере, че е отредила мястото до него за мен. Нямах начин да се измъкна от ситуацията, без да стане още по-очевидно, така че седнах до него, но в края, сякаш се каня всеки миг да скоча, за да му допълня чашата с ритуалния му студен чай.

Той учтиво докосна устни до чашата, след което я остави. Ние с баба отпихме развълнувано от нашите по няколко големи глътки.

Баба подхвана не особено удачна тема за начало на разговора.

— Предполагам, че си чул за странното торнадо — запита тя.

— Какво торнадо? — Хладният му тон прозвуча меко като кадифе.

Не смеех да се обърна към него, само седях със скръстени ръце и забих поглед в тях.

Баба му зараказва за необичайното торнадо и смъртта на Негодниците. Спомена, че цялата история ѝ се виждала доста зловеща, но не и необичайна. Тогава усетих как Бил се отпусна, макар и не напълно.

— Аз минах оттам вчера на път за работа, — казах, без да вдигам поглед — покрай караваната.

— Как изглеждаше? Това, което очакваше ли завари? — попита Бил. В гласа му долавяше само чисто любопитство.

— Не — отвърнах. — Никак не изглеждаше както очаквах — бях истински смаяна.

— Суки, та ти и друг път си виждала поражения от торнадо — възкликна изненадано баба.

Смених темата.

— Бил, откъде си взе ризата? Стои ти добре. — Беше облечен с бежови панталони и риза за голф на зелени и кафяви райета, лъснати обувки и тънки кафяви чорапи.

— „Дилърдс“^[4] — отговори той.

Опитах се да си го представя на пазар в мола в Монро — как хората се обръщат след него, за да видят това необикновено същество със сияеща кожа и красиви очи. Откъде ли взема пари, за да плаща? Как си пере дрехите? Гол ли си ляга в ковчега? Има ли кола, или си лети докъдето му се прииска?

Баба остана доволна от нормалните му навици на пазаруване. Коремът повторно ме присви, като я гледах колко се радва да види във всекидневната си моя предполагаем ухажор, та, макар и (както широко се огласяваше) той да е жертва на вирус, който му е придал мъртвешки вид.

Тя започна да обстрелва Бил с въпроси. Той ѝ отговаряше любезно и с видимо удоволствие. Добре де, беше добре възпитан мъртвец.

— Значи твоите хора са били местни? — осведоми се баба.

— Баща ми е от фамилията Комптън, а майка ми от Лудърмилкс — отговори веднага Бил. Изглеждаше изключително спокоен.

— Има доста наследници на Лудърмилкс — възкликна радостно баба. — Но се опасявам, че старият господин Джеси Комптън се спомина миналата година.

— Зная — отвърна непринудено Бил. — Затова се върнах. Получих земята. И понеже нещата в обществото се промениха спрямо хора в моето положение, реших да предявя правата си над нея.

— Познаваше ли рода Стакхаус? Суки каза, че имаш дълга история.

Помислих, че баба го каза добре, и се усмигнах.

— Спомням си Джонас Стакхаус — отговори Бил на въодушевляването ѝ. — Роднините ми се заселили тук още преди полагането на основите на Бон Темпс. Джонас Стакхаус се премести тук с жена си и четирите си деца, когато бях младеж на шестнайсет. Не е ли това къщата, която той построи, или поне отчасти?

Направи ми впечатление, че когато си спомня миналото, гласът и думите му звучат различно. Зачудих се колко ли промени в акцент и жаргон е претърпял английският му през последния век.

Що се отнася до баба, тя направо се намираще в родословен рай. Искаше да научи всичко за Джонас, пра-пра-пра-прадядото на съпруга ѝ.

— Притежаваше ли роби? — попита тя.

— Госпожо, доколкото си спомням, разполагаше с една робиня за къщата и един роб за двора. Робинята беше на средна възраст, а робът беше много едър млад мъж, страшно як, името му беше Майнъс. Но родът Стакхаус обработваха земите си основно сами, подобно на близките ми.

— О, на малката ми група ще ѝ хареса да чуе тези неща. Суки каза ли ти?

След като размениха безброй любезности, Бил и баба уговориха дата за вечер, в която той да говори на събирането на Потомците.

— А сега, ако ни извиниш, със Суки ще излезем на разходка. Вечерта е прекрасна.

Той се приближи към мен — бавно, за да го забележа, хвана ръката ми и ми помогна да се изправя. Ръката му беше студена, здрава и гладка. Бил не попита баба за позволение, но заявлението му не прозвуча и грубо.

— О, вие двамата отивайте — каза баба, пърхаща от радост. — Аз имам да се занимавам с толкова неща. Ще трябва да ми кажеш имената на всички местни, които си спомняш, когато си бил... — И тук баба се сепна, за да не каже нещо, с което да го засегне.

— Когато си бил жител на Бон Темпс — обадох се услужливо.

— Естествено — рече вампирът и по присвитите му устни виждах, че едва се сдържа да не се засмее.

Някак се озовахме до вратата. Знаех, че ме е повдигнал и бързо ме е преместил. Усмигнах се весело. Обичам изненадите.

— Няма да се бавим много — казах на баба.

Не мисля, че тя забеляза необичайната промяна у мен, понеже събираше чаените чаши.

— О, не се притеснявайте заради мен — обади се тя. — Аз съм си добре.

Навън жаби, щурци и буболечки изпълняваха своята нощна полска опера. Бил продължи да държи ръката ми, когато се заразхождахме из двора, изпълнен с ароматите на прясно окосена трева и напъпили растения. Котката ми Тина се появи от тъмнината и се заувърта да я погледа. Наведох се и я погалих по главата. За моя изненада тя се отърка в крака на Бил, а той не направи нищо, за да я отблъсне.

— Харесваш ли това животно? — попита ме.

— Това е моята котка — отвърнах. — Казва се Тина и да, много я харесвам.

Без да каже нищо повече, Бил изчака, без да помръдне, докато тя не си тръгна, изгубвайки се в тъмнината извън светлината от верандата.

— Какво би предпочел — да седнем на столовете на ливадата или на люлките, или да повървим? — попитах, понеже се почувствах като домакиня.

— О, нека повървим малко. Имам нужда да се раздвижа.

Това някак леко ме обърка, но тръгнах към общинския двулентов път, който минаваше и пред неговия дом.

— Разстрои ли те случилото се с караваната? — запита той.

Зачудих се как точно да отговоря.

— Като се сетя за нея, се чувствам много ммм... уязвима.

— Но ти знаеш, че съм силен.

Поклатих глава утвърдително.

— Да, но нямах идея, че си чак толкова силен — отвърнах. — Нито пък изобретателен.

— С годините се усъвършенстваме в това да прикриваме следите от стореното.

— В такъв случай предполагам, че си убил сума ти хора.

— Няколко.

Ще трябва да го приемеш, сякаш казваше тонът му.

Сключих ръце зад гърба си.

— Изпитваше ли глад веднага след като се превърна във вампир? Как се случи всичко?

Бил не очакваше подобно нещо. Погледна ме. Усещах очите му върху себе си, въпреки че беше тъмно. Намирахме се близо до гората. Чакълът хрущеше под краката ни.

— Що се отнася до това как станах вампир, прекалено дълга история е, за да я разказвам сега — отвърна той. — Но да, когато бях млад, няколко пъти ми се е случвало да убия по погрешка. Никога не знаех кога ще имам шанс отново да се нахраня, разбираш ли? Естествено, постоянно ни преследваха, а и нямаше такова нещо като изкуствена кръв. Освен това по онова време нямаше толкова много хора. Но докато бях жив, бях добър човек. Искам да кажа, преди да хвана вируса. Така че се опитах да подходя цивилизовано и да избирам за жертви лоши хора. И никога да не се храня с деца. Поне дете никога не убих. Сега е толкова различно. Мога да отида до денонощната клиника в града и да си взема синтетична кръв, въпреки че е отвратителна. Или пък да платя на проститутка и да си набавя кръв, с която да изкарам няколко дни. Или да омая някоя, така че да се остави да я ухапя за любов, след което напълно да забрави случилото се. А и аз не се нуждая от кой знае колко.

— Или да срещнеш момиче с рана на главата — допълних.

— О, ти беше за десерт. Ратрей бяха основното ястие. Ще трябва да го приемеш.

— Олеле! — възкликнах поразена. — Дай ми минута.

Така и направи. Нито един мъж на света не би ми дал толкова време за размисъл. Отворих съзнанието си и изключих напълно защитата си, отпуснах се. Тишината му ме завладя. Спрях, затворих очи и вдишах облекчението, което бе неопикуемо.

— Щастлива ли си в момента? — попита ме, сякаш усети.

— Да — въздъхнах едва доловимо.

В този момент осъзнах, че няма значение какво е извършило съществуването до мен, това спокойствие беше безценно, след цял живот, прекаран сред бръщолевенето на всички останали в собственото ми съзнание.

— И аз се чувствам добре с теб — каза той изненадващо.

— Как така? — попитах отнесено и бавно.

— Няма страх, припряност, укор. Не ми се налага да ползвам обаянието си, за да те държа спокойна и да разговарям с теб.

— Обаяние?

— Нещо като хипноза, — обясни той — всички вампири го използват в една или друга степен. Понеже преди откриването на синтетичната кръв трябваше да убеждаваме хората, че сме безобидни... или да им внушаваме, че въобще не са ни виждали... или да ги заблуждаваме, че са видели нещо друго.

— Действа ли върху мен?

— Естествено — отвърна той изненадан.

— Добре, направи го.

— Погледни ме.

— Тъмно е.

— Няма значение. Погледни ме в лицето. — Застана пред мен, сложи нежно ръце на раменете ми и ме погледна. Виждах слабата светлина, която лицето и очите му излъчваха. Загледах се в него, чудейки се дали ще започна да кудкудякам като кокошка, или да се засъбличам. Но това, което се случи, беше — нищо. Единственото, което усетих, бе почти опияняващото спокойствие от факта, че съм с него. — Не усещаш ли въздействието ми? — попита. Звучеше леко изтощен.

— Ни най-малко, съжалявам — отвърнах кротко. — Виждам единствено сиянието ти.

— Ти го виждаш?

Отново го изненадах.

— Естествено. Другите не го ли виждат?

— Не. Това е странно, Суки.

— Щом казваш. Могат ли да те видят как се издигаш?

— Тук? — изненада се Бил.

— Ами да. Защо не? Освен ако нямаш причина да не го правиш!

— Не, ни най-малко.

Пусна раменете ми и започна да се издига.

Испаднах в луд възторг. Той се носеше в тъмнината, сияейки като мрамор на лунната светлина. Когато беше на малко повече от половин метър над земята, започна да кръжи из въздуха. Помислих, че ми се усмихва.

— Всички вампири ли умеят това? — попитах.

— Можеш ли да пееш?

— Не, нито нота.

— Е, ние също не можем да правим всичко еднакво — спусна се бавно и стъпи безшумно на земята. — Повечето хора избягват вампирите. Ти сякаш не си от тях — констатира той.

Вдигнах рамене. Че коя бях аз, та да страня от нещо толкова необикновено! Той явно усети това, защото след като замълчах и тръгнахме отново да се разхождаме, каза:

— Винаги ли ти е било трудно?

— Да, винаги — не можех да отрека, макар че не ми се искаше да се оплаквам. — Най-тежко беше, когато бях много малка, защото не знаех как да изключвам съзнанието си за чуждите мисли и естествено, чувах мисли, които не трябваше да чувам, и ги повтарях, както всяко дете би направило. Родителите ми не знаеха как да постъпят с мен. Особено баща ми се чувстваше страшно неудобно от това. В крайна сметка, майка ми ме заведе на детски психолог. Психоложката беше абсолютно наясно каква съм, но така и не го прие и продължи да разправя на нашите, че съм изключително наблюдателна и разчитам езика на тялото, ето защо съм си мислела, че мога да чета мислите на хората. Естествено, нямаше как да признае, че буквално чета мислите на околните, защото това просто не се връзваше с нейните представи. А и в училище не се справях добре, тъй като ми беше изключително трудно да се концентрирам, когато повечето край мен не внимаваха. Но на контролни се представях добре, защото съучениците ми бяха съсредоточени върху собствените си работи, което поне в известна степен ми помагаше. Понякога нашите си мислеха, че съм мързелива и затова не се справям добре с ежедневните си задължения. Учителите пък ме смятаха за изоставаща. Идея си нямаш за теориите. Водеха ме на ушен и очен лекар сигурно на всеки два месеца, или поне така ми се струва, а също и на скенер на мозъка. Божичко! На нашите им излезе през носа. Но отказваха да приемат простата истина. Поне пред мен, разбираш ли?

— Но вътре в себе си са знаели.

— Да. Веднъж баща ми се чудеше дали да подкрепи финансово някакъв познат, който искал да отвори магазин за авточасти, и ме помоли да седна до него, когато мъжът дойде у дома. След като

човекът си тръгна, татко ме изведе навън, погледна встрани и ме попита: „Суки, истината ли казва?“. Беше много странно.

— На колко години беше?

— Трябва да съм била на не повече от седем, защото родителите ми умряха, когато бях във втори клас.

— Как?

— Загинаха в голямо наводнение. Водата ги застигна на моста западно от тук.

Бил не каза нищо. Естествено, той бе виждал толкова много смърт. След малко попита:

— Мъжът лъжеше ли?

— О, да. Смяташе да вземе парите на татко и да офейка.

— Ти имаш дарба.

— Да бе, дарба... — Стана ми мъчно.

— Отличава те от останалите хора.

— На мен ли го казваш? — вървахме известно време в тишина.
— Значи ти не се смяташ за човек.

— От доста време.

— Наистина ли вярваш, че си изгубил душата си? Това разпространяваше католическата църква за вампирите.

— Няма как да знам — отвърна Бил почти небрежно. Стана ясно, че е прекарал толкова време, разсъждавайки по темата, че мисълта за това се е превърнала в нещо обичайно за него. — Аз лично не мисля, че съм. Дори след всички тези години има нещо у мен, което не е жестоко и кръвожадно. Макар че мога да съм и двете.

— Не е твоя вината, че си бил заразен с вирус. — Бил изсумтя, макар да се опита да не прозвучи грубо.

— Говорят се какви ли не истории, откакто съществуват вампири. Може тази да е истинската — погледна така, сякаш съжالياва за казаното. — Ако вирус е причината за съществуването на вампири, той не засягаше всеки.

— Как се става вампир?

Бях чела какви ли не истории, но това щеше да е информация от първа ръка.

— Ще трябва да ти изцедя кръвта, наведнъж или в продължение на два-три дни, докато умреш, след което да ти дам своята. Ще лежиш като умряла в продължение на две денонощия, а понякога и три, след

което ще станеш и ще започнеш да обикаляш нощем. И ще изпитваш глад.

Потръпнах от начина, по който произнесе глад.

— Няма ли друг начин?

— Такива като мен са ми разказвали за случаи, в които били пили често от някой човек, ден след ден, вследствие, на което той най-неочаквано се превръщал във вампир. Но това предполага редовно и сериозно хранене. При същите обстоятелства други просто развивали анемия. Пък и когато хората са толкова близо до смъртта и се случи нещо — я катастрофа с кола, я свръхдоза, — процесът може да се прецака изцяло.

Побиха ме тръпки.

— Да сменим темата. Какво мислиш да правиш със земята на Комптън?

— Смятам да живея там докогато мога. Уморих се да се мъкна от град на град. Израснал съм в провинцията. Сега, когато съществуването ми е официално признато и мога спокойно да отскоча до Монро, Шривпорт или Ню Орлеанс за синтетична кръв или проститутка, която работи с нашия вид, бих искал да остана тук. Поне да видя дали ще се получи. От години се скитам.

— В какво състояние е къщата?

— Доста е зле — призна той. — Опитвам се я разчистя. Това мога да го правя нощем. Но имам нужда от майстори, които да поправят някои неща. Бива ме донякъде в дърводелството, но не разбирам нищо от електричество.

Естествено, че не разбираше.

— Струва ми се, че инсталацията има нужда от подмяна — продължи Бил, точно като всеки друг загрижен собственик на жилище.

— Имаш ли телефон?

— Естествено — отвърна изненадан.

— Тогава какъв е проблемът с майсторите?

— Трудно е да се свържа с тях посред нощите, трудно е да си уговоря среща, за да им обясня какво трябва да се оправи. Страх ги е. Или пък си мислят, че е капан — звучеше разстроено, но лицето му не беше обърнато към мен.

Разсмях се.

— Ако искаш, аз мога да им се обадя — предложих. — Мен ме познават. И макар да ме смятат за смахната, знаят, че съм почтена.

— Много мило от твоя страна — каза Бил, след като се замисли за кратко. — Биха могли да работят през деня, след като се срещна с тях, за да обсъдим работата и заплащането.

— Какво неудобство е да не можеш да излезеш навън през деня — изтърсих, без да се замисля.

Не си бях давала сметка за това. Гласът му прозвуча сухо.

— Определено.

— А и да ти се налага да пазиш в тайна мястото си за почивка — издърдорих отново. Извиних се, когато усетих дълбокото му мълчание: — Съжалявам — промълвих неловко.

Ако не беше толкова тъмно, щеше да види, че съм се изчервила.

— Мястото за спане през деня е най-съкровената тайна на вампира — отвърна строго.

— Моля за извинение.

— Приемам го — каза той.

Стигнахме до пътя и се огледахме наляво и надясно, сякаш очаквахме такси. Сега, когато не бяхме сред дърветата, можех ясно да го видя на лунната светлина. Той също. Огледа ме от глава до пети.

— Роклята ти е с цвета на очите ти.

— Благодаря.

Аз определено не го виждах толкова добре.

— Само дето не е достатъчно.

— Моля?

— Трудно ми е да свикна да гледам оскъдно облечени млади госпожици — отговори Бил.

— Имал си няколко десетилетия да свикнеш — отвърнах язвително. — Стига, Бил! Къси рокли се носят от четиридесет години насам.

— Аз харесвах дълги поли — изрече носталгично — и това, което жените носеха под тях. Фустите.

Сбърчих вежди.

— Ти въобще имаш ли фуста? — попита той.

— Имам много готини бикини в бежово с дантела, — казах възмутена. — Ако беше обикновен мъж, щях да си помисля, че си ми навит, щом подхващаш разговор за бельото ми.

Той се разсмя, онзи дълбок смях, който така силно ми въздействаше.

— В момента с тях ли си, Суки?

Изплезих му се, защото знаех, че ме вижда. Вдигнах края на роклята си, показвайки дантелата на бикините си плюс няколко сантиметра от загорялата ми кожа.

— Доволен ли си? — попитах.

— Имаш красиви крака, но продължавам да съм за дългите рокли.

— Инатиш се — отвърнах му.

— И жена ми го казваше постоянно.

— Бил си женен!?

— Да. Станах вампир, когато бях на трийсет. Имах жена и пет деца. Сестра ми, Сара, живееше с нас, така и не се задоми. Убиха приятеля ѝ през войната.

— Гражданската война?

— Да. Аз се завърнах от фронта. Бях един от малцината щастливци. Или поне така си мислех по онова време.

— За Конфедерацията ли се би? — поинтересувах се. — Ако все още пазиш униформата си и я облечеш на събирането на клуба, дамите направо ще изпаднат във възторг.

— До края на войната не беше останало кой знае какво от униформата ми — отвърна мрачно. — Носехме дрипи и умирахме от глад — опитваше се да се отърси от мисълта. — Но това изгуби всякакво значение за мен, след като станах вампир — довърши Бил. Гласът му отново прозвуча хладно и дистанцирано.

— Подхванах тема, която те разстрои — обадох се. — Съжалявам. За какво друго да поговорим?

Обърнахме се и тръгнахме обратно по пътя, по посока към къщата.

— За твоя живот — отговори той. — Кажете ми какво правиш, когато се събудиш сутрин?

— Ставам от леглото и веднага го оправям. Закусвам, понякога препечени филийки, друг път овесени ядки или пък яйца, кафе. Мия си зъбите, вземам си душ и се обличам. Понякога си бръсна краката, нали се сещаш... Ако е работен ден, тръгвам за работа. Ако съм нощна смяна, може да пообиколя магазините, да отида с баба на пазар или да

взема някой филм под наем, или пък да се приличам на слънце. Освен това чета много.

Късметлийка съм, че баба е още жизнена. Тя се занимава с миенето и гладенето и голяма част от готвенето.

— Какво ще кажеш за младежите?

— О, нали ти казах вече за тях. Просто няма да стане.

— И какво ще правиш тогава, Суки? — попита внимателно.

— Ще остарeya и ще умра. — Гласът ми прозвуча насечено.

Беше засегнал болната ми тема още веднъж.

За моя изненада Бил се пресегна и ме хвана за ръката. Сега, след като се ядосахме малко един на друг и засегнахме някои болни теми, въздухът беше някак по-ведър. Полъх на вятъра в спокойната нощ погали косата ми.

— Свали си шнолата — помоли ме Бил.

Не виждах причина да не го направя. Вдигнах ръка и посегнах към шнолата, за да я разкопча. Раздвижих глава да развея косата си. Пъхнах шнолата в джоба му, понеже аз нямах. Бил прокара пръсти през косата ми, разпилявайки я върху раменете ми, сякаш е най-естественото нещо на света.

И след като докосването очевидно беше позволено, аз докоснах бакенбардите му.

— Дълги са — отбелязах.

— Това беше на мода — отговори той. — Късмет извадих, че не носех брада като повечето мъже тогава, защото щях да си остана с нея завинаги.

— Въобще ли не ти се налага да се бръснеш?

— Не. За щастие тъкмо се бях избръснал. Сякаш беше очарован от косата ми.

— Изглежда сребриста на лунната светлина — добави тихо.

— Ааа, какво обичаш да правиш?

Забелязах едва доловима усмивка в мрака.

— Аз също обичам да чета. Харесва ми да гледам и филми, естествено. Следя ги от появата им. Предпочитам да съм сред хора, които водят обикновен живот. Понякога имам нужда от компанията на други вампири, макар повечето да водят твърде различен от моя начин на живот.

Известно време се разхождахме мълчаливо.

— Обичаш ли да гледаш телевизия?

— Понякога — призна. — Известно време записвах сериали и ги гледах нощем, когато се опасявах, че ще забравя какво е да си човек. Но не след дълго престанах. Тези сериали ме накараха да мисля, че не е лош вариант да забравя човешката природа.

Разсмях се.

Навлязохме в светлината около къщата. Донякъде очаквах да видя баба да ме чака на верандата, поклащайки се на люлеещия се стол. Но тя не беше там. Само една бледа крушка светеше във всекидневната.

Типично в неин стил, помислих си леко раздражена. Това напомняше точно на изпращане до вкъщи след първа среща с ново гадже. Всъщност... улових се, че се зачудих дали Бил ще се опита да ме целуне или не. С тези негови схващания за дългите рокли сигурно смята, че е непристойно. Но колкото и целувката с вампир да изглеждаше глупаво, осъзнах, че я искам повече от всичко.

Остра болка стегна гърдите ми... Боях се да не бъда отхвърлена. И тогава си помислих: „Защо пък не?“.

Спрях го, като го дръпнах нежно за ръката. Повдигнах се на пръсти и докоснах с устни сияещата му буза. Вдишах аромата му — нормален, но подчертано солен. Носеше лек парфюм.

Усетих го да потръпва. Извърна глава, така че устните му докоснаха моите. Миг по-късно обгърнах с ръце шията му. Целувката му стана по-страстна и аз разтворих устни. Никой не ме бе целувал така. Целувахме се дълго. Имах чувството, че целият свят се е събрал в това докосване на устните на вампира до моите. Долових как дишането ми се ускори и започвам да желая нещо повече.

Изведнъж Бил се отдръпна. Направо не беше на себе си. Това ми достави огромно удоволствие.

— Лека нощ, Суки — рече той, като погали косата ми за последно.

— Лека нощ, Бил — отвърнах, аз самата звучах доста развълнувано. — Утре ще се опитам да се уговоря с няколко електротехници. Ще те известя какво са казали.

— Защо не наминеш край нас вечерта, ако не си на работа?

— Добре — казах.

Все още се опитвах да се взема в ръце.

— До утре тогава. Благодаря ти, Суки.

Обърна се и тръгна между дърветата към дома си. Когато достигна мрака, се изгуби.

Стоях като втрещена, докато не се опомних и влязох вътре, за да си легна.

Дълго останах будна в леглото, мислейки дали вампирите са в състояние въобще да го правят. Освен това се чудех доколко мога да го обсъдя открито с Бил. Понякога изглеждаше толкова старомоден, а друг път съвсем нормален, като съседа например. Е, не съвсем, но почти.

Изглеждаше ми колкото прекрасно, толкова и жалко, че за първи път от години срещам някого, с когото ми се иска да правя секс, а той всъщност не е човешко същество. Телепатичните ми умения сериозно ограничаваха шансовете ми. Естествено, че можех да си легна с някого заради спорта, но бях чакала толкова дълго, защото исках секс, от който да изпитам удоволствие.

Ами ако го направехме и след всички тези години установях, че нямам умения за това? Можеше пък и да не ми хареса. Може би всички онези книги и филми преувеличават. А също и Арлийн, която, изглежда, така и не проумя, че не желая да чувам за сексуалния й живот.

Най-после успях да заспя, за да сънувам дълги и мрачни сънища.

На следващата сутрин отговорих криво-ляво на въпросите на баба как е минала разходката ми с Бил и какви са бъдещите ни планове. Намерих двама електротехници, един водопроводчик и още няколко майстори, които ми оставиха телефони, на които могат да бъдат намерени нощем. Постарах се да им стане ясно, че обаждането на Бил няма да е капан.

Най-после лежах на припек отвън, когато баба ми донесе телефона.

— Шефът ти — осведоми ме.

Тя харесваше Сам, а той трябва да й бе казал нещо, с което да я зарадва, защото сияеше като коледна елха.

— Здравей, Сам — казах. Вероятно не звучах особено въодушевена, защото подозирах, че нещо се е объркало на работа.

— Доун не може да дойде, съкровище — заяви той.

— О... да му се не види! — възкликнах, знаейки, че трябва да отида. — Имам нещо като планове, Сам — беше първото, което казах. — Кога ти трябвам?

— Можеш ли да дойдеш поне от пет до девет? Това ще спаси положението.

— Ще ми дадеш ли друг почивен ден?

— Какво ще кажеш с Доун да си разделите една смяна някоя вечер?

Смръщих вежди, а баба стоеше до мен със строго изражение. Знаех, че ще ми чете конско след това.

— Добре тогава, — отвърнах недоволно — ще се видим в пет.

— Благодаря ти, Суки — каза той. — Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Опитах се да не си развалям настроението. Бях самата доброта! Винаги можеш да разчиташ на Суки да дойде и да удари едно рамо, защото си няма личен живот.

Естествено, не беше проблем да отида у Бил и след девет. И без това щеше да е буден цяла нощ.

На работа никога не е било по-скучно. Беше ми трудно да се концентрирам достатъчно, за да заключа съзнанието си, защото постоянно мислех за Бил. За щастие нямаше кой знае колко клиенти. В противен случай щях да чуя куп нежелани мисли. Като например тази, че на Арлийн ѝ закъснява и тя се притеснява, че е бременна. Преди да се усетя, я прегърнах. Тя ме погледна изпитателно, след което се изчерви.

— Да не би да прочете мислите ми, Суки? — попита с предупредителен тон.

Арлийн беше една от малкото, които просто приемаха способностите ми, без да се опитват да ги обясняват, или да ме определят като различна. Освен това бях забелязала, че говори рядко за това и с особен глас.

— Съжалявам, без да искам — извиних се. — Просто днес не мога да се съсредоточа.

— Добре де. Само че не си го позволявай повече. — Размаха пръст пред лицето ми, а огнените ѝ къдрици заподскачаха край шията ѝ.

Доплака ми се.

— Извинявай — повторих и се запътих към склада, за да се съвзема. Трябваше да се стегна и да преглътна сълзите си.

Чух вратата зад мен да се отваря.

— Хей, казах, че съжалявам, Арлийн!

Реагирах рязко. Искях да съм сама. Понякога Арлийн смесва телепатията с умението да се предсказва. Опасявах се, че ще ме пита дали наистина е бременна. Нямах да е лошо да отиде да си вземе тест.

— Суки... — беше Сам, сложи ръце на раменете ми и ме обърна към себе си. — Какво има? — Гласът му звучеше толкова нежно, че замалко да се разплача.

— Би трябвало да звучиш ядосано, за да не се разплача — казах.

Той се засмя и ме прегърна.

— Какво има?

Нямах намерение да се откаже и да излезе.

— Ами, аз... — Спрях се.

Абсолютно никога не бях обсъждала гласно проблема си (ето как гледах на умението си) със Сам или с когото и да било друго. Из целия Бон Темпс се носеше мълвата защо съм странна, но май никой не осъзнаваше, че непрестанно трябва да слушам бръщолевенето им наум, независимо дали искам или не. Всеки ден дъра-бъра, дъра-бъра, дъра-бъра...

— Да не би да чу нещо, което да те подразни? — Гласът му бе тих и прозаичен.

Докосна центъра на челото ми, за да покаже, че е наясно как точно мога да „чуя“.

— Да.

— Не знаеш какво да направиш, нали?

— Не.

— И повече не издържаш, нали, съкровище?

— О, да.

— Значи вината не е твоя.

— Опитвам се да не ги чувам, но невинаги успявам да заключа съзнанието си.

Усетих една сълза, която не успях да спра, да се стича надолу по лицето ми.

— Така ли правиш? Как точно заключваш съзнанието си, Суки?

Звучеше искрено заинтригуван, а не като да си мисли, че съм мръднала. Вдигнах поглед и се взрях в безспорно прекрасните му сини очи.

— Ами просто... трудно е да се опише с думи, трябва да се изпита... Издигам ограда, не, не ограда, по-скоро все едно подреждам една до друга метални плочи като преграда между моето съзнание и това на останалите.

— И трябва да ги удържаш?

— Да. Изисква сериозна концентрация. Все едно непрестанно да държи съзнанието си разделено на две. Ето защо хората ме смятат за смахната. Половината от съзнанието ми се опитва да държи преградата, а другата половина, да речем, приема поръчки. Така че понякога не съм в състояние да водя смислен разговор.

Чувствах се сто пъти по-добре дори само от факта, че мога да говоря за това.

— Самите мисли ли четеш, или по-скоро долавяш впечатления?

— Зависи от човека и какво е състоянието му. Ако е пиян или сериозно обезпокоен, получавам само образи, усещания, намерения. Ако е трезвен и здравомислещ, думи и образи.

— Вампирът казва, че не можеш да го чуваш.

Идеята, че Бил и Сам са говорили за мен, ме накара да се почувствам страшно специална.

— Така е — потвърдих.

— Доволна ли си от това?

— И още как — бях напълно искрена.

— Мен можеш ли да чуеш, Суки?

— Не желая да опитвам — отвърнах припряно. Отидох до вратата на склада и заставах до нея с ръка на дръжката. Извадих кърпичка от джоба на панталоните си и попих сълзата от бузата си. — Ако прочета мислите ти, ще трябва да напусна, Сам. А харесвам и теб, и мястото.

— Пробвай някой път, Суки — рече непринудено и се обърна да отвори един кашон с уиски с резеца, който държеше в джоба си. — Не се притеснявай за мен. Работата е твоя, докато я искаш.

Избърсах една от масите, на които Джейсън бе разсипал сол. Беше дошъл да хапне хамбургер с пържени картопки и да пийне няколко бири.

Размишлявах върху предложението на Сам.

Нямаше да се опитвам да чета мислите му днес. Той имаше готовност. Щях да изчакам да започне да се занимава с нещо друго и тогава да се вмъкна в съзнанието му. Беше ме поканил, което си беше абсолютно уникално.

Хубаво е да се чувстваш поканен.

Освежих грима си и сресах косата си. Откакто забелязах, че Бил я харесва пусната, я носех така, само дето цяла вечер ужасно ми пречеше. Стана време да си тръгвам, така че отидох да си взема чантата от шкафа в офиса на Сам.

Къщата на Комптън, подобно на бабината, бе построена с гръб към пътя, но за разлика от нейната гледаше към гробището и се забелязваше по-лесно от общинския път. Това се дължеше, или поне отчасти, на разположението ѝ на върха на хълм. Беше двуетажна, докато у баба вторият етаж бе два пъти по-малък, макар да имаше две спални за гости и таванска стая.

В един период от дългата си история родът Комптън са притежавали много хубава къща. Дори в мрака изглеждаше красива донякъде. Но денем бе видно, че колоните се лющят, дървената облицовка е изкривена, а дворът прилича направо на джунгла. При влагата и топлината в Луизиана, докато човек се усети, може да изпусне от контрол растителността. А и старият господин Комптън не беше от тези, дето ще платят на някого да му свърши работата. Когато го напуснаха силите, той просто го остави на произвола — неуреден.

Чакълът на извитата алея за коли пред къщата не бе сменян от години и колата ми поднесе към входната врата. Забелязах, че цялата къща свети, и нещо ми подсказа, че тази вечер няма да е като миналата. Пред къщата беше паркиран бял „Линкълн Континентал“ с тъмносин капак. Имаше стикери. На единия със сини букви върху бял фон пишеше „Вампирско ухапване“, а на другия в жълто и червено — „Ако даваш кръв — свиркай“. На регистрационната табела бе изписано само „Кучешки зъби 1“.

Ако Бил имаше гости, може би трябваше да се върна у дома. Но той ме бе поканил и ме очакваше. Вдигнах колебливо ръка и почуках. Отвори ми жена вампир. Сигурно имаше метър и осемдесет. Беше

цветнокожа. Цялата сияеше. Облеклото ѝ се състоеше от еластичен къс спортен потник в бонбонено розово с дълъг клин в същия цвят и разкопчана мъжка бяла риза.

Според мен изглеждаше адски евтино. Допускам, че от мъжка гледна точка беше страшно изкусително.

— Здравсти, готино маце — измърка тя.

На мига осъзнах, че не съм в безопасност. Бил неколкратно ме бе предупреждавал, че не всички вампири са като него, а и самият той в определени моменти не беше особено мил. Не можех да прочета мислите на това същество, но долавях безсърдечност в тона ѝ.

Дали не бе наранила Бил? Или пък му беше любовница... Какви ли не мисли ми минаха през ума набързо, но лицето ми не издаде нищо. Години наред се бях упражнявала да контролирам изражението си. Усетих лицето ми да се разпъва в широка усмивка като защитна реакция, изпънах се и отвърнах ведро:

— Здравей! Трябваше да мина тази вечер, за да говоря с Бил. Той тук ли е?

Жената вампир се изсмя насреща ми — нищо ново за мен. Усмивнах се още по-широко. Това създание излъчваше заплаха, така както електрическата крушка излъчва топлина.

— Едно дребно джобно гадже казва, че имала да говори нещо с теб, Бил! — провикна се тя.

Опитах се да не издавам каквото и да било облекчение.

— Искаш ли да се срещнеш с нея? Или да ѝ дам едно любовно ухапване?

Само през трупа ми, помислих си гневно, след което си дадох сметка, че и това може да се случи.

Не чух гласа на Бил, но жената вампир се отдръпна и пристъпих в старата къща. Бягството нямаше да помогне кой знае колко. Щеше да ме повали, преди да съм направила и пет крачки. Пък и не бях видяла Бил, за се уверя, че е наред. Реших да рискувам, надявайки се на най-доброто. Доста ме биваше в това.

Всекидневната бе препълнена със стари мебели и хора. Не, след като се вгледах внимателно, осъзнах, че са двама души и още двама странни вампири.

Вампирите бяха бели мъже. Единият беше подстриган първи номер и имаше татуировки по всяка видима част на тялото. Другият беше дори по-висок от жената, може би метър и деветдесет и нещо, с дълга, тъмна, чуплива коса и великолепно телосложение.

Хората не бяха нищо особено. Жената бе руса, закръглена, на около трийсет и пет и отгоре. Бе с доста тежък грим. И изглеждаше износена като стар ботуш. Мъжът беше нещо друго. Най-красивият мъж, когото някога бях виждала. Сигурно нямаше повече от двайсет и една. Мургав, може би латино тип, с фини кости. Носеше единствено дънки „Деним“, отрязани на къси панталони. Като изключим грима. Нямах проблем с това, но не го намирах за привлекателно.

Тогавя Бил се раздвижи и го видях в сенките на тъмния коридор от всекидневната към вътрешността на къщата. Погледнах го, опитвайки се да се ориентирам в неочакваната обстановка. За мой ужас видът му ме обезпокои. Лицето му беше каменно, напълно непроницаемо. И макар да се изненадах, че си го помислих, в този момент ми се прииска да можех да надникна в съзнанието му.

— Е, сега вече можем да си прекарваме страхотна вечер! — рече дългокосият мъж вампир. Звучеше превъзбуден. — Тя приятелка ли ти е, Бил? Толкова е... свежа.

Сетих се за няколко възможни отговора, които бях научила от Джейсън.

— Бихте ли ни извинили за минута — рекох изключително вежливо, все едно това е напълно нормална вечер. — Уговарях майстори за къщата.

Опитвах се да звуча делово и дистанцирано, макар че в късите панталонки и тениската, с които бях облечена, и маратонките Nike не изглеждах особено професионално. Но се надявах, че с поведението си съм внушила, че възпитаните хора, като тези, които срещам на работа, не представляват абсолютно никаква опасност и заплаха.

— Доколкото разбрахме, Бил е на диета, кара единствено на синтетична кръв — каза татуираният. — Явно не сме разбрали правилно, Даян.

Жената вампир вдигна предизвикателно глава и ме изглежда изпитателно.

— Не съм толкова сигурна. Прилича ми на девствена.

Съмнявам се, че Даян говореше за девственост в буквалния смисъл. Пристъпих няколко крачки към Бил, като силно се надявах, че ако стане прекалено напечено, той ще ме защити, но се улових, че не съм съвсем сигурна в това. Все така се усмихвах, очаквайки да каже или да направи нещо.

Така и стана:

— Суки е моя. — Гласът му прозвуча студено и категорично.

Хвърлих му остър поглед, но бях достатъчно умна да държа устата си затворена.

— Колко добре се грижиш за нашия Бил? — попита Даян.

— Не е твоя работа — отговорих, използвайки един от изразите на Джейсън, като продължих да се усмихвам. Споменах, че съм момиче с характер.

Последва напрегната кратка пауза. Всички — хора и вампири, ме разглеждаха като под лупа. Тогава високият вампир започна да се превива от смях, а останалите прихнаха след него. Докато се хилеха, приближих с още няколко крачки към Бил. Тъмните му очи бяха върху мен. Не се смееше. Имах странното усещане, че на него, също както и на мен, му се иска да можех да прочета мислите му.

Чувствах, че е в опасност. И ако беше така, аз също бях застрашена.

— Чудата усмивка имаш — рече сериозно високият вампир.

Харесваше ми повече, като се смееше.

— О, Малкълм, — рече Даян — на теб всички човешки жени ти се виждат чудати.

Вампирът придърпа нисичкия човек към себе си и го целуна страстно. Леко ми се повдигна. Това бяха прекалено интимни неща.

— Вярно е — съгласи се Малкълм и за разочарование на мъжа се отдръпна от него. — Но у тази има нещо особено. Може би има богата кръв.

— О! — обади се гневно русокосата. — Та това е просто смахнатата Суки Стакхаус.

Погледнах я по-внимателно и като изтрих мислено няколко години нелесен живот и половината грим, най-после я разпознах. — Джанела Ленъкс. Бе работила около две седмици в „При Мерлот“, докато Сам не я уволни. Арлийн ми бе споменала, че се преместила в Монро.

Татуираният я прегърна и я хвана за гърдите. Пребледнях като платно. Повдигна ми се. Стана още по-отвратително. Джанела, изгубила всякакво благоприличие, подобно на вампира, сложи ръка между краката му и започна да го масажира.

Поне ми стана ясно, че вампирите със сигурност могат да правят секс. В момента обаче не бях особено въодушевена да го науча.

Малкълм ме наблюдаваше, а аз бях показала открито отвращението си.

— Тя е непоковарена — обърна се той към Бил с любопитна усмивка.

— Тя е моя! — повтори Бил. Този път гласът му прозвуча по-напрегнато. Ако беше гърмяща змия, предупреждението му не можеше да бъде по-ясно.

— О, Бил, не ми казвай, че това дребно същество ти дава всичко, от което се нуждаеш — намеси се Даян. — Изглеждаш блед и отпаднал. Тя не се грижи добре за теб.

Приблжих се още малко до Бил.

— Ето, опитай от жената на Лиам или красивото момче на Джери — предложи Даян, която започваше да ми лази по нервите.

Джанела не реагира на идеята да я предлагат насам-натам може би защото бе прекалено заета да разкопчава дънките на Лиам, но привлекателното момче на Малкълм с готовност отиде при Бил. Усмихнах се, макар че ченето ми направо щеше да падне, когато то прегърна моя вампир, отърка се в шията му и отри гърди в ризата му.

Беше ужасно да наблюдавам напрежението, изписано на лицето на Бил. Кучешките му зъби се показаха. За първи път ги виждах напълно извадени. Беше ясно, синтетичната кръв не му даваше всичко, от което се нуждае.

Джери започна да ближе шията на Бил. Да заключа съзнанието си, се оказа пряко силите ми. Но трима от присъстващите бяха вампири, така че какво толкова можех да чуя. Още повече че Джанела бе изцяло погълната от заниманието си. Оставаше Джери. Вслушах се и... направо зяпнах.

Бил, треперещ от желание, се бе привел, готов да впие зъби в шията на Джери, когато казах:

— Не! Той има сино вирус.

Сякаш изтръгнат от транс, Бил ме погледна. Дишаше тежко, но прибра зъбите си. Възползвах се от момента и се приближих. Сега бях на метър от него.

— Сино СПИН — повторих.

Кръвта на алкохолици и употребяващи твърди наркотици предизвиква странични ефекти при вампирите, а някои от тях дори твърдяха, че са се наслаждавали на усещането. Те не се повлияваха нито от кръвта на болните от СПИН, нито от тази на заразените с венерически и всякакви други болести, които поразяваха хората.

С изключение на сино вируса. Но дори той не е смъртоносен за вампирите, както СПИН за хората, само ги прави страшно уязвими за около месец. През този период те може да бъдат уловени и прободени с кол сравнително лесно. Понякога, ако вампир пие кръв от заразен човек повече от веднъж, умира повторно. Без да бъде поразяван с кол. Макар да не бе още толкова разпространен в Щатите, сино вирусът започваше да се среща все по-често в пристанищни градове като Ню Орлеанс, пълни с моряци и туристи от различни страни, готови за веселба.

Вампирите замръзнаха на местата си, зяпнали Джери, все едно е самата смърт. За тях той най-вероятно бе.

Красивият младеж ме изненада изневиделица. Обърна се и връхлетя върху мен. Блъсна ме наляво в стената. Не беше вампир, но беше силен — по всичко личеше, че е в началната фаза на заболяването. Сграбчи ме за гърлото с една ръка и вдигна другата да ме удари с юмрук в лицето. Тъкмо вдигах ръце да се предпазя, когато ръката на Джери замръзна и той направо се вцепени.

— Пусни я — произнесе Бил с толкова ужасяващ глас, че чак аз се изплаших.

До момента опасностите връхлитаха една след друга толкова бързо, че се чудех дали въобще някога ще се почувствам отново сигурна.

Въпреки предупреждението пръстите около врата ми не се отпуснаха и без да искам, издадох тънък писък. Извърнах поглед и видях преbledнялото лице на Джери. Бил държеше ръката му, а Малкълм — краката. Момчето бе така изплашено, че не схващаше какво се иска от него.

В стаята настана суматоха. Около мен и в главата ми зазвучаха гласове. Мислите на Джери се блъскаха в моите. Не бях в състояние да го държа настрана. Съзнанието му бе превзето от спомени за любовника му, който го заразил с вируса, а после го изоставил заради вампир и той го убил в изблик на ревност. Той съзнаваше, че вампирите, които е възнамерявал да унищожи, ще донесат собствената му смърт и не смяташе, че си е отмъстил достатъчно с вече заразените от него.

Виждах лицето на Даян над рамото му — усмихваше се.

Бил счупи китката на Джери, той изкрещя и се строполи на пода. Кръвта нахлу обратно в главата ми и за малко да изгубя съзнание. Малкълм го вдигна и небрежно го понесе към дивана, сякаш е навит на руло килим. Ако имаше късмет, смъртта му щеше да е бърза.

Бил застана пред мен и със същите пръсти, с които току-що бе счупил китката на Джери, започна да гали шията ми така нежно, както баба би го направила. Докосна с пръст устните си, за да е сигурен, че съм наясно и да си мълча. След което ме прегърна и се обърна към останалите вампири.

— Това беше много забавно — рече Лиам. Гласът му звучеше така спокойно, сякаш Джанела въобще не му правеше интимен масаж на дивана. Не си беше направил труда да се помръдне заради случилото се. По тялото му се виждаха други татуировки, каквито дори не бих могла да си представя. Направо ми се повдигна. — Но смятам, че е време да се връщаме в Монро. Налага се да си поговорим с Джери за някои неща, когато се свести, нали, Малкълм?

Малкълм му кимна и праметна Джери през рамо. Даян изглеждаше разочарована.

— Но... приятели, — възрази тя — все още не знаем откъде това маце знаеше.

Другите двама вампири се вторачиха едновременно в мен. Съвсем небрежно, Лиам се отнесе за момент, за да свърши. Аха, така значи, вампирите можеха да го правят. След слаба въздишка на удовлетворение той рече:

— Благодаря, Джанела! Това е добър въпрос, Малкълм. Както обикновено, нашата Даян улучи право в целта.

Тримата вампири се разсмяха така, сякаш това е страшно забавна шега, но според мен беше ужасяваща.

— Можеш ли вече да говориш, съкровище?

Бил стисна рамото ми, за да се увери, че съм схванала намека.

Поклатих глава.

— Бих могла да я накарам да проговори — предложи Даян.

— Даян, ти май забрави — отвърна тихо Бил.

— О, да, тя е твоя — подхвърли. В думите ѝ обаче не се долавяше уплаха, нито съгласие.

— Ще трябва да се видим някой друг път — каза Бил. Гласът му прозвуча достатъчно категорично останалите да разберат, че трябва да си тръгнат или да се сбият с него.

Лиам се изправи, закопча панталоните си и даде знак на своята жена.

— Вън, Джанела. Гонят ни.

Татуировките по едрите му ръце се раздвижиха, когато се протегна. Джанела прокара ръце по гърдите му, сякаш не можеше да му се насити, а той я перна с такава лекота, все едно е муха. Тя се ядоса, но не изглеждаше възмутена, както бих се почувствала аз. Явно не ѝ се случваше за първи път.

Малкълм вдигна Джери и го понесе към входната врата, без да обели дума. Ако беше прихванал вируса, пиейки кръвта на момчето, явно все още не бе засегнат. Даян излезе последна, мятайки дамска чанта през рамо и хвърляйки поглед назад.

— Тогава ще ви оставям насаме, гълъбчета. Беше забавно, скъпи — рече закачливо и хлопна вратата след себе си.

Изгубих съзнание в мига, в който чух колата отвън да пали. Никога досега не ми се бе случвало и се надявах никога да не се повтори, но поне имах основателна причина.

Изглежда, бях прекарала доста време в безсъзнание в присъствието на Бил. Това бе важен момент и знаех, че трябва сериозно да се замисля върху него, но не точно сега. Когато се свестих, всичко, което бях видяла и чула, отново ме връхлетя, страшно ми се доповръща. Бил ме изправи на ръба на дивана, но успях да задържа храната в стомаха си сигурно защото не бях яла почти нищо.

— Всички вампири ли се държат по този начин? — попитах тихо. Вратът ме болеше, бе наранен от хватката на Джери. — Бяха отвратителни!

— Опитвах се да те намеря в бара, когато разбрах, че не си у вас, но си бе тръгнала. — Гласът му звучеше сухо.

Разплаках се, макар да знаех, че няма нищо да променя. Сигурна бях, че Джери вече е мъртъв. Почувствах, че трябва да направя нещо, не можех да си замълча, когато се канеше да зарази Бил. Толкова много неща ме разстроиха в този кратък отрязък от време, че не знаех за кое по-напред да се чувствам зле. В рамките на може би петнайсет минути изпитах страх за собствения си живот и за живота на Бил (е, или поне съществуване), бях свидетел на сексуален акт, който би трябвало да е нещо изключително лично, видях евентуалното си гадже, обладан от силно желание за кръв (с акцент върху силно желание) и за малко да бъде удушена от заразен мошеник.

Като се замислих още веднъж, имах пълното право да плача. Седнах и плаках, като попивах сълзите с кърпичката, която Бил ми подаде. Учудването ми защо един вампир би имал нужда от носна кърпичка бе като зрънце здрав разум, удавено в сълзи от нервен плач.

Бил бе достатъчно съобразителен да не ме докосва. Седна на пода и тактично отместваше очи да не ме гледа, докато си бърших сълзите.

— Когато вампирите живеят заедно, — проговори неочаквано — често стават още по-жестоки, понеже се нахъсват едни други. Непрекъснатият контакт със себеподобни им напомня колко са се отдалечили от човешкия облик. Сами започват да си определят правилата. Вампири като мен, които живеят сами, си спомнят малко по-добре човечността, която са притежавали.

Слушах мекия му глас, следвайки мислите му, докато се опитваше да ми обясни необяснимото.

— Суки, нашето битие се състои в прелъстяване и възползване, което за някои от нас е продължило векове. Синтетичната кръв и неохотата, с която хората ни приемат, няма да променят това за една нощ или дори за десетилетие. Даян, Лиам и Малкълм са заедно от петдесет години.

— Каква идилия! — отвърнах и в тона ми прозвуча нещо, което никога досега не бях употребявала — сарказъм. — Годишнина от златната им сватба!

— Можеш ли да забравиш за всичко това? — попита Бил, приближавайки все по-близо до мен.

Устните му бяха само на няколко сантиметра от моите.

— Не зная — отсякох рязко. — Всъщност... нямах никаква представа дали можеш да правиш секс.

Той повдигна вежди въпросително.

— И...

— Да получаваш... — Спрях, за да помисля как да го кажа по-мекко. Тази вечер видях толкова арогантност, колкото не бях виждала през целия си живот, и не ми се искаше да добавям още към нея: — ... ерекция — казах смутено, избягвайки погледа му.

— Е, сега вече знаеш — звучеше така, сякаш се опитва да не се разсмее. — Можем да правим секс, но не можем да правим деца. Това, че Даян не може да има дете, не те ли кара да се чувстваш по-добре?

Това вече бе върхът. Отворих очи и впих поглед в него.

— Недей да ми се присмиваш!

— О, Суки! — възкликна той, вдигна ръка и понечи да ме докосне по бузата.

Отдръпнах се от ръката му и се помъчих да се изправя на крака. Добре че не се опита да ми помогне. Вместо това седна на пода и ме загледа с каменно изражение. Вампирските му зъби бяха прибрали, но знаех, че продължава да изпитва глад. Толкова по-зле за него!

Чантата ми беше на пода до входната врата. Залитах, но се движех. Извадих списъка с електротехниците от джоба си и го оставих на масата.

— Трябва да тръгвам.

Той неочаквано се оказа пред мен — един от вампирските му трикове.

— Може ли да те целуна за довиждане? — попита ме. Държеше ръцете си близо до тялото, сякаш казваше, че няма да ме докосне, докато не му позволя.

— Не! — отсякох. — Не бих могла след случилото се.

— Ще намина край вас.

— Става.

Пресегна се през мен, за да отвори вратата. Отдръпнах се, защото помислих, че посяга да ме докосне.

Обърнах се и едва ли не се затичах към колата си. Сълзи замъглиха отново погледа ми. Слава богу, че пътят до вкъщи беше кратък.

[1] Блажена почивка (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Етническа група, живееща основна в щата Луизиана, САЩ, състояща се от изгнаници от Акация (френскоговорещи заселници). — Б.пр. ↑

[3] Американски бейзболен отбор от Шривпорт, Луизиана. — Б.пр. ↑

[4] Една от водещите вериги магазини в Съединените американски щати. — Б.пр. ↑

3.

ТЕЛЕФОНЪТ ЗВЪНЕСЕ. Покрих главата си с възглавницата. Със сигурност баба щеше да вдигне. Когато досадният звук не престана, си помислих, че тя сигурно е отишла до магазина или прави нещо в градината навън. Добрах се до нощното шкафче не особено доволна, но какво можех да направя. С главоболието и разкаянieto на човек с ужасен махмурлук (само дете моят беше емоционален, а не алкохолен) протегнах уморено ръка и вдигнах слушалката.

— Да — обадох се. Не прозвучах както трябва, затова прочистих гърлото си и пробвах отново. — Ало?

— Суки?

— Аха. Сам?

— Същият. Слушай, съкровище, направи ми една услуга!

— Каква? — Днес така или иначе работех и не ми се искаше да карам две смени, своята и на Доун.

— Ще отидеш ли до Доун да видиш какво става с нея? Не вдига телефона, а още не се е появила. Камионът с доставката току-що пристигна и трябва да покажа на момчетата къде да разтоварят стоката.

— Сега? Искаш да отида веднага?

Леглото никога не ме бе привличало толкова неустоймо.

— Би ли го направила?

Май за пръв път долови необичайното ми настроение. Никога досега не му бях отказвала каквото и да било.

— Ами добре — отвърнах и пак се почувствах страшно изморена само при мисълта за това.

С Доун не бяхме особено близки. Смяташе, че съм прочела мислите ѝ и съм казала на Джейсън нещо, което си е мислела за него, и затова той е скъсал с нея. Ако започнех да се занимавам с историите на брат ми, нямаше да намеря време за сън и храна.

Взех душ и се облякох за работа, тътрейки се едва-едва. Настроението ми се развали. Хапнах зърнена закуска, измих зъбите си,

намерих баба да сади петунии в саксия край задния вход и ѝ казах къде отивам. Май не разбра какво точно ѝ говоря, но въпреки това се усмихна и ми махна с ръка. С всяка седмица оглушаваше по малко, но в това нямаше нищо учудващо предвид годините ѝ — седемдесет и осем. Беше удивително, че е толкова жизнена и здрава, а умът ѝ сечеше като бръснач.

На път за непредвидената ми задача се замислих колко трудно ѝ е било да отгледа още две деца, след като вече е отгледала своите. Баща ми почина, когато бях на седем, а Джейсън на десет. Бях на двайсет и три, когато ракът на матката покоси леля Линда, дъщерята на баба, а братовчедка ми Хадли се изгуби в покварения свят, от който се бяха пръкнали Ратрей. И до ден-днешен нямахме представа дали тя знае за смъртта на майка си. Баба е преминала през много скръб, но винаги се е държала заради нас.

Надникнах през предното стъкло на колата към трите малки къщи близнаци от едната страна на улица „Бери“, разположени в изоставен участък точно зад стария център на Бон Темпс. Доун живееше в една от тях. Забелязах колата ѝ — зелена, средно голяма — в отбивката към гаража на една от по-добре поддържаните къщи, и спрях зад нея. Доун бе оставила кошница с бегонии пред вратата си, но те изглеждаха увяхвали. Почуках.

Почаках минута-две и отново почуках.

— Имаш ли нужда от помощ, Суки? — прозвуча познат глас.

Обърнах се и вдигнах ръка пред лицето си, за да засенча очите си от утринното слънце. Рене Ление стоеше до пикапа си отсреща през улицата, спрял пред една от къщичките, които се срещаха навсякъде из махалата.

— Ами... — започнах, без да съм сигурна дали имам нужда от помощ и дали той би могъл да помогне. — Виждал ли си Доун? Не се появи на работа днес. А и вчера не се обади. Сам ме помоли да намина.

— Той защо не върши сам мръсната си работа? — рече Рене, което автоматично ме предизвика да защитя шефа си.

— Дошъл е камион с доставка и трябва да се разтовари — обърнах се и отново почуках. — Доун! — извиках. — Отвори ми!

Погледнах надолу. Боровите иглички бяха започнали да падат преди два дни и верандата бе засипана в жълто. В сезона на боровия полен всичко пожълтява, автомобили, растения, покриви, прозорци

изглеждат поръсени със златен пращец. Водоемите и дъждовните локви насъбират жълта пяна по краищата.

По верандата на Доун личаха само моите стъпки. Побиха ме тръпки. Почти изключих, че Рене стои неловко пред вратата на пикапа си и се чуди дали да остане, или да си тръгва.

Къщата близък бе доста малка и едноетажна, а между двата входа нямаше и метър. Алеята за коли бе пуста, на прозорците нямаше завеси. Изглежда, за момента Доун нямаше съсед. Тя си бе направила труда да сложи бели пердета на златисти цветя. Сега те бяха спуснати, но материята бе тънка и прозираше, а евтините алуминиеви щори бяха вдигнати. Надникнах през прозореца и ми направи впечатление, че всекидневната е обзаведена изцяло с мебели от битака. Чаша за кафе стоеше на масата до грамадно кресло и стар диван, разположен до стената и покрит с ръчно плетено одеяло.

— Мисля да мина отзад — обърнах се към Рене и слязох от верандата, а той тръгна да пресича улицата, сякаш му бях дала знак.

Боровите иглички полепнаха по обувките ми и се замислих, че преди работа трябва да ги почистя и да сменя чорапите си.

Прозорецът на банята на Доун предвидливо бе разположен високо и не можех да погледна през него. Беше спуснала щорите на спалнята си, но не напълно, така че успях да надникна през процепите между летвите. Доун лежеше по гръб в леглото. Завивките бяха разхвърляни наоколо. Краката ѝ бяха широко разтворени. Лицето ѝ бе подпухнало и бледо, а езикът се подаваше от устата ѝ и по него лазеха мухи.

Дочух стъпките на Рене зад гърба си.

— Повикай полиция — казах.

— Какво говориш, Суки? Виждаш ли я?

— Повикай полиция!

— Добре де, добре — отстъпи набързо Рене. Някаква женска солидарност не ми даде да позволя на Рене да я види така.

Застанах с гръб към прозореца, изкушена да погледна отново с тайната надежда, че съм допуснала грешка. Загледана в съседната врата, се зачудих как е възможно да не чуят насилствената смърт на Доун, ако някой живееше там.

Рене се появи отново. Загорялото му от слънцето лице изглеждаше загрижено, а светлокафявите му очи блестяха някак

особено.

— Ще се обадиш ли и на Сам? — попитах.

Без да обели и дума, той се завъртя и тръгна обратно. Като изключим склонността му да клюкарства, Рене беше изключително добър. Винаги би се притекъл на помощ на човек в нужда. Спомних си как дойде да помогне на Джейсън с окачването на градинската люлка на бабината веранда. Спонтанно изникнал спомен за ден, съвсем различен от днешния. Бях се загледала в прозореца на спалнята на къщата близнак. Изведнъж той се отвори и се показа се чорлава глава.

— Какво правиш, Суки Стакхаус? — попита провлачено плътен мъжки глас.

След около минута виране в лицето, като се опитвах да не се заглеждам много във великолепните голи гърди по-надолу, най-послед го разпознах.

— Джей Би?

— Самият той.

С Джей Би Дю Рон бяхме в едно училище. Всъщност няколко пъти дори излизахме заедно. Той беше прекрасен, но толкова обикновен, че дори му бе все едно дали чета мислите му или не. Но независимо от обстоятелствата в момента, не можех да не отчета красотата му. Когато човек се е въздържал колкото мен, не му трябва кой знае колко, за да се разбушуват хормоните му. Въздъхнах дълбоко при вида на добре оформените му ръце и гърди.

— Какво правиш тук? — попита отново той.

— Нещо лошо се е случило с Доун — отвърнах, чудейки се дали да му кажа. — Когато не се появи на работа, шефът ме изпрати да дойда да я потърся.

— Тя вътре ли е?

Джей Би прескочи директно през прозореца. Беше с къси панталони.

— Моля те, не поглеждай — помолих, държейки ръката си вдигната, и съвсем неочаквано се разплаках. Това напоследък ми се случваше доста често. — Гледката е потресаваща, Джей Би.

— О, горката! — каза той.

Имаше добро сърце — прегърна ме с една ръка и ме погали по рамото. Ако някъде имаше жена, която се нуждае от успокоение, ей богу, това беше задача за Джей Би Дю Рон.

— Доун обичаше да са груби — каза той утешително, сякаш това обясняваше всичко.

За някои хора може би, но не и за някой неотракан като мен.

— Какво искаш да кажеш с „груби“? — попитах, като се надявах, че в джоба на късите ми панталони има кърпичка.

Вдигнах поглед и забелязах, че Джей Би леко се изчерви.

— Слънце, на нея й харесваше... Ами... Суки, не ти трябва да знаеш.

Имах репутация на порядъчно момиче, което донякъде намирах за иронично. А в момента само ме затрудняваше.

— Можеш да ми кажеш. Работехме заедно — настоях на своето, а той кимна сериозно, сякаш думите ми са основателна причина.

— Ами, тя обичаше мъжете... един вид... да я хапят и удрят... — сигурно бях направила физиономия, защото допълни: — Знам, аз също не разбирам как на някои хора може да им допаднат подобни неща.

Джей Би не беше от онези, които ще пропуснат да се възползват от ситуацията, прегърна ме и продължи да ме гали, но ръцете му се съсредоточиха основно в средата на гърба ми — проверяваше дали нося сутиен, а после се спуснаха надолу и си спомних, че харесва високи стегнати дупета.

Имах безброй въпроси, но не зададох нито един. Пристигна полицията. — Кения Джоунс и Кевин Прайър. В града се говореше, че когато шефът на управлението ги назначил да работят заедно, се е пошегувал, защото Кения бе поне метър и осемдесет, с шоколадова кожа и способна да се пребори с ураган, а Кевин едва ли надвишаваше метър и седемдесет, бе с бледа кожа, осеяна с лунички, а тялото му бе слабо и жилаво като на маратонец. Учудващо, но двамата се разбираха много добре, макар да имаха няколко паметни кавги.

Сега и двамата изглеждаха като ченгета.

— Какво става тук, госпожице Стакхаус? — попита Кения. — Рене твърди, че нещо се е случило с Доун Грийн.

Докато говореше, проучи внимателно Джей Би, а Кевин, незнайно защо, оглеждаше земята наоколо — сигурна съм, че като полицаи има сериозна причина.

— Шефът ме изпрати да разбера защо Доун не дойде на работа вчера и днес — отговорих. — Почуках на вратата, но тя не излезе, а

колата ѝ е тук. Притесних се за нея, затова обходих къщата, надничайки през прозорците, и я видях вътре, ей там — посочих зад тях.

Двамата служители на реда се обърнаха да погледнат. Спогледаха се и си кимнаха един на друг, все едно са провели цял разговор. Кения се запъти към прозореца, а Кевин се отправи към задната врата.

Докато наблюдаваше работата на полицаите, Джей Би забрави за галенето. Всъщност дори бе останал с леко отворена уста. Очевидно повече от всичко му се искаше да отиде и да надникне през прозореца, но не можеше да избута Кения, която заемаше почти цялото свободно пространство.

Не исках повече да чувам мислите си. Отпуснах се, отключих съзнанието си и се заслушах в мислите на останалите. Долових една нишка сред шумотевицата и я последвах.

Кения Джоунс се обърна и се загледа през нас, без да ни обръща внимание. Мислеше за всичко, което бе необходимо да направят с Кевин, за да опазят перфектно местопрестъплението, като истински патрул на Бон Темпс. Помисли си, че е чувала лоши неща за Доун и склонността ѝ към груб секс. Нищо чудно, че краят ѝ бил такъв. Макар че ѝ беше жал за всеки, който свършва с мухи, кръжащи около лицето. Освен това Кения съжаляваше, че е изяла толкова понички в „Нът Хът“ сутринта, защото ѝ се гадеше и би могло да ги върне обратно, а подобно действие би я zlepоставило като цветнокожа жена полицейски служител. Превключих на друг канал.

Джей Би мислеше за това как Доун е била убита, докато е правила груб секс само на няколко метра от него, и макар и ужасяващо, това донякъде му се стори вълнуващо, а пък аз съм изглеждала все така добре. Прииска му се да може да ме изчука точно сега. Намираще ме толкова сладка и готина. Потискаше унижението, което изпитал, когато Доун го накарала да я удари, а той не могъл. Едно старо унижение.

Превключих.

Кевин се появи откъм ъгъла — мислеше, че с Кения не трябва да разместват никакви доказателства, и бе доволен, че никой не знае, че е спал с Доун Грийн. Беше бесен, че някой е убил жена, която е познавал, и се надяваше убиецът да не е цветнокож, защото това би обтегнало отношенията му с Кения още повече.

Превключих.

На Рене Ление му се искаше някой да дойде и да изнесе тялото от къщата. Надяваше се никой да не разбере, че е спал с Доун Грийн. Не можех да разчета точно мислите му, бяха твърде мрачни и оплетени. Някои хора не ги чувам ясно. Беше страшно объркан.

Сам се появи забързан към мен, но забави ход, когато видя, че Джей Би ме докосва. Не можех да прочета мислите му. Усещах чувствата му, в момента смесица от безпокойство, загриженост и гняв, но не можех да разчета нито една мисъл. Беше толкова пленяващо и неочаквано, че се отдръпнах от обятията на Джей Би с желанието да се приближа до Сам, да грабна ръцете му, да го погледна в очите и да се поровя из съзнанието му. Спомних си как подскочих уплашено, когато ме докосна. Сега той ме усети и макар да продължи да върви към мен, съзнанието му се отдръпна. Въпреки поканата, която ми отправи, той не знаеше, че мога да видя, че се различава от останалите, разбрах го, когато издигна преграда за мен.

За първи път усещах такова нещо. Сякаш метална врата се затръшна пред лицето ми.

За малко да се протегна инстинктивно към него, но не го направих. Сам умишлено погледна Кевин, а не мен.

— Какво става тук, полицай?

— Каним се да проникнем в къщата, господин Мерлот, освен ако нямате ключ.

— Откъде накъде Сам ще има ключ?

— Той е хазяинът — прошепна в ухото ми Джей Би и аз подскочих.

— Той? — попитах глупаво.

— Негови са и трите къщи близнаци.

Сам ровеше нещо из джобовете си и извади цяла връзка ключове. Запрехвърля ги нещо и се спря на един, отдели го, извади го от връзката и го подаде на Кевин.

— Този отваря и предната, и задната врата, така ли? — попита Кевин.

Сам кимна утвърдително. Все още не ме поглеждаше.

Кевин се отправи към задната врата на къщата, а ние бяхме така смълчани, че чухме как ключът се превъртя в ключалката. После отиде в спалнята, където беше трупът, и успяхме да видим лицето му да се

сморъцва, щом го удари миризмата от мъртвото тяло. С ръка на носа и устата, той се приведе над Доун и опря пръсти на шията ѝ. След това погледна през прозореца и поклати глава към партньора си. Кения кимна в знак, че е разбрала, и се отправи към улицата, за да използва радиостанцията на патрулната кола.

— Ей, Суки, какво ще кажеш да излезеш с мен на вечеря днес? — попита Джей Би. — Случилото се е травмиращо за теб и имаш нужда да се позабавляваш, за да се съвземеш.

— Благодаря, Джей Би — бях ужасно смутена, че Сам слуша. — Много мило от твоя страна да ме поканиш, но имам чувството, че днес ще работя допълнително.

За част от секундата красивият Джей Би се стъписа. След което се усети.

— А, Сам ще трябва да си намери някого — констатира той. — Имам братовчедка в Спрингсфийлд, която търси работа. Може да ѝ се обадя. Ще си живеем врата до врата.

Усмихнах му се, но бях убедена, че усмивката ми е изключително вяла, тъй като стоях рамо до рамо с човека, с когото бях работила в продължение на две години.

— Съжалявам, Суки — произнесе тихо Сам.

— За какво? — Гласът ми беше също толкова нисък. Щеше ли да признае какво се бе случило между нас, или по-скоро щеше да си замълчи?

— Затова, че те пратих да провериш какво става с Доун. Трябваше аз да дойда. Бях сигурен, че просто си е намерила някое ново гадже, и има нужда от напомняне, че трябва да дойде на работа. Последния път, когато дойдох да я взема, ми се развика така здраво, че не ми се занимаваше пак със същото. И постъпих като страхливец — изпратих теб. А ти я намери така.

— Пълен си с изненади, Сам.

Нито ме погледна, нито отвърна нещо. Но преплете пръсти с моите. Една дълга минута останахме хванати за ръце, огрени от слънцето, а около нас — суматоха от хора. Дланта му бе гореща и суха, а пръстите — здрави. Почувствах се истински свързана с друго човешко същество. Но след това той пусна ръката ми и отиде да говори с детектива, който тъкмо слизаше от колата си, а Джей Би започна да

ме разпитва как е изглеждала Доун. Светът се върна към обичайния си ритъм.

Промяната беше мъчителна. Почувствах се отново напълно изтощена, а предната нощ изплува в съзнанието ми много по-ясно, отколкото бих желала. Светът изглеждаше опасно и ужасно място с подозрителни обитатели, а аз като агне блуждаех из долината на смъртта с хлопка на шията. Отидох до колата си, отворих и седнах с лице към вратата. Днес доста бях стояла права, по-добре да седнех, докато можех.

Джей Би ме последва. След като ме срещна отново, не можеше да се откъсне. Спомням си, че когато бях в гимназията, баба много се надяваше на сериозна връзка помежду ни. Но разговорите с Джей Би, дори четенето на мислите му беше толкова безинтересно, колкото ученически буквар за възрастен. Господ си бе направил поредната шега, слагайки такъв скучен ум в такова невероятно тяло.

Коленичи пред мен и хвана ръката ми. Улових се да мисля, че се надявам на появата на някоя богата и умна жена, която да се омъжи за Джей Би и да се грижи за него, наслаждавайки се на това, което той може да предложи. Щеше да удари джакпота!

— Къде работиш в момента? — попитах го просто за да отвлека вниманието си.

— В склада на татко — отвърна той.

Това беше спасителната сламка и той прибягваше към нея всеки път, когато го уволняха отнякъде заради гаф, или защото не се е появил, или защото е обидил грубо някой началник. Бащата му имаше магазин за авточасти.

— Как са вашите?

— Добре са. Суки, какво ще кажеш да се видим?

Не ме изкушавай! — помислих си.

Някой ден хормоните ми щяха да надделеят и щях да направя нещо, за което да се разкайвам. Бях способна на нещо къде-къде по-лошо от това да преспя с Джей Би. Но предпочитах да изчакам с надеждата за нещо по-добро.

— Благодаря ти, миличък, — отвърнах — може би, но точно в момента съм малко разстроена.

— Да не си влюбена във вампира? — Зададе въпроса директно.

— Откъде чу за това?

— Доун каза така.

Лицето му помръкна, когато си спомни, че тя е мъртва. Точно какво бе казала, разбрах, като прочетох мислите му: „Този нов вампир се интересува от Суки Стакхаус. Аз бих била по-подходяща за него. Той се нуждае от жена, която може да понесе грубо отношение. Суки би се разпищяла, ако я докосне“.

Безсмислено бе човек да се ядосва на мъртвец, но точно това направих. Тогава детективът тръгна към нас, Джей Би се изправи и се отдалечи.

Детективът зае неговото място, приклякайки пред мен. Трябва да съм изглеждала доста зле.

— Госпожица Стакхаус? — попита той. Говореше с онзи тих напрегнат тон, който много професионалисти използват в критични ситуации. — Казвам се Анди Белфлор^[1].

Родът Белфлор се е заселил в Бон Темпс още от създаването на града, така че не се изненадах, че някой носи име Красиво цвете. Всъщност, като погледнах мускулите на детектив Белфлор, изпитах искрено съчувствие към онези, които намираха това за забавно. Този член на рода бе завършил преди Джейсън, а аз бях една година след сестра му Порша.

Той също се опитваше да си ме спомни.

— Как е брат ти? — попита. Гласът му все още бе тих, но не толкова неутрален. Звучеше така, сякаш е имал търкания с Джейсън.

— Рядко го виждам, но е добре — отвърнах.

— А баба ти?

Усмихнах се.

— Садеше цветя в градината тази сутрин.

— Чудесно — рече той, чистосърдечно поклащайки глава, с което демонстрираше почтително удивление. — Току-що разбрах, че работиш в „При Мерлот“.

— Да.

— Също като Доун Грийн.

— Да.

— Кога я видя за последно?

— Преди два дни, на работа.

Вече се чувствах изтощена. Отпуснах глава на облегалката на шофьорската седалка, без да местя крака от земята и ръка от

кормилото.

— Говори ли с нея тогава?

Опитах се да си спомня.

— Не мисля.

— Бяхте ли близки с госпожица Грийн?

— Не.

— А защо тогава дойде до тях днес?

Обясних, че вчера поех смяната ѝ, а тази сутрин Сам ми се обади.

— Обясни ли ти господин Мерлот защо не може самият той да дойде до тук?

— Да, пристигнал камион за разтоварване. Трябвало да покаже на момчетата къде да сложат кашоните, а през повечето време сам е участвал в разтоварването, за да свършат по-бързо.

— Мислиш ли, че господин Мерлот е имал някакви отношения с Доун?

— Той ѝ беше шеф.

— Не, извън работа.

— Не.

— Звучиш доста уверена.

— Защото съм.

— Да не би да имаш връзка със Сам?

— Не.

— Тогава как може да си толкова сигурна?

Добър въпрос. Ами защото от време на време долавях мисли, които подсказваха, че ако не мрази Сам, Доун определено не си и пада по него. Но нямаше да е особено умно от моя страна да кажа това на детектив.

— Сам държи на професионализма в бара — отвърнах, звучейки неубедително дори за самата себе си, но това беше истината.

— Знаеш ли нещо за личния живот на Доун?

— Не.

— Нямахте ли приятелски отношения?

— Не особено.

Детективът наклони замислено глава, а аз се разсеях. Или поне така изглеждаше.

— И защо?

— Предполагам, че нямахме едни и същи интереси.

— Като например? Дай ми пример.

Въздъхнах тежко, издувайки бузи в знак на раздразнение. Как да му дам пример, след като нямахме нищо общо помежду си?

— Добре — отвърнах бавно. — Доун водеше активен социален живот и обичаше да бъде с мъже. Не ѝ харесваше да общува с жени. Семейството ѝ е от Монро, така че нямаше никакви роднини тук. Тя пиеше, аз — не. Аз чета много, а тя — не. Това достатъчно ли е?

Анди Белфлър ме изгледа изпитателно, за да разбере дали се правя на интересна. Трябва да бе останал доволен от видяното.

— Значи вие двете никога не сте се виждали извън работа?

— Точно така.

— В такъв случай не ти ли се стори необичайно, че Сам Мерлот те моли ти да дойдеш до тук?

— Не, ни най-малко — отвърнах категорично. Или поне вече не ми изглеждаше необичайно, след като Сам ми каза за избухването на Доун.

— Домът ѝ ми е на път за бара, а и нямам деца като Арлийн, другата сервитьорка в нашата смяна. Така че на мен ми е по-удобно.

„Това прозвуча доста убедително“ — казах си наум.

Ако бях споменала, че Доун се е развикала на Сам последния път, когато е дошъл да я търси в дома ѝ, това щеше да създаде доста грешно впечатление.

— Какво прави след работа преди два дни, Суки?

— Не бях на работа. Имах почивен ден.

— И плановите ти за този ден бяха...

— Припичах се на слънце, помогнах на баба да изчисти къщата и имахме гости.

— Кой ви беше на гости?

— Бил Комптън.

— Вампирът?

— Именно.

— Кога си тръгна от вас господин Комптън?

— Не знам. Някъде към полунощ или един часа.

— Как ти се стори?

— Нормално.

— Раздразнителен? Нервен?

— Не.

— Госпожице Стакхаус, ще се наложи да поговорим повече в полицейското управление. Това тук ще отнеме доста време, както забелязваш.

— Ами добре.

— Можеш ли да дойдеш след няколко часа?

Погледнах часовника си.

— Ако Сам няма нужда от мен в бара.

— Надявам се, разбираш, госпожице Стакхаус, че това определено е по-належащо от работата в бара.

Добре, вече наистина се вбесих. Не защото той смяташе, че разследването на убийство е по-важно от спазването на работното време, всъщност бях съгласна с него за това. По-скоро бе заради неизказаната му предубеденост по отношение на работата ми.

— Може да си мислиш, че работата ми не е кой знае какво, но аз я харесвам, върша я добре и заслужавам точно толкова уважение, колкото сестра ти, която е адвокат, Анди Белфлор! Запомни това. Не съм нито глупава, нито пропаднала!

Детективът бавно и непривлекателно започна да се изчервява.

— Съжалявам — каза неловко.

Опитваше се да пренебрегне старите връзки — едно и също училище, факта, че познаваме семействата си. Мислеше си, че е трябвало да постъпи на работа в някой друг град, където би могъл да се отнася към хората така, както смята, че подобава за един детектив.

— Не, и тук можеш да си добър детектив, ако превъзмogneш това си отношение — обърнах се към него.

Сивкавите му очи направо щяха да изскочат от изненада, а аз по детски се зарадвах, че го бях встретила. Рано или късно, щях да си платя за това. Винаги така става, когато загатна на някого за своя „недостатък“.

Обикновено хората си плюеха на петите, когато им демонстрирах малко четене на мисли, но Анди Белфлор беше очарован.

— Истина е значи! — прошепна той, сякаш не седяхме на алеята за паркиране на западнала къща наред провинцията в Луизиана, а бяхме някъде сами.

— Не, забрави — отвърнах припряно. — Просто понякога мога да позная какво си мислят хората по начина, по който гледат.

Той умишлено си представи, че разкопчава блузата ми. Но аз вече бях нащрек и се върнах към обичайното си състояние на издигнати прегради и само се усмихнах. Но ми беше ясно, че не се хвана.

— Когато можеш, мини през бара. Ще може да поговорим в кабинета на Сам — казах категорично и прибрах краката си в колата.

Когато пристигнах в бара, беше оживено. Сам се беше обадил на Тери Белфлор, втори братовчед на Анди, ако си спомням правилно, да наглежда бара, докато той говори с полицията в жилището на Доун. Тери бе преживял войната във Виетнам и едва връзваше двата края благодарение на някакви правителствени помощи за инвалидност. Бил е ранен, заловен и държан като заложник две години и сега през повечето време мислите му бяха толкова плашещи, че бях изключително внимателна покрай него. Животът му е бил тежък и да се държи като нормален, за него бе дори по-трудно, отколкото за мен. Слава богу, не пиеше много.

Днес, в промеждутъка, докато си вземах табла и изтривах ръцете си, го целунах леко по бузата. През прозореца забелязах в тясната кухня Лафайет Рейнолд, готвача, обръщаше кюфтета и зареждаше кошница с картофи за пържене в горещото олио. В „При Мерлот“ се сервира само няколко вида сандвичи. Толкова. Сам не желаше да има ресторант, а бар, в който може да се намери и храна.

— Не че не съм поласкан, но за какво беше това? — попита Тери, повдигайки вежди.

Той имаше рижава коса, макар че когато брадата му набодеше, виждах, че бакенбардите му сивеят. Прекарваше много време навън, но кожата му никога не потъмняваше. По-скоро силно се зачервяваше, от което белезите на лявата му буза изпъкваха още повече. Това не изглеждаше да го смущава. Една вечер Арлийн се напила и си легнала с него и после ми сподели, че по тялото му имало къде-къде по-ужасяващи белези от тези на лицето.

— За това, че си тук — отвърнах.

— Вярно ли е това за Доун?

Лафайет извади две чинии на бюфета и ми смигна мимоходом с гъстите си изкуствени мигли. Той си слага много грим, но толкова бях свикнала с това, че вече не ми правеше впечатление. Но днес сенките на очите му извикаха в съзнанието ми спомена за Джери. Оставих го

на тримата вампири, без да се възпротивя. Това определено не беше правилно, но беше реалистично. Нямахме как да им попреча да го отведат. Нямахме как да предупредя полицията, за да ги хване навреме. Той така или иначе умираше и повличаше след себе си колкото може повече вампири и хора. А и самият той вече бе убивал. Заявих на съзнанието си, че това е последният дебат, който водим за Джери.

— Арлийн, сандвичите са готови — извика Тери, връщайки ме обратно в настоящето.

Арлийн дойде да вземе чиниите. С погледа, който ми хвърли, все едно ми каза, че при първа възможност ще ме разпита от до. Чарлси Тутън също беше на работа. Тя заместваше, когато някоя от жените се разболееше или не се появеше. Надявах се да започне на пълен работен ден на мястото на Доун. Винаги я бях харесвала.

— Да, Доун е мъртва — съобщих на Тери.

Явно не се бе подразнил от дългото ми мълчание.

— Какво ѝ се е случило?

— Нямам идея, но е насилствена смърт, забелязах кръв по чаршафите, не много, но все пак...

— Модет... — промълви Тери.

Веднага разбрах какво има предвид.

— Може би — отвърнах. Определено бе вероятно този, който е сторил това на Доун, да е същият, който е убил Модет.

Естествено, всички в Ренард Париш се отбиха този ден. Ако не за обяд, то поне за следобедно кафе или бира. Ако не успееха преди работа, минаваха, след като приключат, на път за вкъщи. Две млади жени в града бяха убити в рамките на един месец. Можех да се обзаложа, че хората си умираха да го обсъждат.

Сам се върна към два, целият плувнал в пот от седене на слънце в двора у Доун. Предаде ми, че Анди Белфлър скоро щял да говори още веднъж с мен.

— Нямам идея защо — отвърнах. — Никога не съм движила с Доун. Казаха ли ти какво ѝ се е случило?

— Някой я е пребил и след това я е удушил — отвърна Сам. — Освен това имала стари белези от ухапвания. Също като Модет.

— Вампири колкото щеш, Сам — казах аз, отвърщайки на недоизказания му коментар.

— Суки... — произнесе тихо и сериозно. Това ми напомни как задържа ръката ми при къщата на Доун и след това си спомних как ме изхвърли от главата си, макар че бе съвсем наясно, че се опитвам да проникна в съзнанието му, но добре знаеше как точно да ме държи настрана. — Скъпа, Бил е готин като за вампир, но той не е човек.

— Скъпи, нито пък ти — отвърнах тихо, но страшно остро.

Обърнах му гръб. Не желяех да си призная точно защо съм му ядосана толкова, но имах намерение в крайна сметка да му го демонстрирам.

Работех като фурия. Каквито и недостатъци да имаше, Доун беше сърчна, а Чарлси просто не можеше да наспогне на темпото. Не че не се стараяше. Ако останеше да работи в бара, щеше да свикне, но тази вечер ние с Арлийн я изнесохме на гърбовете си.

Направих сума ти бакшиши и още толкова вечерта, когато хората разбраха, че аз съм открила трупа на Доун. Изражението ми остана непроницаемо през цялото време. Не ми се искаше да засегна някого от посетителите, който като всички останали просто искаше да разбере за случилото се.

На път за къщи си позволих леко да се отпусна. Бях изтощена. Последното, което очаквах да видя, когато завих по тесния път през горичката към нас, беше Бил Комптън. Беше се подпрял на един бор и ме чакаше. Подминах го леко, почти решена да го игнорирам, но спрях.

Той ми отвори вратата. Излязох, без да го поглеждам в очите. Изглеждаше, че се чувства страшно комфортно в нощта, така както аз никога не бих могла — заради твърде многото страхове от детството, мрака и разни шумове.

Като се замислих, Бил беше едно от тези неща. Нищо чудно, че се чувства като у дома си.

— Цяла нощ ли смяташ да си гледаш обувките, или възнамеряваш да говориш с мен? — попита почти шепнешком.

— Случи се нещо, което трябва да знаеш.

— Какво?

Опитваше се да ми въздейства. Усещах силата му да кръжи около мен, но я отблъснах. Той въздъхна.

— Не мога да стоя права — казах изморено. — Да седнем на земята или някъде другаде. Болят ме краката.

В отговор той ме вдигна, сложи ме на капака на колата и застана пред мен със скръстени ръце, повече от очевидно — в очакване.

— Кажи ми.

— Доун е убита. Също като Модет Пикинс.

— Доун?

Изведнъж се почувствах малко по-добре.

— Една от сервитьорките в бара.

— Онази червенкосата, дето се е женила хиляда пъти?

Почувствах се много по-добре.

— Не, тъмнокосата, онази, която все се блъскаше в стола ти, за да привлече вниманието ти.

— О, тази ли! Тя дойде до къщата ми.

— Доун? Кога?

— След като ти си тръгна онази нощ. Нощта, в която и другите вампири бяха там. Късмет извади, че не ги срещна. Изглеждаше прекалено самонадеяна в умението си да се справи с всичко.

Вдигнах поглед към него.

— Защо да е била късметлийка? Нямах ли да я защитиш?

Очите на Бил изглеждаха ужасно тъмни на лунната светлина.

— Съмнявам се — отвърна.

— Ти си...

— Аз съм вампир, Суки. Не мисля като теб. Не ми е присъщо да ме е грижа за хората.

— Но ти защити мен!

— Ти си различна.

— Така ли? Сервитьорка съм като Доун и съм от обикновено семейство като Модет. Кое е различното?

Изведнъж се ядосах страшно много. Знаех какво ще последва.

Докосна центъра на челото ми със студените си пръсти.

— Различна си — повтори. — Не си като нас. Но не си и като тях.

Приливът на гняв, който почувствах, бе изключително мощен — почти опияняващ. Замахнах и го ударих — изключително лекомислено. Все едно ударих брониран камион на „Бринкс“^[2]. За миг, той ме свали от колата, притегли ме здраво към себе си, притискайки ръцете към тялото ми с една ръка.

— Не! — извиках.

Заритах и се съпротивлявах, но по-добре да не си бях хабила силите. Най-после се предадох.

Дишането ми бе учестено, неговото — също. Но не мисля, че причината за това беше една и съща.

— Защо реши, че трябва да знам за Доун? — Звучеше толкова спокойно, сякаш нищо не се бе случило.

— Ами, господин Повелителю на мрака, — произнесох гневно. — Модет е имала следи от стари ухапвания по бедрата, а полицаите са казали на Сам, че Доун също имала такива.

Ако мълчанието можеше да се опише, неговото бе замислено. Докато премисляше или каквото там правеха вампирите, той разхлаби хватката си. Ръката му започна да разтрива гърба ми небрежно, все едно съм скимтящо кутре.

— Искаш да кажеш, че не са умрели от тези ухапвания.

— Не. Били са удушени.

— В такъв случай това не е работа на вампир. — Прозвуча повече от категорично.

— Защо не?

— Ако някой вампир се е хранел с тези жени, те щяха да са изцедени, а не удушени. Нямах да са похабени за едното нищо.

Всеки път, когато започнех да се чувствам добре с него, той изтърсваше нещо с хладнокръвен, студен тон, съвсем по вампирски, и трябваше да започна всичко отначало.

— В такъв случай — казах уморено — или си имаме работа с изкусен вампир, който се владее до съвършенство, или с някой, който е решен да убива жени, които са били с вампири.

— Хм... — погледна ме Бил.

Нито един от двата варианта не ми допаднаше.

— Смяташ ли, че аз съм способен на такова нещо? — попита ме.

Въпросът ме завари неподготвена. Измъкнах се от стегнатата му хватка и вдигнах очи към него.

— Доста се постара да ми внушиш колко си безсърдечен — напомних му. — В какво всъщност искаш да вярвам? — Беше толкова хубаво, че усетих как почти се усмихнах.

— Бих могъл да ги убия, но не бих го сторил тук и сега — отвърна Бил.

Изглеждаше блед на лунната светлина, като изключим тъмните му очи и вежди.

— Искам да се установя тук. Искам дом. — Вампир, който копнее за дом.

Бил разчете изражението ми.

— Не ме съжالياвай, Суки. Ще сгрешиш.

Изглежда, искаше да го погледна в очите.

— Бил, не можеш да ме омаеш или каквото там правиш. Не можеш да ми внушиш да си сваля тениската, за да ме ухапеш, нито пък да ме убедиш, че не си бил тук, не можеш да приложиш кой от обичайните си трикове. Ще трябва или да се държиш нормално с мен, или да ме насилиш.

— Не, — прошепна той, с устни почти опрени до моите — няма да те насия.

Устоях на желанието да го целуна. Но поне знаех, че е истинско, мое желание, а не манипулирано.

— Значи, ако не си бил ти, — опитах се да продължа по същество — това означава, че Модет и Доун са познавали и друг вампир. Модет ходеше във вампирския бар в Шривпорт. Може и Доун да го е посещавала. Ще ме заведеш ли там?

— Защо? — попита. В гласа му се долавяше единствено интерес.

Нямаше как да обясня какво е да си в опасност на някого, който е забравил това. Поне докато трае нощта. — Не съм сигурна, че Анди Белфлър ще си направи труда — излъгах.

— Тук все още има хора от рода Белфлър? — учуди се той и гласът му прозвуча някак различно.

Ръцете му затегнаха обръча около мен, причинявайки ми болка.

— Да — отвърнах — и то много. Анди е полицейски детектив. Сестра му Порша е адвокат. Братовчед му Тери е ветеран, замества Сам като барман. И още много други.

— Белфлър...

Бях заклещена като в менгеме.

— Бил! — изписках паникьосана.

Той веднага ме пусна.

— Извинявай — каза сдържано.

— Време е да си лягам — едва произнесох. — Страшно съм изморена.

Той ме свали внимателно на земята и ме погледна.

— Ти каза на онези вампири, че съм твоя — продължих.

— Да.

— Какво точно означава това?

— Означава, че ако се опитат да пият кръв от теб, ще ги убия — отвърна то. — Означава, че ти си за мен.

— Трябва да призная, че се радвам на постъпката ти, но не съм много сигурна какво точно включва това да съм твоя — изрекох внимателно. — А и не си спомням да съм давала съгласието си за това.

— Каквото и да е, вероятно е по-добре от парти с Малкълм, Лиам и Даян.

Нямаше намерение да ми даде ясен отговор.

— Ще ме заведеш ли в бара?

— Кога не си на работа?

— След два дни.

— Тогава след залез. Аз ще карам.

— Ти имаш кола?

— А как, мислиш, че се придвижвам насам-натам? — Може да е имало усмивка на сияещото му лице. Беше тръгнал и изчезваше от погледа ми в гората, когато каза през рамо: — Суки, накарай ме да се гордея.

Стоях права със зяпнала уста. Да бе, как пък не.

[1] Belle fleur — красиво цвете (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Американска компания за защита и сигурност, известна с производството на бронирани камиони за транспорт на пари и други ценности. — Б.пр. ↑

4.

ПОЛОВИНАТА ПОСЕТИТЕЛИ В „ПРИ МЕРЛОТ“ МИСЛЕХА, че Бил има нещо общо с ухапванията по телата на жертвите. Другите смятаха, че белезите са резултат от посещенията им в баровете на някой от по-големите градове и двете са си получили заслуженото, щом са се натискали да си лягат с вампир. Едни допускаха, че момичетата са били удушени от вампир, а други — че безразборните им сексуални контакти са ги довели до този край.

Но всеки в „При Мерлот“ беше обезпокоен, че още някоя жена ще пострада. Не знам колко пъти чух да ми казват да внимавам, да съм нащрек с приятеля си Бил Комптън, да заключвам вратите и да не пускам никого в къщата. Сякаш обикновено не правех точно това.

Джейсън дойде вкъщи да получи съчувствие и да изкаже подозрения, като мъж, който бе излизал и с двете жени. Говори цял час, а ние с баба се опитвахме да го окуражим да продължава да ходи на работа, както би постъпил всеки невинен човек. Но за първи път, доколкото си спомням, виждах привлекателния си брат угрижен. Не бях доволна, че има неприятности, но не ме беше и жал. Знаем, че бе низко и подло от моя страна. Не съм свършена. И то до такава степен, че въпреки смъртта на двете жени, които познавах, прекарах значителна част от времето си в чудене какво точно имаше предвид Бил, като каза да го накарам да се гордее с мен. Нямах идея какво облекло се смята за подходящо за посещение на вампирски бар. Нямах намерение да надяна някакъв идиотски костюм, както дочух да правят някои посетители на бара.

Определено не познавах никого, когото да попитам.

Не бях нито достатъчно висока, нито достатъчно слаба, за да сложа впити еластични дрехи като тези, които Даян носеше.

В крайна сметка, извадих една рокля от дъното на гардероба, за която рядко намирах поводи да облека. Беше за специална среща, ако искам да привлека вниманието на този, с когото излизам. Беше бяла, вталена, без ръкави и с дълбоко деколте. Платът бе осеян тук-там със

светлочервени цветя с дълги зелени дръжки. Подчертаваше тена и гърдите ми. Носех червени обеци и предизвикателни червени обувки с висок ток. Имах малка червена сламена дамска чанта. Сложих си лек грим и оставих чупливата си коса пусната.

Когато излязох от стаята си, баба ококори очи.

— Съкровище, изглеждаш прекрасно — каза тя. — Няма ли да ти е малко студено с тази рокля?

Усмихнах ѝ се.

— Не, бабо, не мисля. Доста е топло навън.

— Не искаш ли да облечеш един хубав бял пуловер отгоре?

— Ни най-малко — разсмях се.

Бях изтласкала мисълта за останалите вампири толкова назад в съзнанието си, че да изглеждам секси, беше отново добра идея. Бях много развълнувана, че имам среща, макар аз да бях тази, която покани Бил, а и излизането ни всъщност бе по-скоро, с цел да разберем някои неща. Опитах се да забравя и това и да се забавлявам.

Сам ми се обади да ми каже, че чекът със заплатата ми е готов. Попита дали ще мина да го взема, както обикновено правех, ако нямаше да съм на работа следващия ден.

На път за бара се чувствах леко напрегната, че щях да се появя там облечена за излизане.

Но когато влязох, бях поласкана от тишината на слисване, която се възцари. Сам беше с гръб към мен, но Лафайет гледаше през бюфета. Рене и Джей Би бяха на бара. За съжаление там беше и брат ми, чиито очи се ококориха, когато се обърна да види какво толкова зяпа Рене.

— Момиче, изглеждаш страхотно! — извика възторжено Лафайет. — Откъде намери тая рокля?

— О, много е стара — отвърнах шеговито и той се разсмя.

Сам се обърна да види по какво се отплесва Лафайет и също облещи очи.

— Боже господи! — прошепна.

Приближих, за да поискам чека. Чувствах се страшно стегната.

— Ела в офиса, Суки — каза Сам и аз го последвах в малкия му кабинет, намиращ се непосредствено до склада.

Рене ме прегърна леко по пътя, а Джей Би ме целуна по бузата.

Сам затършува из купа документи върху бюрото и най-после откри чека ми. Но не ми го подаде.

— Специална вечер? — попита почти с неохота.

— Имам среща — отвърнах, опитвайки се да звуча делово.

— Изглеждаш страхотно — каза Сам и забелязах, че преглътна.

Очите му пламтяха.

— Благодаря. А, Сам, може ли да си получа чека?

— Разбира се. — Подаде ми го и аз го пъхнах в чантата си.

— Довиждане.

— Довиждане.

Вместо да ми даде знак да изляза обаче, той се приближи и вдиша въздуха около мен. Наведе лице до шията ми и пое дъх. Притвори за миг прекрасните си сини очи, като да почувства аромата ми. Усетих нежния му топъл дъх върху голата си кожа.

Излязох от стаята и си тръгнах от бара, учудена и заинтригувана от поведението му.

Когато се прибрах у дома, видях някаква странна кола, спряна пред къщи — черен кадилак. Беше лъсната като стъкло. Колата на Бил! Откъде вземаха пари, за да си позволяват подобни коли? Поклащайки глава, се качих по стълбите на верандата и влязох вкъщи. Бил, който седеше на дивана и говореше с баба, се обърна в очакване. Баба се бе подпряла с една ръка на стар тапициран фотьойл.

По погледа му разбрах, че съм прекалила и той е истински ядосан. Лицето му направо замръзна. А очите му се отвориха широко. Пръстите му се свиха, сякаш стиска нещо.

— Това добре ли е? — попитах развълнувано. Усетих, че се изчервявам.

— Да — отвърна той най-после. Но забавянето на отговора му бе достатъчно дълго, за да взмути баба ми.

— Всеки, който има поне малко здрав разум в главата си, няма как да не признае, че Суки е едно от най-красивите момичета в околността — рече тя с привидно весел тон, който звучеше студено като лед.

— О, да — съгласи се той, но гласът му бе някак равен.

Да си гледа работата! Направих каквото можах. Изпънах гръб и казах:

— Ще тръгваме ли?

— Да — рече отново той и стана. — Довиждане, госпожо Стакхаус. Беше удоволствие да се срещнем отново.

— Ами, да си изкарате добре двамата — каза тя по-меко. — Шофирай внимателно, Бил! И не пийте прекалено много!

Той повдигна вежда.

— Няма, госпожо.

Баба не обърна внимание на това.

Бил ми отвори вратата на колата. Влязох вътре е добре премерени движения, за да не ми се вдигне роклята. Затвори вратата след мен и седна на шофьорското място. Зачудих се кой ли го е учил да шофира. Хенри Форд може би.

— Съжалявам, че не съм облечена подобаващо — казах, гледайки право пред себе си.

Движехме се бавно по неравния път през горичката. Колата поднесе и спря.

— Кой каза такова нещо? — попита Бил с изключително нежен тон.

— Погледна ме така, сякаш съм направила нещо лошо — отвърнах рязко.

— Просто се съмнявам, че ще съм в състояние да вляза и изляза от бара с теб, без да ми се наложи да убия някого, който те желае.

— Саркастичен си! — Все така не го поглеждах. Хвана ме за шията и ме принуди да се обърна към него.

— Да ти изглежда, че се шегувам? — попита. Гледаше ме с широко отворени кафяви очи, без да мигва.

— Ами... не — съгласих се.

— Тогава приеми това, което казах.

Пътя до Шривпорт прекарахме основно в мълчание. Но удобно мълчание. Бил пускаше музика през повечето време. Падаше си по Кени Джи.

Вампирският бар „Вамптазия“ се намираше в предградията, близо до търговския център на Шривпорт, непосредствено до универсалния магазин „Сам’с клуб“ и магазина за играчки „Ар“. Бе в участък, в който всичко бе затворено по това време на денонощието, с изключение на клуба. Името на клуба бе изписано с ярки червени неоновни букви над входната врата. Фасадата бе боядисана в металносиво, в контраст с червената врата. Който и да беше

собственикът, явно е смятал, че сивото се набива по-малко на очи от черното, защото интериорът бе в същите цветове.

На входа една жена вампир провери документите ми. Естествено, разпозна Бил като един от своя вид и го поздрави с хладно кимване, но мен ме огледа внимателно. Бледа като платно, подобно на всички вампири с бяла кожа, тя бе зашеметяващо великолепна в дългата си черна рокля с висящи ръкави. Зачудих се дали пресиления вампирски вид бе нейно предпочитание, или го поддържаше, тъй като постоянните клиенти хора го намираха за подобаващо.

— От години не ми се е случвало да ми искат документ за самоличност — вметнах, докато ровех за тях из дамската си чанта.

Намирахме се в тясно преддверие.

— Вече не мога да преценявам възрастта на хората, а трябва да сме изключително внимателни. Тук не сервираме на непълнолетни. При никакви обстоятелства — отвърна тя с усмивка, наподобяваща сърдечност. И хвърли кос поглед на Бил, като го огледа оскърбително от главата до петите. Е, оскърбително поне за мен.

— Не съм те виждала от няколко месеца — обърна се към него. Гласът ѝ бе мек и хладен, подобно на неговия.

— Приобщавам се — обясни той и тя кимна.

— Какво беше това, което ѝ каза? — прошепнах докато се отдалечавахме по късия коридор и минахме през двойните червени врати, за да влезем в заведението.

— Означава, че се опитвам да живея сред хората. — Искаше ми се да разбера повече, но точно тогава „Вамптазия“ се откри пред мен. Всичко бе в сиво, черно и червено. Стените бяха осеяни с рамкирани снимки на всички актьори — известни и неизвестни, които бяха играли вампири в киното, показвайки вампирски зъби, като се започне от Бела Лугоси и Джордж Хамилтън и се стигне до Гари Олдман. Осветлението, разбира се, бе приглушено, нищо необичайно. Необичайното беше клиентелата. А също и окачените афиши.

Барът беше пълен. Хората бяха два вида — групата и туристи. Групитата (или вампфенове, както ги наричаха) бяха издокарани с най-хубавите си тоалети — от къси пелерини до смокинги за мъжете и многобройни имитации на Мортиша Адамс^[1] сред жените. Дрехите варираха от костюми като тези, които Брад Пит и Том Круз носят във филма „Интервю с вампир“, до съвременни облекла, повлияни според

мен от филма „Гладът“^[2]. Някои вампфенове носеха изкуствени вампирски зъби, а други бяха нарисували капки кръв под ъгълчето на устните си или следи от ухапване по шията си. Бяха невероятни и същевременно изключително жалки.

Туристите си изглеждаха като туристи, като навсякъде другаде. Може би малко по-приключенски настроени от останалите. Но за да са в тон с атмосферата на бара, почти всички бяха облечени в черно, подобно на вампфеновете. Може да беше дрескод към оферта за посещението, например: „Облечете черно за вълнуващото си посещение в истински вампирски бар! Следвайте установените правила и няма да имате проблем, докосвайки се до този екзотичен ъндърграунд“.

Вампирите, не повече от петнайсетина, бяха пръснати сред това многообразие от хора, като истински перли в сандък, пълен с фалшиви скъпоценни камъни. Най-предпочитани за тях също бяха тъмните дрехи.

Стоях посред заведението, оглеждайки се любопитно, с удивление и известно отвращение на всички страни. Бил прошепна:

— Приличаш на снежинка сред въглища. Разсмях се. Отправихме се към бара, минавайки покрай масите. Това беше единственият бар, в който виждах изложена каса с бутилки топла кръв. Бил, естествено, си поръча една, а аз поех дълбоко дъх и си взех джин с тоник. Барманът ми се усмихна, демонстрирайки ми, че зъбите му са се показали — донякъде като знак, че е удоволствие за него да ми сервира. Опитах се да му отвърна с усмивка и същевременно да запазя дистанция. Имаше индиански черти — дълга и черна като катран права коса и орлов нос, тънки устни и жилаво тяло.

— Как е хавата, Бил? — попита той. — Отдавна не си идвал насам. Това вечерята ти ли е? — Кимна към мен, докато оставяше питиетата на бара пред нас.

— Това е Суки, тя ми е приятелка и иска да ти зададе няколко въпроса.

— За теб всичко, красавице — отвърна барманът, усмихвайки се отново.

Сериозен ми харесваше повече.

— Виждал ли си някоя от тези жени в бара? — попитах, изваждайки от чантата си вестникарските снимки на Модет и Доун. —

Или този мъж? — Със свито сърце показах снимката на брат си.
— Жените — да, но не и мъжа, макар че изглежда доста вкусен
— заяви барманът, усмихвайки се. — Предполагам, че ти е брат.
— Да.
— Какъв потенциал — прошепна той.
Добре че владеех изражението на лицето си.
— Спомняш ли си с кого бяха жените?
— Няма как да зная — отвърна рязко, а лицето му помръкна. —
Това са неща, които не забелязваме тук. Ще видиш.
— Благодаря — отвърнах вежливо, осъзнавайки, че съм
престъпила едно от правилата на бара. Очевидно не беше добра идея
да разпитваш кой с кого си е тръгнал. — Оценявам високо отделеното
време.
Той ме погледна замислено.
— Тази тук. — Посочи снимката на Доун: — си търсеше
смъртта.
— Как разбра?
— Всеки, който идва в този бар, малко или много я желае — бе
толкова категоричен, сякаш няма място за съмнение. — Това сме ние
— смърт.
Потреперих. С ръка на рамото ми, Бил ме поведе към току-що
освободило се сепаре. Сякаш да подчертаят казаното от бармана,
разположените на еднакво разстояние афиши гласяха:

ЗАБРАНЕНИ УХАПВАНИЯТА В РАМКИТЕ НА ЗАВЕДЕНИЕТО.

БЕЗ ИЗЛИШНО БАВЕНЕ ПО ПАРКИНГА.

ВЪРШЕТЕ ЛИЧНИТЕ СИ РАБОТИ НЯКЪДЕ ДРУГАДЕ.

Бил отвори бутилката с един пръст и отпи. Опитах се да не поглеждам. Не се получи. Естествено, той забеляза физиономията ми и поклати глава.

— Това е действителността, Суки — рече. — Нуждая се от това, за да съществувам.

По зъбите му имаше червени петна.

— Естествено — отвърнах, опитвайки се да наподобя категоричността на бармана. Поех си дълбоко дъх. — Смяташ ли, че искам да умра, след като дойдох тук с теб?

— Според мен искаш да разбереш защо други хора умират — отвърна.

Не бях сигурна дали наистина мисли точно това. Смятам, че Бил все още не си даваше сметка, че самият той не е твърдо убеден в това. Отпих от питието си и почувствах по цялото ми тяло да се разлива топлина от джина.

Една вампфенка се приближи до сепарето. Бях наполовина скрита зад Бил, но все пак всички видяха, че пристигнах с него. Беше кожа и кости, а косата ѝ бе тупирана, носеше очила, които прибра в чантата си, когато тръгна към нас. Приведе се през масата и приближи устните си на няколко сантиметра от Бил.

— Здравей, опасен! — рече с тон, който се приема за съблазнителен, и почука с лакиран в червено маникюр по бутилката с кръв. — Аз имам истинска — и оголи шия, за да не остане съмнение какво точно има предвид.

Поех дълбоко дъх, за да обуздая гнева си. Аз поканих Бил в този бар, не той мен. Нямах право да коментирам как ще реши да постъпи. От друга страна, повече от ясно си представих как с един хубав плесник подпалвам бузата на тази бледа уличница с луничаво лице. Останах напълно неподвижна, така че да не подсказва по какъвто и да било начин на Бил какво си мисля.

— Имам си компания — отвърна той кротко.

— Тя няма и една следа от ухапване по шията — констатира момичето, хвърляйки ми надменен поглед. Може да беше казала и „пиленце“, свивайки ръце под мишниците си като крила.

Зачудих се дали действително не излиза пара от ушите ми.

— Имам си компания — повтори Бил, но този път не прозвуча толкова кротко.

— Не знаеш какво изпускаш — отвърна тя и в големите ѝ светли очи проблесна обида.

— Напротив, зная — каза той.

Тя се отдръпна, сякаш действително я бях зашлевила, и се отправи обратно към своята маса.

За мой ужас бе само първата от четирите. Тези хора — мъже и жени, искаха да бъдат интимни с вампири и не се стесняваха от това.

Бил се справи с всички тях спокойно и самоуверено.

— Не казваш нищо — поде той, след като мъж на около четиридесет буквално се разплака при отказа му и си тръгна.

— Нямам какво да кажа — отвърнах с голямо усилие.

— Можеше да ги отпратиш. Искаш ли да те оставя? Да не би някой друг наоколо да ти е хванал окото? Оттук забелязвам, че Дългата сянка, дето е на бара, си умира да прекара известно време с теб.

— Боже мили, не! — Нямах да се чувствам в безопасност с който и да било от останалите вампири в бара. Щях да съм ужасена, че са същите като Лиам и Даян. Бил ме гледаше с тъмните си очи и по всичко личеше, че очаква да добавя още нещо. — Трябва обаче да ги попитам дали са виждали Модет и Доун тук.

— Желаш ли да дойда с теб?

— Моля те! — Бях по-изплашена, отколкото ми се искаше. Щеше ми се да бе прозвучало така, сякаш ще ми бъде приятно да ме придружи.

— Онзи вампир там е симпатяга. Вече на два пъти те оглежда — заяви той.

Зачудих се дали не ревнува донякъде.

— Занасяш ме — казах несигурно след кратка пауза. Вампирът, за който говореше, действително беше красив, всъщност изключително красив. Бе русокос и синеок, висок и с широки рамене. Носеше ботуши, дънки и елек. Нищо друго. Приличаше на мъжете по кориците на любовните романи. Плашеше ме до смърт.

— Казва се Ерик — спомена Бил.

— На колко години е?

— Много. Той е най-старото нещо в този бар.

— Гадняр ли е?

— Ние всички сме гадняри, Суки. Всички сме изключително силни и агресивни.

— Не и ти — отвърнах и забелязах как потъна в размисъл. — Ти искаш да живееш сред хората и няма да си позволиш да извършиш непозволени неща.

— Тъкмо да си помисля, че си твърде наивна, за да се мотаеш наоколо сама, и ти демонстрираш такава проникателност — каза той, размивайки се за кратко. — Добре, ще отидем да говорим с Ерик.

Ерик, който действително ме бе погледнал веднъж-дваж, седеше с жена вампир, която изглеждаше точно толкова прекрасно, колкото него. Вече бяха отхвърлили няколко опита от страна на хората да се присъединят. Всъщност един нещастно влюбен младеж се беше свил на пода и целуваше ботуша на жената. Тя го изгледа отвисоко и го скрита в рамото. Бе ясно, че едва се сдържа да не го скрита в лицето. Туристите потръпнаха, една двойка стана и напусна тичешком, но по всичко личеше, че вампфеновете приемат подобна сцена за нещо обичайно.

Докато приближавахме, Ерик ни погледна и се навъси, но разпозна кои са натрапниците.

— Бил. — Кимна за поздрав. Изглежда, вампирите не се здрависваха.

Вместо да отидем до масата, Бил спря предпазливо на разстояние и тъй като ме държеше през рамо, на мен също ми се наложи да спра. Това май беше приличната дистанция, която трябваше да се спазва с тези двамата.

— Коя е приятелката ти? — попита жената. Подобно на Ерик, и тя имаше лек акцент, а заобленото ѝ лице и меките ѝ черти бяха точно като на девица. Усмихна се, но вампирските ѝ зъби се оголиха и развалиха картинката.

— Здравейте, аз съм Суки Стакхаус — отвърнах вежливо.

— Не е ли сладурана — коментира Ерик, а аз се надявах, че има предвид възпитанието ми.

— Не мисля — отвърнах.

Ерик се вторачи изненадано в мен за миг. След което се разсмя, а заедно с него и жената.

— Суки, това е Пам, а аз съм Ерик — рече русокосият.

Придружителят ми и Пам си кимнаха по вампирски. Последва пауза. Тъкмо се канех да заговоря, но Бил стисна ръката ми.

— Моята приятелка Суки би желала да ви зададе няколко въпроса — каза Бил.

Двамата вампири размениха отегчени погледи. Пам заговори:

— Като например колко са дълга вампирските ни зъби или в какъв точно ковчег спим. — В гласа ѝ звучеше пренебрежение. Очевидно туристите задаваха подобни въпроси, а тя ги ненавиждаше.

— Не, госпожо — отвърнах.

Надявах се Бил да не ме оципе по рамото. Смятах, че изглеждам спокойна и възпитана.

Тя ме изгледа изумена. Какво, по дяволите, беше толкова учудващо? Малко започваше да ми писва от това. Преди Бил да успее да ми направи нови болезнени намеци, отворих чантата си и извадих снимките.

— Бих искала да зная дали сте виждали някоя от тези жени в бара. — Нямах намерение да покажа снимката на Джейсън пред жената вампир. Би било като да ѝ го сервирам на тепсия.

Те погледнаха снимките. Лицето на Бил беше безизразно. Ерик вдигна поглед.

— Бил съм с тази — рече спокойно, посочвайки снимката на Доун. — Обичаше да я боли.

Пам повдигна вежди. Усетих изненадата ѝ, че Ерик ми отговори. Изглежда, се почувства някак задължена да последва примера му.

— Аз съм виждала и двете, но никога не съм била, с която и да е от тях. Тази — перна снимката на Модет — беше супержалка.

— Много ви благодаря! Не желая да отнемам повече от времето ви — отвърнах и понечих да се обърна и да си вървя, но Бил продължаваше да държи здраво ръката ми.

— Доколко си привързан към тази своя приятелка, Бил? — попита Ерик.

Отне ми известно време да схвана въпроса. Красавецът Ерик питаше дали може да ме заеме.

— Тя е моя — отвърна Бил, но този път не изръмжа както на отвратителните вампири от Монро. Въпреки това прозвуча достатъчно категорично.

Ерик приведе русокосата си глава и ме изгледа още веднъж. Добре че поне започна от лицето.

Бил, изглежда, се поуспокои. Поклони му се, като някак отнесе жеста и към Пам, отстъпи две крачки назад и най-последно ми позволи да обърна гръб на двойката.

— Боже мили, какво беше всичко това? — прошепнах с яд, защото утре навярно щях да имам голяма синина. — Това ли е въпросната йерархия по възраст?

— Йерархия — произнесе замислено Бил. — Може и така да се каже. — По начина, по който присви устни, бях сигурна, че едва не се разсмя. — Ако ти проявяваше интерес, бях длъжен да те оставя да отидеш с Ерик — допълни, след като се настанихме на местата си и отпихме от питиетата си.

— Не — отвърнах рязко.

— Защо не каза нищо, когато вампфеновете идваха да ме прелъстяват и се опитваха да ме отнемат от теб?

Все едно говорехме на различни езици. Вероятно вампирите не обръщат особено внимание на отсенките в общуването. Явно щеше да ми се наложи да обяснявам нещо, което не би могло да се изкаже с думи.

В знак на силно раздразнение издадох изключително неподобаващ за дама звук.

— Добре — отсякох. — Виж, Бил! Когато дойде у дома, аз бях тази, която те покани. За да дойдеш тук с мен, пак аз трябваше да те поканя. Ти така и не си ме канил да излезем. Спотайването край отбивката за дома ми не се брой. Както не се брой и молбата ти да намина край вас, за да ти оставя списъка с телефоните на майстори. Излиза, че само аз съм те канила на срещи. Как бих могла да ти кажа да останеш с мен, ако ти желаеш да отидеш? Ако тези момичета или момчето съответно ще ти дадат да пиеш от кръвта им, не мисля, че имам каквото и да било право да заставам на пътя ти.

— Ерик изглежда много по-добре от мен — отвърна Бил. — И е много по-могъщ. А и чувам, че сексът с него е незабравим. Освен това е толкова дивен, че се нуждае само от няколко глътки кръв, за да

поддържа силата си. Почти никога не убива. Така че той е един вид от добрите сред вампирите. Още можеш да отидеш при него. Той продължава да те гледа. Ако не беше с мен, щеше да се пробва да те омае.

— Не желая да отивам при Ерик — отвърнах категорично.

— А аз не желая да последвам никого от вампфеновете — каза той.

Минута-две стояхме, без да си кажем нищо.

— Значи се изяснихме? — попитах озадачена.

— Да.

Отне ни още няколко минути размисъл върху това.

— Искаш ли още едно питие? — попита той.

— Да, освен ако ти не желаеш да се връщаш.

— Не, няма проблем.

Той отиде до бара. Пам си тръгна, а Ерик се вторачи в мен. Останах загледана в ръцете си, опитвайки се да демонстрирам съдържаност. Нещо като силни тръпки полази цялото ми тяло. Имах неприятното усещане, че Ерик се опитва да ми въздейства. Рискувах и му хвърлих един бърз поглед. Естествено, той ме гледаше очакващо. Какво ли се предполагаше да направя: да си сваля роклята; да залая като куче; да сритам Бил в пиццала? По дяволите!

Бил се върна с питиетата.

— Той ще разбере, че не съм нормална — казах мрачно.

Бил явно схвана какво имам предвид.

— Той нарушава правилата, като се опитва да ти въздейства с обаянието си, независимо че му заявих, че си моя — заяви Бил, звучеше истински вбесен. Не прозвуча обаче разгорещено, както аз бих звучала, а напротив — още по-студено.

— Ти май на всички това разправяш — смотолевих. „Без да правиш каквото и да било по въпроса“, добавих наум.

— Това е традиция сред вампирите — обясни ми отново. — Ако те обявя за моя, никой друг няма право да се храни от теб.

— Да се храни от мен? Как звучи само! — отвърнах язвително и за цели две секунди по лицето на Бил бе изписано раздразнение.

— Покровителствам те — каза, а гласът му не звучеше толкова неутрален, колкото обикновено.

— Да ти е хрумвало, че аз...

Изведнъж спрях. Затворих очи и започнах да броя до десет. Когато понечих да го погледна отново, видях, че се е загледал в мен, без да мигва. Разбрах, че веднага ме усети.

— Че... нямаш нужда да те защитават? — предположи предпазливо. — А защитавах мен?

Останах безмълвна. Това го умеех.

Но той прихвана главата ми отзад и я обърна към себе си, като да съм марионетка (това май му се превръщаше в досаден навик) и ме погледна толкова настоятелно в очите, че направо имах усещането, че проби дупки в мозъка ми. Събрах устни и изстрелях в лицето му:

— Па!

Чувствах се ужасно неловко. Огледах хората в бара, отключих съзнанието си и заслушах.

— Скучна работа — обобщих. — Тези хора са отегчителни.

— Така ли, Суки? За какво мислят? — Беше облекчение да чуя гласа му, независимо че звучеше малко особено.

— Секс, секс, секс...

Точно така си беше. В главите на абсолютно всички в този бар имаше само секс. Включително и на туристите, които принципно не възнамеряваха да правят секс с вампири, но пък си представяха какво правят те с вампфеновете.

— За какво мислиш, Суки?

— Не и за секс — отвърнах точно и ясно. Бях направо шокирана.

— Така ли е наистина?

— Мислех за шансовете ни да си тръгнем оттук без каквито и да било неприятности.

— Защо би си мислила подобно нещо?

— Защото сред туристите има полицаи под прикритие, който току-що отиде до тоалетната, защото знае, че един от вампирите пие там кръв от вампфен. Вече се е обадил за подкрепление по малката си радиостанция.

— Излизай! — каза той спокойно и набързо се измъкнахме от сепарето, отправяйки се към изхода.

Пам беше изчезнала някъде, но докато минавахме край Ерик, Бил му направи някакъв знак. Ерик плавно слезе от стола и се изправи величествено в цял ръст. С крачка, много по-широка от нашите, той

излезе преди нас през вратата, като хвана под ръка бодигарда си и я тласна навън.

Тъкмо стигнахме до вратата, когато си спомних, че барманът. — Дългата сянка, отговори с желание на всичките ми въпроси, затова се обърнах и посочих с пръст вратата, давайки му ясно да разбере, че трябва да се изпари. Той погледна смутено, както само вампир би го направил, и когато Бил ме дръпна през двойната врата, вече бе захвърлил пешкира.

Вън Ерик чакаше пред колата си — корвет, естествено.

— Ще има полицейска проверка — обясни Бил.

— Откъде знаеш?

Въпросът смути Бил.

— Аз му казах — измъкнах го от положението. Големите сини очи на Ерик засияха въпреки мрака. Явно щеше да се наложи да обясня.

— Прочетох мислите на полицаия — смотолевих.

Хвърлих един поглед да видя как Ерик приема новината. Беше се вторачил в мен по същия начин като вампирите от Монро. Вгълбен и гладен.

— Интересно — обади се той. — Веднъж бях с екстрасенс. Беше невероятно.

— И той ли беше на това мнение? — попитах по-язвително, отколкото имах намерение.

Усетих как Бил затаи дъх. Ерик се разсмя.

— За известно време — отвърна многозначително. Чухме сирени в далечината и без много приказки Ерик и бодигардът му се вмъкнаха в автомобила и се изгубиха в нощта. Колата бе много по-безшумна в сравнение с останалите. Ние с Бил набързо закопчахме коланите и напуснахме паркинга от единия край, докато полицията влизаше от другия. Бяха взели ван за вампири, направен специално за превоз на арестувани вампири — със сребърни решетки. В него имаше двама полицаи вампири, които изскочиха и се втурнаха към вратата на бара с такава скорост, че едва ги улових с поглед.

Няколко преки по-надолу Бил отби на паркинга на затворен мол.

— Какво... — започнах, но Бил откопча колана ми, свали седалката назад и ме сграбчи, преди да довърша изречението.

Опасявах се, че е ядосан, и затова първоначално го отблъснах, но със същия успех можех да блъскам и по дърво. Тогава устните му докоснаха моите и ми стана ясно, че определено не е ядосан.

Боже, как се целуваше само! Може и да имаше проблеми с общуването в някои отношения, но определено не и в това. Изживяхме пет неповторими минути. Като изключим неудобството да си на предната седалка на кола, се чувствах добре — основно благодарение на това, че той бе толкова силен и внимателен. Захапах го леко и той изпъшка.

— Суки! — каза предупредително. Отдръпнах се леко.

— Ако направиш това още веднъж, няма да се сдържа, независимо дали го искаш или не — каза той и действително го мислеше.

— Ти не го искаш — отвърнах най-после, опитвайки се да не прозвучи като въпрос.

— Напротив, искам го! — Грабна ръката ми, за да ми покаже.

Ненадейно зад нас се появи ярка примигваща светлина.

— Полицията! — възкликнах. Видях една фигура да излиза от патрулката и да се приближава към прозореца на Бил. — Не му показвай, че си вампир! — добавих бързо, обезпокоена заради проверката на бар „Вамптазия“.

Макар че повечето полицейски отдели харесваха да работят с вампири, все още имаше предрасъдъци по отношение на вампирите по улиците особено когато става въпрос за смесена двойка.

Полицаят почука с тежка ръка на стъклото.

Бил запали двигателя и свали прозореца, но не каза нищо и се усетих, че зъбите му още не са се прибрали. Ако си отвореше устата, щеше да стане ясно какъв е.

— Здравейте, полицаю — обадох се.

— Добър вечер — отвърна учтиво мъжът и се приведе да погледне през вътре. — Вие двамата сте наясно, че всички магазини наоколо са затворени, нали?

— Да, господине.

— Така. Ясно ми е какво точно правехте тук и нямам нищо против, но е по-добре да се приберете и да продължите там.

— Добре — кимнах енергично. Бил също успя да кимне сковано.

— Претърсваме един бар недалеч оттук — информира ни патрулиращият. Виждах само част от лицето му, изглеждаше едър, на средна възраст. — Случайно да идвате от там?

— Не — отвърнах.

— Вампирски бар — допълни ченгето.

— Не, не и ние.

— Ако нямате нищо против, госпожице, ще осветя шията ви.

— Ни най-малко.

Така и направи — насочи старото си фенерче към шията ми, а след това към шията на Бил.

— Хубаво, само проверявам. А сега тръгвайте от тук.

— Добре.

Кимването на Бил беше още по-сковано. Докато патрулиращият чакаше, аз се приплъзнах обратно от моята страна и сложих предпазния си колан. Бил включи на скорост и даде назад.

Беше направо бесен. През целия път към вкъщи мълчеше начумерен, докато аз по-скоро гледах на случилото се като на нещо забавно.

Радвах се, че не е безразличен към мен — такава, каквата си бях. Искрено се надявах, че един ден отново ще поиска да ме целуне. Може би по-дълго и по-страстно, а може и нещо повече. Положих усилия да не възлагам големи надежди. Имаше някои неща, които Бил не знаеше за мен, всъщност никой не ги знаеше и правех всичко възможно да не прекалявам с очакванията си.

Когато ме докара до вкъщи, той дойде и ми отвори вратата, при което учудено повдигнах вежди. Но не съм от тези, които биха отказали любезно отношение. Според мен Бил бе наясно, че физически и психически съм в състояние да съобразя механизма на отваряне на вратата. Когато излязох от колата, той се отдръпна.

Това ме засегна. Той не желаше да ме целуне отново и съжаляваше за случилото се по-рано помежду ни. Вероятно си мечтаеше за онази проклета Пам. Или пък за Дългата сянка. Започна да ми става ясно, че шансът да се прави секс в продължение на векове дава възможност за какви ли не експерименти. Толкова ли щеше да е зле да добави и телепат към списъка си?

С увиснали рамене, кръстосах ръце пред гърдите си.

— Студено ли ти е? — веднага попита Бил, прегръщайки ме през рамо.

Но го правеше по-скоро за да ме стопли и изглеждаше така, сякаш се опитва да остане колкото е възможно по-далеч.

— Съжалявам, ако съм те притеснила! Повече няма да се повтори — произнесох, опитвайки се да звуча спокойно. Докато казвах това, се сетих, че баба не бе споменала нищо за датата, на която Бил ще говори пред Потомците, но нека с това се оправят двамата.

Той стоеше неподвижен. Най-после се обади:

— Ти си изключително наивна. — Не добави нищо за проницателността ми както преди.

— О, нима? — възкликнах озадачена.

— Или може би си едно от невинните Божии агнета — допълни той, което прозвуча доста по-неприятно от това да те нарекат Квазимодо или от сорта.

— Сигурно, — отвърнах кисело — оставям на теб да разбереш.

— По-добре аз да съм този, който ще го разбере — отвърна той мрачно. Въобще не разбрах какво има предвид. Изпрати ме до вратата, при което очаквах още една целувка, но той само докосна челото ми с устни. — Лека нощ, Суки — прошепна.

Опрях буза до неговата за миг.

— Благодаря ти, че ме заведе — отдръпнах се бързо, преди да си помисли, че искам още нещо. — Няма да ти звъня отново.

И преди да изгубя решителност, се вмъкнах в тъмната къща и хлопнах вратата под носа му.

[1] Майката от комиксите „Семейство Адамс“, пресъздадени по-късно в анимационни филми, телевизионен сериал и видео игри. — Б.пр. ↑

[2] Филм с Катрин Денъов и Дейвид Бауи, в който двамата играят вампирска двойка. — Б.пр. ↑

5.

Определено имах за какво да мисля през следващите няколко дни. За човек, който непрекъснато се запасява с нови неща, за да се предпази от скуката, имах достатъчно да изкарам няколко седмици. Само хората от „Вамптазия“ бяха достатъчен материал за размисъл, без дори да намесвам вампирите. От желание да срещна поне един, се оказа, че срещнах повече, отколкото ми се искаше да познавам.

Много мъже от Бон Темпс и околностите бяха повикани в полицейското управление да отговорят на въпроси, свързани с Доун Грийн и нейните наклонности. На всичкото отгоре детектив Белфлор взе да кисне в бара в извънработно време. Никога не пиеше повече от една бира, но пък не изпускаше от поглед нищо от случващото се наоколо. Но тъй като „При Мерлот“ не беше място за нелегални дейности, веднъж свикнали с него, никой нямаше кой знае колко против присъствието му.

Той все избираше маса в моя район. И започна безмълвна игра с мен. Когато отидех до масата му, започваше да мисли провокативно, опитвайки се да ме предизвика да кажа нещо. Явно не си даваше сметка колко е непристойно. Целта му бе да ме предизвика, а не да ме обиди. Просто искаше отново да прочета мислите му. Не ми стана ясно защо.

Тогава, на петия или шестия път, когато трябваше да му занеса поръчката — май беше диетична кола, той си ме представи да лудувам с брат си. Когато се отправих към масата му, нервите ми бяха така обтегнати (защото очаквах нещо, но не знаех какво точно), че не бях в състояние да се ядосам. Бях разстроена до сълзи. Случилото се ми напомни за не толкова добре изпитаните мъчения, на които бях подложена в основното училище.

Анди ме гледаше с очакване и когато забеляза сълзите ми, в един кратък отрязък от време върху лицето му се изписа поразителна палитра от разнородни емоции — от триумф през разочарование до ужасен срам.

Излях проклетата кола върху ризата му.

Подминах бара и излязох през задната врата.

— Какво стана? — попита ядосано Сам, който веднага ме последва.

Само поклатих глава, измъкнах от джоба на панталонките си стара носна кърпичка и избърсах очите си. Нямах желание да обяснявам.

— Да не ти каза нещо неприлично? — попита той ниско и още по-ядосано.

— Мислеше си, — отвърнах безпомощно — за да предизвика реакцията ми. Той знае.

— Кучи син! — произнесе Сам, което така ме шокира, че за малко забравих случилото се. Той по принцип не ругае.

Веднъж започнала да плача, сякаш не можех да спра. Плачех за всичко, което ми се бе насъбрало.

— По-добре се връщай обратно — казах аз, чувствайки се неудобно от цялото това циврене. — След малко ще ми мине.

Чух задната врата на бара да се отваря и затваря. Реших, че Сам ме е послушал. Вместо това чух гласа на Анди Белфльор:

— Много съжалявам, Суки!

— За теб аз съм госпожица Стакхаус, Анди Белфльор! — отсякох строго. — Би трябвало да си някъде навън и да се опитваш да откриеш кой уби Модет и Доун, вместо да си играеш мръсни игри със съзнанието ми.

Обърнах се и го погледнах. Изглеждаше ужасно смутен. Според мен бе истински засрамен. Сам поклащаше ръце, изпълнен с гняв.

— Белфльор, ако дойдеш пак в бара, седни в нечий друг район — произнесе той, но в гласа му се усети потиснатата агресия.

Анди го погледна. Макар да бе два пъти по-едър и бе по-висок с около пет сантиметра, в този момент бих заложила парите си на Сам, а и на ченгето май също не му се искаше да рискува, та, макар и само от чувство за здрав разум. Само кимна, прекоси паркинга и отиде при колата си. Слънцето проблесна в русолявите кичури на кестенявата му коса.

— Съжалявам, Суки — рече Сам.

— Не е твоя вината.

— Искаш ли да се прибереш? Днес не сме толкова заети.

— Не. Ще довърша смяната.

Чарлси Тутън свикваше с работата, но нямаше да ми е удобно да си тръгна, беше свободният ден на Арлийн.

Върнахме се обратно в бара и макар няколко души да ни погледнаха любопитно, никой не попита нищо. В моя район имаше само една двойка, която се хранеше в момента, а чашите им бяха пълни, така че нямаха нужда от мен. Започнах да прибирам чаши за вино. Сам се облегна на бара зад мен.

— Вярно ли е, че Бил Комптън ще говори пред Потомците?

— Така твърди баба.

— Ти ще ходиш ли?

— Не съм решила все още.

Не исках да срещам Бил, докато не ми се обади да ме покани на среща.

Тогава шефът ми не каза нищо повече, но по-късно следобед, докато си вземах чантата от офиса му, влезе и запрелиства някакви документи по бюрото си. Извадих четката си за коса и се опитах да разреша опашката си. От начина, по който се мотаеше наоколо, беше повече от очевидно, че иска да говори с мен. Подразних се от заобиколния му мъжки подход.

Като Анди Белфлор например: вместо да си играе игрички с мен, можеше просто да ме попита за „недостатъка“ ми.

Или пък Бил: можеше просто да заяви намеренията си, вместо да разиграва тези игри на страст и безразличие.

— Е? — казах по-остро, отколкото възнамерявах. Той се изчерви от погледа ми.

— Чудех се дали би желала да дойдеш с мен на събирането на Потомците, а след това да отидем някъде на кафе.

Останах направо сащисана. Четката замръзна в ръката ми. Какви ли неща не ми минаха през ума: усещането при докосването на ръката му пред дома на Доун; стената, която усетих в съзнанието му; неблагоприятното да излизаш на среща с шефа си.

— Става — отвърнах след доловима пауза.

Той, изглежда, въздъхна в знак на облекчение.

— Хубаво. Тогава ще те взема към седем и двамайсет. Срещата започва в седем и половина.

— Добре. До после тогава.

Грабнах чантата си и се втурнах към колата си, опасявайки се, че ще направя нещо необмислено, ако остана по-дълго. Не бях сигурна дали да се смея, или да се ядосвам на собствената си глупост.

Докато се прибера, стана шест без петнайсет. Баба вече бе сложила вечерята на масата, тъй като трябваше да излезе рано, за да занесе освежителни напитки на срещата на Потомците, която щеше да се състои в сградата на общината.

— Любопитно ми е дали щеше да дойде, ако се събирахме в църквата на благоверните баптисти — зачуди се тя незнайно защо. Но за мен не представляваше трудност да проследя мисълта ѝ.

— О, най-вероятно — отвърнах. — Според мен тази история със страха на вампирите от религиозни предмети няма нищо общо с действителността. Но не съм го питала.

— Имат си окачен голям кръст — продължи баба.

— В крайна сметка, ще дойда на срещата — рекох. — Със Сам Мерлот.

— Сам? Шефът ти? — Бе страшно изненадана.

— Да, бабо.

— Хм... Виж ти! — Подсмихна се, докато слагаше чиниите на масата.

Докато хапвахме сандвичи и плодова салата, се опитвах да реша какво да облека. Баба се вълнуваше за предстоящата среща, за изказването на Бил и за представянето му на приятелките ѝ. А заради истинската ми среща — с човешко същество, просто не беше на Земята от щастие, по-скоро витаеше някъде около Венера.

— След това ще отидем някъде, — допълних — така че сигурно ще се прибера около час след края на срещата.

В Бон Темпс нямаше кой знае колко места, където да се отиде на кафе. А и те не бяха точно заведения, в които е добре човек да се застоява.

— Добре, съкровище, когато се прибереш.

Баба бе вече облечена, така че след вечеря ѝ помогнах да подреди сладките на подносите, да налее кафето в голямата кана, която си бе купила специално за подобни случаи. Тя бе спряла колата си при задната врата, което ни спести доста обикаляне. По-доволна от това не можеше и да бъде. През цялото време, докато качвахме нещата в колата, се суетеше и говореше. Това беше нейната нощ.

Съблякох работните си дрехи и набързо се пъгнах под душа. Докато се сапунисвах, се опитах да измисля какво да облека. Нищо в черно и бяло, това беше повече от сигурно, до гуша ми беше дошло от тази комбинация заради униформата в бара. Обръснах си отново краката. Нямах време да измия и да изсуша косата си, но го бях правила предния ден. Отворих широко гардероба и се вторачих. Сам беше виждал бялата рокля на цветя. Памучният пуловер не беше подходящ за приятелките на баба. В крайна сметка извадих панталон в цвят каки и копринена блуза с къс ръкав с бронзов оттенък. Имах кафяви кожени сандали и подобен колан, така че щеше да изглежда добре. Сложих си верижка на шията и големи златни обеци и бях готова. Сам звънна на вратата като по часовник.

Когато отворих, възникна неловка ситуация.

— Повече от добре дошъл си да заповядаш, но мисля, че имаме време само...

— Бих желал да вляза за по-дълго, но се опасявам, че имаме време само...

И двамата се разсмяхме.

Заклучих вратата и я проверих, а той побърза да отвори вратата на пикала си. Зарадвах се, че бях с панталон. Не си се представях да се опитвам да се покатеря във високата каросерия с някоя от късите си полочки.

— Нужда от помощ? — попита той с надежда.

— Не е необходимо — отвърнах, опитвайки се да се усмихна.

Не си казахме нищо по пътя. Сградата на общината се намираще в старата част на Бон Темпс, тази, която е съществувала още преди войната. Стилът ѝ бе предвоенен, но тук всъщност е имало друга сграда, разрушена по време на войната, макар че никой май нямаше информация какво точно се е случило.

Членовете на Потомците бяха безкрайно различни — някои бяха много възрастни и крехки, други — не чак толкова и съвсем жизнени. Имаше и неколцина на средна възраст. Не и млади обаче. Заради което баба често се жалваше, придружавайки думите си с безброй недвусмислени погледи към мен.

Господин Стерлинг Норис, дългогодишен приятел на баба и кмет на Бон Темпс, бе домакинът тази вечер и стоеше на вратата, ръкувайки се и провеждайки кратък разговор с всеки новодошъл.

— Госпожице Суки, с всеки изминал ден изглеждаш все по-добре — рече той. — Сам, не сме те виждали тук от доста време! Суки, вярно ли е, че този вампир е твой приятел?

— Да, господине.

— Можеш ли със сигурност да заявиш, че сме в безопасност?

— Да, убедена съм. Той е много приятна... личност. — Човек? Същество? Ако харесваш съществуващите мъртъвци, той е доста добър вариант.

— Щом казваш — отвърна колебливо господин Норис. — По мое време подобни неща имаше само в приказките.

— О, господин Норис, нима и настоящето не е вашето време! — отвърнах с учтивата усмивка, която се очакваше от мен, а той се разсмя и ни покани да влезем, както се очакваше пък от него.

Сам ме хвана за ръка и ме насочи към предпоследната редица метални столове. Когато заехме местата си, помахам на баба. Беше тъкмо време за началото на срещата и в стаята имаше може би около четиридесет души, което си беше сериозно число като за Бон Темпс. Но Бил още го нямаше.

Тогава на подиума излезе президентът на Потомците — едра и здрава жена на име Максин Фортънбери.

— Добър вечер! Добър вечер! — гръмна гласът ѝ. — Нашият почетен гост току-що се обади да ни съобщи, че има проблем с колата си и ще закъснее с няколко минути. Така че докато го чакаме, нека да започнем с нашето бизнес събрание.

Групата се настани по местата и ние трябваше да изтърпим скучните им истории. Сам седеше до мен със скръстени пред гърдите ръце, кръстосал десния си крак върху левия. Бях особено внимателна да държа съзнанието си заключено за мислите му и да не свалям усмивката от лицето си. Въздъхнах, когато той се приведе леко към мен и прошепна:

— Отпусни се!

— Аз съм отпусната — отвърнах шепнешком.

— Не мисля, че знаеш как.

Учудено вдигнах вежди. Явно щяхме да си поговорим с господин Мерлот след събирането.

Точно в този момент Бил пристигна и за миг настана пълна тишина, понеже на онези, които не го бяха виждали, им отне известно

време да свикнат с присъствието му. Ако човек никога не е бил в компанията на вампир, определено има нужда от време, за да свикне. Особено на светлината на флуоресцентните лампи Бил изглеждаше доста по-нечовешки, отколкото на слабото осветление в „При Мерлот“ или пък също толкова оскъдната светлина в дома му. Нямах как да мине за обикновен човек. Бледата му кожа се открояваше, а дълбоките му като езера очи изглеждаха по-тъмни и по-студени. Беше облечен с лек костюм в ненатрапчиво синьо. Можех да се обзаложа, че баба го е посъветвала за това. Изглеждаше превъзходно — силно извити вежди, очертанието на издадения му нос, изсечените като с длето устни, белите ръце и дългите пръсти с перфектно оформен маникюр. Обсъждаше нещо с председателката, която бе абсолютно очарована от съдържаната му усмивка.

Нямах идея дали въздейства с обаянието си върху цялата стая, или тези хора просто проявяват жив интерес, но цялата група притихна в очакване.

И тогава Бил ме видя. Мога да се обзаложа, че окото му потрепна. Поклони ми се едва забележимо, кимнах му в отговор, но не намерих сили да му се усмихна. Независимо от присъствието на толкова хора, все едно се намирах на ръба на дълбокия му свят от мълчание.

Госпожа Фортънбери го представи, но не си спомням какво точно каза или пък как заобиколи факта, че е същество от друг вид.

След това той започна да говори. С известна изненада забелязах, че има записки. Седейки до мен, Сам се приведе напред, вторачен в лицето му.

— ... нямахме одеяла и почти никаква храна — разказваше спокойно Бил. — Мнозина дезертираха.

Думите му не се понравиха особено на потомците, но неколцина поклатиха утвърдително глави, явно разказът му отговаряше на фактите, които сами са открили при проучванията си.

Много възрастен мъж от първата редица вдигна ръка.

— Господине, случайно да познавахте моя праядо Толивър Хъмфрис?

— Да — отвърна Бил след кратка пауза. Изражението му бе непроницаемо — беше ми приятел. — Само за миг, но в гласа му се долови такава печал, че трябваше да затворя очи.

— Какъв беше като човек? — развълнувано попита старецът.

— Беше безразсъдно смел, което доведе и до смъртта му — отвърна Бил с тъжна усмивка.

— Как точно загина? Вие бяхте ли там?

— Да, бях там — рече Бил изтощено. — Видях как вражески снайпер го простреля в гората на около тридесет километра оттук. Не беше достатъчно бърз, защото беше изтощен от глад. Като всички нас. Една студена сутрин, към десет часа, Толивър видя, че улучиха едно момче от нашия отряд, докато лежеше без почти никакво прикритие наскрел полето. Не беше мъртъв, а тежко ранен. Но имаше сили да вика. Това и направи, продължи цяла сутрин, викаше ни да му помогнем. Знаеше, че ще умре, ако никой не му се притече на помощ.

В стаята бе настъпила гробна тишина, карфица да изтървеш, щеше да се чуе.

— Крещеше и стенеше. За малко да го застрелям, само и само да млъкне, защото бях наясно, че всеки опит за спасяването му си е живо самоубийство. Но не можах да го направя. Дадох си сметка, че това вече нямаше да е война, а убийство. По-късно обаче ми се искаше да го бях застрелял, защото Толивър бе по-податлив от мен към молбите му. След като го слушахме почти два часа, той ми каза, че ще се опита да го спаси. Искан да го спра, но Толивър заяви, че Бог желае неговата намеса. Докато се спотайвахме в гората, той се бе молил. И макар че се опитах да му обясня, че Господ не би искал от него да пропилее живота си безразсъдно, а съпругата и децата му се молят да се върне у дома невредим, той ме помоли да отвличам вниманието на врага, докато се опитва да спаси момчето. Втурна се през полето, сякаш е пролетен ден и той е добре отпочинал, и успя да стигне до ранения, но точно тогава се чу изстрел и Толивър падна мъртъв. Малко след това момчето започна отново да вика за помощ.

— Какво стана с него? — попита колкото се може по-тихо госпожа Фортънбери.

— Оцеля — отвърна Бил, от тона му направо ме побиха тръпки. — Изкара деня и вечерта успяхме да го приберем.

Хората, за които Бил говореше, сякаш отново оживяха. А възрастният мъж от първия ред се бе сдобил с безценен спомен за своя праотец, който говореше толкова много за личността му.

Не мисля, че който и да било от присъстващите тази вечер бе подготвен за силата на въздействието на разказ за Гражданската война от очевидец. Всички бяха онемели, като омагьосани.

Когато Бил отговори и на последния въпрос, последваха бурни ръкопляскания, или поне толкова бурни, колкото можеха да са от четиридесет души. Дори Сам, който не беше кой знае какъв фен на Бил, плесна няколко пъти.

Накрая всеки, освен двама ни със Сам, искаше да размени по някоя дума с Бил. И докато гостът бе заобиколен от Потомците, ние се измъкнахме и се качихме в пикапа му.

Отидохме в „Кроудад Динър“ — долнопробна кръчма, само дето имат доста добра храна. Аз не бях гладна, но той си поръча лимонен пай с кафето.

— Беше интересно — рече предпазливо.

— Разказът на Бил ли? Да — отвърнах също толкова предпазливо.

— Изпитваш ли нещо към него?

След всички недомлъвки бе решил да подходи директно.

— Да — отговорих.

— Суки, с него нямаш никакво бъдеще. От друга страна, е бил тук толкова време. Предполагам, ще се задържи още няколко века.

— Никога не можеш да си сигурна какво ще се случи с един вампир.

Нямаше какво да отвърна. Но както изтъкнах и пред него, и ние, хората, не знаем какво ни очаква.

Известно време си разменяхме подобни реплики, докато не се изнервих.

— Какво ти става, Сам?

Руменото му лице се изчерви, а сините му очи се впериха в моите.

— Харесвам те, Суки. Като приятел и може би като нещо повече по-нататък...

А така!

— Просто не мога да гледам как поемаш по грешен път.

Погледнах го. Усетих как направих мнителна физиономия — сбръчках вежди, а ъгълчетата на устните ми увиснаха.

— Аха. — Тонът ми напълно съвпаднаше с физиономията ми.

— Винаги съм те харесвал.

— Толкова много, че трябваше да чакаш някой друг да прояви интерес, преди да ми го кажеш?

— Така ми се пада.

Изглежда, през ума му минаваха разни мисли, които искаше, но нямаше смелостта да сподели. Каквито и да бяха обаче, в крайна сметка не ги изказа.

— Хайде да тръгваме — предложих.

Очевидно щеше да е трудно да върнем разговора към нормалното. По-добре бе да се прибирам у дома.

Връщането беше забавно. През цялото време видът на Сам подсказваше, че се кани да каже нещо, след което поклащаше глава и оставаше все така безмълвен. Бях толкова изнервена, че ми идеше да го фрасна.

Стигнахме у дома по-късно, отколкото очаквах. Лампата на баба светеше, но останалата част от къщата тъмнееше. Не видях колата ѝ и реших, че сигурно я е спряла отзад, за да разтовари каквото бе върнала в кухнята. Бе оставила лампата на верандата светната за мен.

Сам мина от моята страна, отвори ми вратата на пикапа и пристъпих да изляза, но в тъмнината пропуснах стъпалото и за малко да се строполя на земята, ако не ме бе хванал. Първо ме сграбчи здраво, за да ме удържи, а после ме прегърна и ме целуна.

Помислих, че ще е само лека целувчица за лека нощ, но устните му не се отделиха от моите. Беше повече от приятно, но внезапно вътрешното ми чувство се обади: „Това е шефът ти!“.

Отдалечих си внимателно. Той веднага усети, че се отдръпвам, и нежно спусна ръцете си надолу, хващайки дланите ми. Отидохме до вратата, без да обелваме и дума.

— Прекарах много приятно — казах внимателно. Не ми се искаше да събудя баба и не желяех да звуча възторжено.

— Аз също. Ще повторим ли някой път?

— Ще видим — отвърнах. Наистина не знаех какви са чувствата ми към него.

Изчаках да чуя, че обръща колата, и чак тогава угасих лампата на верандата и влязох вкъщи. Докато вървах, разкопчавах блузата си, уморена и готова да си лягам.

Нещо обаче не беше наред. Спрях насред всекидневната и се огледах. Всичко изглеждаше нормално. Да. Всяко нещо си беше на мястото. Но имаше нещо в миризмата. Беше мирис на метал — остър и солен. Мирис на кръв.

Идваше оттук, от първия етаж, където се намирах. А не от горе, където стаите за гости бяха в изящно уединение.

— Бабо! — повиках. Издразних се от треперещия си глас.

Наредих си да вървя и да отида до стаята й. Беше празна. Започнах да обикалям из цялата къща и да светвам лампите навсякъде.

Стаята ми изглеждаше точно така, както я оставих. В банята нямаше никого. В мокрото помещение също. Светнах и последната лампа. Кухнята беше...

Разпищях се. Размахвах безпомощно ръце из въздуха, тресейки се все по-силно при всеки писък. Чух шум зад себе си, но не бях в състояние да му обърна внимание. Тогава нечии огромни ръце ме сграбчиха и ме отместиха и едно едро тяло застана между мен и това, което видях на кухненския под. Не можах да разпозная Бил, но той ме повдигна и ме премести във всекидневната, където вече не виждах нищо.

— Суки — каза рязко. — Млъкни! Това не е на добре. Ако се бе отнесъл внимателно към мен, щях да продължа да пищя.

— Извинявай — отвърнах, все още не на себе си. — Държа се като онова момче.

Той ме погледна неразбиращо.

— Момчето от разказа ти — допълних изненадано.

— Трябва да се обадим в полицията.

— Разбира се.

— Трябва да наберем номера.

— Чакай! Ти как се озова тук?

— Баба ти ме закара у дома, но аз настоях първо да дойдем до тук, за да й помогна да разтовари багажа от колата.

— В такъв случай защо си още тук?

— Чаках те.

— Видя ли кой я уби?

— Не, прибрах се през гробищата, за да се преоблека.

Беше с дънки и тениска, на която пишеше „Признателен покойник“, при което неочаквано избухнах в кикот.

— Ама че смешка! — възкликнах и продължих да се смея още по-силно.

И точно толкова внезапно започнах да плача, вдигнах телефона и набрах 911.

Анди Белфлър дойде след пет минути.

ДЖЕЙСЪН ПРИСТИГНА ВЕДНАГА СЛЕД КАТО СЕ СВЪРЗАХ с него. Търсих го на четири или пет различни места, докато най-после го открих в „При Мерлот“. Тери Белфлър заместваше Сам на бара тази вечер и след като предаде на Джейсън да дойде незабавно у дома, го попитах дали може да се обади на шефа и да му предаде, че имам проблеми и няма да мога да работя няколко дни.

Тери трябва да се е обадил веднага на Сам, защото след половин час той пристигна вкъщи, все още облечен с дрехите, които носеше на срещата. Когато го забелязах, сведох поглед, припомняйки си как разкопчавах блузата си, прекосявайки всекидневната, нещо, което напълно бях забравила. Но не изглеждах зле. Светна ми, че Бил трябва да ми е помогнал да се взема в ръце. По-късно можеше и да се почувствам неловко от това, но в момента му бях единствено благодарна.

Когато Джейсън се появи и му казах, че баба е мъртва, и то убита, той само ме погледна. Имах чувството, че напълно изключи. Все едно някой бе изтрил способността му да възприема нови факти. После осъзна какво бях казала и се свлече на колене точно където стоеше, а аз клекнах до него. Прегърна ме, положи глава на рамото ми и останахме известно време така. Ние бяхме единствените останали.

Бил и Сам бяха в двора, седнали в два от градинските столове, за да не се пречкат на полицията. Малко след това помолиха двама ни с Джейсън да излезем поне на верандата, където предпочетохме отново да седнем. Беше топла вечер. Стоях с лице към къщата, която светеше като коледна елха. Хора влизаха и излизаха, все едно са на купон. Цялото това суетене около тялото на баба...

— Какво се случи? — най-после попита Джейсън.

— Прибрах се след събирането, — изрекох много бавно — след като Сам потегли обратно с колата си. Усетих, че нещо не е наред.

Огледах всички стаи — това беше официалната версия за това как намерих баба — и когато стигнах до кухнята, я видях.

Много бавно, брат ми извърна глава и очите му срещнаха моите.
— Каж ми.

Мълчаливо поклатих глава. Но той имаше право да знае.

— Беше бита, но мисля, че се е отбранявала. Който и да е извършил това, първо я е намушкал на няколко места и след това, изглежда, я е удушил — дори не можех да го погледна в очите. — Аз съм виновна — едва успях да прошепна.

— Това пък откъде го измисли? — попита потиснато и вяло.

— Смятам, че някой е дошъл да убие мен, също като Модет и Доун, но е попаднал на нея — забелязах как идеята бавно се процежда в съзнанието му. — Аз смятах да си стоя у дома, докато тя е на събирането, но в последния момент Сам ме помоли да отида с него. Колата ми беше отпред, защото отидохме с неговата. Бабината е отзад и е изглеждало така, сякаш съм сама. Бил отишъл да се преоблече, след като ѝ помогнал с багажа. Който и да е бил... дошъл е, когато е била сама.

— Откъде да знаем, че не е бил самият Бил? — попита Джейсън, сякаш той не седеше до него.

— Откъде да знам кой точно е бил? — реагирах гневно на несъобразителността му. — Може да е бил абсолютно всеки. Всеки, когото познаваме. Не смятам, че е Бил. Както не смятам, че Бил е убил Модет и Доун. Според мен този, който е убил Модет и Доун, е убил и баба.

— Знаеше ли, — почти извика Джейсън — че е оставила цялата къща само на теб?

Имах чувството, че плисна кофа със студена вода в лицето ми. Забелязах, че Сам също потръпна. Очите на Бил помръкнаха и изстинаха още повече.

— Не! Винаги съм мислела, че ще получим равни дялове, както бе с къщата на родителите ни.

— Оставила ти е и всичката земя.

— Защо говориш така?

Тъкмо бях решила, че нямам повече сълзи, и щях да се разплача отново.

— Тя не беше справедлива! — крещеше брат ми. — Не е честно! А сега вече не може и да оправи нещата.

Започнах да треперя. Бил ме вдигна от стола и взе да се разхожда с мен нагоре-надолу из двора. Сам седна пред Джейсън и настойчиво му заговори с нисък и напрегнат тон.

Бил ме бе прегърнал, но аз не можех да спра да се треса.

— Наистина ли мисли всичко това? — попитах, без да очаквам Бил да ми отговори.

— Не — отвърна той, погледнах го изненадана. — Не е могъл да помогне на баба ти и не може да приеме мисълта, че някой се е спотайвал и те е причаквал и вместо теб е убил нея. Нужно му е да се ядосва на нещо. И защото няма как да си го изкара на теб, че не са те убили, се ядосва за други неща. Не му обръщай внимание.

— Невероятно! — възкликнах искрено.

— О, ходих на вечерен курс по психология — отвърна вампирът Бил Комптън.

Нямаше как да не помисля: „Ловците познават дивеча си“.

— Защо баба би оставила всичко само на мен и нищо за Джейсън?

— Може би някой ден ще разбереш — отвърна той и това ми бе достатъчно.

Тогава Анди Белфлор излезе от къщата и застана на стъпалата, заглеждайки се в звездите, сякаш там щеше да намери някакви улики.

— Комптън! — извика рязко.

Усетих как Бил ме погледна леко изненадан, което за него си беше доста силна реакция.

— Сега вече я оплескахме — рекох ядосана.

— Ти ме защитаваше — каза той. — Опасяваше се, че полицията ще ме заподозре за убийствата на онези жени. Ето защо искаше да се увериш, че са имали контакти и с други вампири. А сега смяташ, че Белфлор ще се опита да хвърли обвинението за смъртта на баба ти върху мен.

— Да.

Той пое дълбоко дъх. Бяхме близо до дърветата около градината, в тъмнината. Анди отново го извика.

— Суки, — обърна се нежно Бил — убеден съм точно колкото теб, че планираната жертва си била ти.

Донякъде беше шокиращо да го чуя от друг.

— Не съм убил онези жени. Така че ако техният убиец е същият, значи не аз съм извършителят. И той ще го разбере, та, макар да е Белфльор.

Тръгнахме обратно към светлината. Щеше ми се нищо от това да не се бе случвало. Искаше ми се всички хора и светлините да изчезнат. До един, включително и Бил. Искях да съм сама у дома с баба и тя да е толкова щастлива, колкото бе последния път, когато я видях.

Беше безполезно и детинско, но въпреки това имах нужда да си го мисля. Така бях завладяна от тази фантазия, че не виждах необходимост да се връщам в реалността, докато наистина не се наложи.

Джейсън изскочи пред мен и ме зашлеви по лицето.

Беше толкова неочаквано и болезнено, че изгубих равновесие, олюлях се и паднах тежко на едното си коляно.

Канеше се отново да се нахвърли върху ми, но Бил неочаквано се озова пред мен, приведе се, готов за скок, и показа зъбите си. Изглеждаше страховито. Сам сграбчи брат ми и го повали на земята и май завря лицето му в земята, за урок.

Анди Белфльор бе направо смаян от тази неочаквана проява на агресия. Но след малко стоеше между нас на ливадата. Погледна Бил и преглътна, но рече непоколебимо:

— Комптън, отдръпни се, той повече няма да я удари.

Бил дишаше дълбоко, опитвайки се да контролира глада си за кръвта на Джейсън. Не можех да чета мислите му, но можех да разчета езика на тялото му. Не можех точно да прочета мислите на Сам, но ми беше ясно, че е страшно ядосан. Брат ми ридаше. Мислите му бяха объркани и заплетени.

А Анди Белфльор не харесваше нито един от нас и му се искаше да намери начин да ни вкара до един в затвора по една или друга причина.

Изправих се бавно на крака и докоснах удареното място на бузата си, възползвайки се от физическата болка, за да отвлека вниманието си от болката в сърцето си и от ужасната печал, която ме заля. Имах чувството, че тази нощ никога няма да свърши.

ПОГРЕБЕНИЕТО БЕ НАЙ-ГОЛЯМОТО ЗА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА в община Ренард. Така поне каза свещеникът. Под прекрасното утринно лятно небе баба бе положена непосредствено до мама и татко в семейния ни парцел в старото гробище между къщата на Комптън и бабината.

Джейсън се оказа прав. Сега къщата принадлежеше на мен, заедно с двайсетте акра земя наоколо, както и правата върху полезните изкопаеми под тях. Парите на баба, колкото имаше, бяха разделени поравно помежду ни. Освен това тя бе поставила условие да прехвърля на Джейсън своята половина от жилището на родителите ни, ако искам да получа пълни права върху къщата ѝ. Лесна работа. Не исках никакви пари от брат ми за моята част, макар че адвокатът ме изглежда неразбиращо, когато му го заявих. Джейсън щеше направо да пощръклее, ако спомена нещо за плащане на моя дял, никога не бе приемал за реално, че съм наполовина собственик. И все пак фактът, че баба е оставила цялата къща на мен, си беше голям шок. Явно го е преценила по-добре от мен.

„Слава богу, че имам странични доходи, освен тези от бара!“, замислих се сериозно, опитвайки се да се концентрирам върху нещо различно от загубата. Плащането на данъка върху къщата и земята, плюс поддържането ѝ, за което баба отчасти се бе погрижила, наистина щеше да се отрази сериозно на финансите ми.

— Предполагам, че ще се преместиш — рече Максин Фортънбери, докато чистеше кухнята.

Бе донесла салата с варени яйца и шунка и търкаше наоколо, опитвайки се да бъде полезна, с каквото може.

— Но, скъпа, след случилото се тук... — Пълното лице на Максин помръкна угрижено.

— С тази кухня ме свързват много повече хубави, отколкото лоши спомени — обясних.

— О, колко положителен поглед имаш върху нещата — възкликна тя изненадано. — Суки, ти действително си много по-умна, отколкото хората си мислят.

— Боже, благодаря, госпожо Фортънбери — отвърнах безразлично и ако тя бе доловила това в тона ми, не го показва по никакъв начин. Колко умно!

— Твоят приятел ще дойде ли на погребението? — Едрата, четвъртита Максин бършеше лицето си с кърпа за ръце. За щастие приятелките ѝ бяха изчистили мястото, където намерих баба.

— Моят приятел? А, Бил! Не, не може да дойде.

Тя ме погледна смутено.

— Церемонията ще се състои през деня.

Тя все още недоумяваше.

— Той не може да излезе навън.

— О! Естествено! — тя докосна леко слепоочието си, давайки да се разбере, че е схванала за какво става въпрос. — Ама че съм тъпа. Наистина ли ще се изпържи?

— Е, той твърди така.

— Знаеш ли, толкова съм доволна от речта, която изнесе пред клуба. Това наистина спомогна доста за приемането му от общността.

Кимнах разсеяно.

— Хората са страшно потресени от убийствата, Суки. И се говори, че вампирите са отговорни за тях.

Погледнах я с присвити очи.

— Не си го изкарвай на мен, Суки Стакхаус! Откакто Бил бе така добър да разкаже всички онези интересни събития на срещата на Потомците, повечето хора са на мнение, че той не е способен да извърши такива ужасни деяния спрямо онези жени. Но не одобряват особено някои от гостите му.

Зачудих се какви ли истории се разправяха и потръпнах при мисълта. Стана ми интересно дали има предвид Малкълм, Лиам и Даян, когато говореше за гостите му. Аз също не ги харесах особено и потиснах инстинктивната необходимост да ги защитя.

— Вампирите се различават помежду си точно толкова, колкото и хората — отвърнах аз.

— Точно това казах и аз на Анди Белфлор — отвърна тя, кимайки енергично. — Викам му: „Ти по-добре преследвай някой от онези другите, дете не щат да се научат да живеят с нас. А не Бил Комптън, който полага сериозни усилия да се установи“. В обредния дом ми каза, че най-после е оправил кухнята си.

Стоях вторачена в нея. Опитах се да си представя какво ще прави Бил в тази кухня и защо въобще му е необходима.

Тези отвлечени мисли не успяха да ме разсеят и най-после си дадох сметка, че известно време явно ще си поплаквам. Така и стана.

На погребението Джейсън беше застанал до мен, очевидно преодолял изблика си на гняв. Не ме докосна, нито говори с мен. Е, но не ме и удари. Почувствах се страшно сама. Но след това погледнах към склона и си дадох сметка, че целият град скърби заедно с мен. Тесните улички около гробището бяха пълни с коли докъдето погледът ми стигаше. А около шатрата за погребението имаше стотици хора, облечени в черно. Сам беше там и бе в костюм, направо не приличаше на себе си, Арлийн, застанала до Рене, бе сложила рокля на цветя. Лафайет стоеше най-отзад заедно с Тери Белфльор и Чарлси Тутън. Барът сигурно бе затворен. И всички приятелки на баба, които все още можеха да се движат. Господин Норис открито плачеше, поливайки сълзите си със снежнобяла кърпичка. По едрото лице на Максин бе изписана мъка. Докато свещеникът казваше каквото имаше да казва, а ние с Джейсън седяхме сами в неустойчивите сгъваеми столове на мястото, отредено за семейството, усетих как нещо се отдели от мен и се понесе в ефира и разбрах, че независимо какво се е случило с баба, в момента тя си е у дома.

Слава богу, нямах спомен как е минала останалата част от деня — не ми се искаше да си я спомням. Не желяех дори да имам и най-малка идея, че се е случила. Но един момент се бе запечатал в съзнанието ми.

С Джейсън стояхме до масата в трапезарията — някакво временно примирие цареше помежду ни. Посрещяхме присъстващите на погребението, повечето от които се постараха доста да не обръщат внимание на синината на бузата ми.

Стояхме там, Джейсън си мислеше как ще пийне нещо, като се прибере, и че няма да му се наложи да ме вижда известно време, след което всичко ще си бъде постарому. Аз си мислех почти същото, с изключение на питието.

Една жена се приближи до нас да изкаже съболезнованията си. Беше от оня тип, дето си врат носа навсякъде, където не им е работа.

— Толкова съжалявам за вас, деца — подхвана тя.

Погледнах я. Убийте ме, не можех да се сетя за името ѝ. Беше методистка. Имаше три големи деца. Но името ѝ просто не ми идваше наум.

— Знаете ли колко ми беше тъжно да ви видя днес двамата там, сами. Толкова много ми напомнихте за майка си и баща си — рече тя, а лицето ѝ се разтегли в маска на съчувствие, което знаех, че е престорено.

Погледнах Джейсън, после нея и кимнах.

— Да — отговорих. Но прочетох мисълта ѝ, преди да я изкаже, при което посърнах.

— Но къде е братът на Адел, вашият прекрасен чичо? Със сигурност е жив, нали?

— Не поддържахме контакт — отвърнах с тон, който би обезкуражил всеки малко по-досетлив от нея.

— Но той е единственият ѝ брат! Вие със сигурност...

Двамата с Джейсън се вторачихме в нея, при което тя най-после се усети и гласът ѝ постепенно заглъхна.

Още няколко души споменаха отсъствието на чичо Бартлет, но ние ясно им дадохме да разберат, че това са семейни въпроси, които не им влизат в работата. На тази жена — как не мога да си спомня името ѝ! — просто ѝ отне повечко време да го схване. Донесе салата, която смятах да изхвърля на боклука, след като си тръгне.

— Ще трябва да му кажем — обади се тихо Джейсън, след като тя се отдалечи.

Заклучих съзнанието си — нямах никакво желание да узная какво точно си мисли.

— Ти му се обади — рекох.

— Добре.

Това бе последното, което си казахме до края на деня.

6.

СЛЕД ПОГРЕБЕНИЕТО ОСТАНАХ ВКЪЩИ ЦЕЛИ ТРИ ДНИ. Твърде много време. Имах нужда да се върна на работа. Но продължих да мисля за неща, които трябваше да свърша, или поне така бях решила. Почистих стаята на баба. В нея всичко ми бе толкова познато, наситено с мириса на бебешка пудра „Джонсън“ и лекарство за болно гърло. Не можех да вляза там сама, заобиколена от вещите ѝ, добре че Арлийн се отби и я помолих да ми помогне. Така че двете опаковахме всичко и го приготвихме за изпращане в агенцията за помощи на пострадали при бедствия. Последните няколко дни в Северен Арканзас вилня не едно торнадо и със сигурност някой, който бе изгубил всичко, щеше да използва дрехите. Баба беше по-дребна и по-слаба от мен, освен това вкусът ѝ бе различен от моя, така че не исках нищо от нещата ѝ, освен бижутата. Те не бяха кой знае колко, но бяха истински и безценни за мен.

Не можех да повярвам колко неща бе побрала в стаята си. Не ми се мислеше дори какво бе натрупала на тавана. Но това щеше да почака до есента, когато нямаше да е толкова горещо и щях да имам време да помисля.

Вероятно изхвърлих повече неща, отколкото трябваше, но се почувствах силна и в състояние да го направя, така че реших да действам със замах. Арлийн сгъваше и прибираше, оставяйки настрана документи, снимки, писма, сметки и чекове, които не бяха анулирани. Баба никога през живота си не бе използвала кредитна карта и слава богу, никога не бе купувала каквото и било назаем, което правеше приключването с всичко това много по-лесно.

Арлийн се поинтересува за колата ѝ. Беше само на пет години с много малко навъртени километри.

— Ще задържиш нейната и ще продадеш своята или... — попита тя. — Твоята е по-нова, но пък е малка.

— Още не съм решила — отвърнах. И установих, че не ми се мисли за това. Разчистването бе максималното, на което бях способна

този ден.

До късния следобед стаята бе изпразнена от вещите на баба. С Арлийн обърнахме матрака и аз по навик оправих старото легло с балдахина на дребни фигури. Винаги съм намирала спалния й комплект за прекрасен и изведнъж сякаш осъзнах, че вече е мой. Можех да се преместя в по-голямата спалня и да си имам свързана с нея баня, вместо да се разкарвам до коридора.

Ненадейно ми се прииска да направя точно това. Мебелите, които ползвах в своята стая, бяха донесени от къщата на родителите ми, когато те загинаха, и бяха доста детски — прекалено момичешки, напомнящи за Барби и гостуванията на приятелки с преспиване.

Не че съм организираща кой знае колко подобни сбирки или съм ходила много-много по такива. Не, не и не — няма да позволя да се подхлъзна в този капан. Аз съм такава, каквато съм, имам си своя живот и съм способна да се радвам на малките неща, които ми дават сили да продължавам.

— Май ще се преместя тук — казах на Арлийн, докато тя затваряше с тиксо един кашон.

— Не е ли малко рано? — попита ме и се изчерви, като се усети, че прозвуча осъдително.

— Ще ми е по-лесно да съм тук, отколкото в другия край на коридора — отвърнах, представяйки си празната стая.

Арлийн се замисли за миг, приведена над кашона с тиксо в ръце.

— Сега разбирам. — Кимна одобрително с червенкосата си глава.

Натоварихме кашоните в колата й. Тя бе така добра да предложи да ги закара до центъра за събиране на помощи на път за къщи, а аз бях повече от доволна да приема. Не ми се искаше всички да ме гледат съжалително, когато оставям вещите на баба — дрехи, обувки, нощници.

На тръгване прегърнах Арлийн и я целунах по бузата, а тя се вторачи в мен. Това бе страшно необичайно за досегашното ни приятелство. Приведе глава към мен и много леко чукна чело в моето.

— Ах, ти, лудетина такава — рече мило. — Ела ни на гости някой път. Лиса от колко време чака да дойдеш да я погледаш.

— Предай й, че леля Суки я поздравява, а също и Коби.

— Непременно. — Арлийн се отправи към колата си, огнената ѝ коса се вееше като вълни над главата ѝ, а пицното ѝ тяло изпълваше работното ѝ облекло, което я правеше доста атрактивна.

В момента, в който колата ѝ заподскача по пътя между дърветата, силите напълно ме напуснаха. Почувствах се страшно стара и самотна. И така щеше да е оттук нататък.

Не бях гладна, но часовникът ми подсказваше, че е време за ядене. Отидох до кухнята, извадих една от многото кутии в хладилника. В нея имаше салата с пуешко и грозде. По принцип я харесвах, но сега седнах на масата и започнах да ровя с вилицата. Отказах се да я ям и я върнах обратно в хладилника, отправяйки се към банята за нещо много по-належащо — душ.

Ъглите на гардеробите са винаги прашни. Дори домакиня като баба ми не съумя да победи праха.

Душът ми се отрази добре. Горещата вода сякаш отнесе част от мъката ми. Измих с шампоан косата си, изтърках цялото си тяло, избръснах мишниците и краката си. След като излязох от банята, оскубах веждите си и си сложих лосион за тяло и дезодорант, балсам, за да си разплета косата си, и разни други от сорта. С все още пусната мокра коса, падаща по гърба ми несресана, надянах бялата си тениска за спане с пилето Туити отпред и взех гребена. Обикновено сядах пред телевизора, за да гледам нещо, докато се разресвам — доста досадно занимание.

Краткият проблясък на някакъв смисъл се изчерпи и се почувствах празна. На входната врата се позвъни точно когато влизах във всекидневната с гребена в едната ръка и хавлията — в другата. Погледнах през шпионката — беше Бил. Чакаше търпеливо на верандата.

Поканих го да влезе, но ми беше все едно, че го виждам. Той ме погледна леко изненадан — заради тениската за спане, мократа коса и босите ми крака. Както и липсата на грим.

— Заповядай — казах.

— Сигурна ли си?

— Да.

Той влезе, оглеждайки се наоколо, както правеше обикновено.

— Какво правиш? — попита, когато забеляза купа вещи, които бях оставила настрана, тъй като реших, че приятелите на баба може би ще проявят интерес, господин Норис например сигурно щеше да се зарадва да вземе снимката на майка си и майката на баба, поставена в рамка.

— Днес разчистих спалнята — отвърнах. — Мисля да се преместя там. — Не можах да се сетя за нищо повече, което да добавя.

Той се обърна и ме изгледа внимателно.

— Дай да разреши косата ти — каза тихо. Кимнах равнодушно. Бил се настани на дивана с дамска на цветя и ми посочи старата възглавница отпред. Седнах покорно, а той се премести леко напред, ограждайки ме с краката си от двете страни, и взе да разресва заплетените ми кичури, като започна от темето.

Както обикновено, тишината в главата му беше истинско блаженство. Всеки път усещането ми бе, все едно потапям крака в прохладна вода след дълга обиколка в горещ и задушен ден.

Дългите пръсти на Бил започваха да свикват с гъстата ми коса. Стоях със затворени очи, започвайки леко да се унасям. Докато ме сресваше с гребена, можех да усетя и най-лекото потрепване на тялото му зад мен.

Почти долавям ударите на сърцето му, помислих си, след което осъзнах колко абсурдна е тази мисъл, защото сърцето му в крайна сметка не беше.

— Преди правех това за сестра си, Сара — прошепна тихо той, сякаш знаеше колко съм отпусната, и се опитваше да не прекъсне този унес. — Нейната коса бе по-тъмна и по-дълга от твоята. Никога не я бе подстригвала. Когато бяхме деца, майка бе заета и оставяше на мен да се занимавам с косата на Сара.

— Тя по-малка ли беше от теб, или по-голяма? — попитах бавно и унесено.

— Беше по-малка с три години.

— Имаш ли други братя и сестри?

— Майка изгуби две от децата си при раждане — отвърна провлачено. — Брат ми Робърт почина, когато беше на дванайсет, а аз — на единайсет. Вдигна температура и треската го погуби. Днес щяха да го наблъскат с пеницилин и щеше да се оправи. Но тогава нямаше такива неща. Сара и майка оцеляха през войната, но баща ми умря,

докато бях на военна служба. По-късно разбрах, че получил удар. По онова време жена ми живееше със семейството ми и децата ми...

— О, Бил! — изрекох съчувствено почти шепнешком, бе изгубил толкова много.

— Недей, Суки — отвърна той и гласът му възвърна студенината си.

Известно време продължи да ме реши, без да обели и дума, докато не почувствах, че прокарва с лекота гребена през косата ми. Взе бялата хавлия, която бях метнала отстрани на дивана, и започна да я подсушава. А когато поизсъхна, започна да прокарва пръсти през нея, за да ѝ даде обем.

— Ммм — произнесох и в момента, в който се чух, осъзнах, че това вече не е звук, издаден от човек, който се е отпуснал спокойно.

Хладните му пръсти отместиха косата около шията ми и усетих устните му точно на тила си. Не можех да продумам или да помръдна. Бавно издишах, опитвайки се да не издам друг звук. Устните му се преместиха към ухото ми и той леко го ухапа. Почувствах езика му по кожата си. Обгърна гърдите ми и ме притегли към себе си.

Като по чудо, чувах единствено това, което ми говореше тялото му, а не онези досадни мисли, които само разваляха моменти като този. Неговото тяло казваше нещо безкрайно ясно.

Вдигна ме с такава лекота, с каквато аз бих завъртяла малко дете, обърна ме към себе си и ме настани разкрячена на коленете си. Прегърнах го и леко се приведох над устните му. Започнахме да се целуваме, а след малко Бил започна да ме целува така умело с език, че дори човек без никакъв опит като мен нямаше как да не го отчете. Тениската се повдигна до ханша ми. Започнах несъзнателно да трия ръце в неговите. Странно как се сетих за тенджерата с горената захар за бонбони, която баба бе оставила на котлона, и си помислих за топлата им златиста сладост.

Той се изправи заедно с мен, увита около него, и ме попита:

— Къде?

Посочих бившата стая на баба. Той ме понесе натам както бях — с крака, склучени около тялото му, и глава, облежната на рамото му. Положи ме на чистото легло и застана до него. На лунната светлина, която влизаше през незакрития с перде прозорец, го видях да се разсъблича бързо и умело. И макар да се наслаждавах на гледката,

знаех, че трябва да направя същото. Леко смутена, просто свалих тениската и я метнах на пода.

Вторачих се в него. Никога не бях виждала нещо толкова красиво и толкова плашещо през живота си.

— О, Бил! — възкликнах притеснена, когато заста на зад мен в леглото. — Не искам да те разочаровам.

— Това не е възможно — прошепна той и погледна тялото ми така, сякаш е капка вода на сред пустинята.

— Не зная кой знае колко... — признах с едва доловим глас.

— Не се притеснявай, аз зная достатъчно. — Ръцете му започнаха да се плъзгат по тялото ми, докосвайки ме на места, където никой досега не ме бе докосвал. Потрепнах изненадано, след което се отпуснах.

— Различно ли ще е от това, което е с обикновен мъж? — попитах.

— О, да.

Погледнах го въпросително.

— Ще е по-хубаво — промълви в ухото ми и почувствах как потръпвам от силно вълнение.

Малко срамежливо посегнах да докосна слабините му, при което той издаде твърде човешки стон. След миг прозвуча дори по-дълбоко.

— Сега ли? — попитах с дрезгав и треперещ глас.

— О, да — отвърна той и усетих мъжкото му тяло върху своето.

Малко след това му стана ясно точно колко неопитна съм.

— Трябваше да ми кажеш — произнесе много нежно. Въздържа се с почти видимо усилие.

— О, моля те, не спирай! — помолих го, мислейки, че направо ще експлодирам.

Нещо крайно щеше да се случи, ако не довърши започнатото.

— Нямам и намерение да спирам — обеща той малко зловещо. — Суки... това ще боли.

В отговор се надигнах. Той издаде неопределен звук и проникна в мен. Затаих дъх, прехапах устни. Ох, ох, ох.

— Скъпа... — каза Бил, никой никога не ме бе наричал така. — Как си?

Вампир или не, трепереше в опита си да се въздържи.

— Добре — отвърнах неубедително, най-страшното беше минало и ако не продължахме, щях да изгубя кураж. — Сега! — произнесох и го ухапах силно по рамото.

Той затаи дъх, направи рязко движение и започна да се движи пламенно.

Първоначално бях като замаяна, но започна да ми харесва и влязох в ритъм. Реакцията ми страшно го стимулира, а аз почувствах, че нещо голямо се приближава, така да се каже — нещо много голямо и хубаво.

— О, моля те, Бил, моля те! — изстенах и забих нокти в хълбоците му. — Още малко, още малко.

Изравнихме се с леко движение, което му позволи да се притисне дори още по-близо до мен, и преди да се усетя, вече летях. Летях и виждах белота на златни ивици. Усетих вампирските му зъби, опрени в шията ми, и промълвих:

— Да.

Заби ги, но болката беше слаба и възбуждаща и когато свърши в мен, почувствах как засмука малката раничка.

Дълго лежахме така, потрепващи слабо от време на време. Никога, до края на живота си няма да забравя мириса и вкуса му. Никога няма да забравя усещането за него вътре в мен при първия ми път. Първият ми път. Никога няма да забравя удоволствието.

Най-накрая Бил се отмести, за да легне до мен, подпря се на лакът и сложи ръка на корема ми.

— Аз съм първият.

— Да.

— О, Суки! — Надвеси се да ме целуне, устните му се спуснаха по шията ми.

— Стана ти ясно, че не зная много, — обадох се срамежливо — но хареса ли ти? Искам да кажа, поне в сравнение с други жени? Ще стана по-добра.

— Можеш да се усъвършенстваш, Суки, но не можеш да станеш по-добра от това — и ме целуна по бузата. — Ти си прекрасна.

— Дали ще ме боли?

— Сигурно ще помислиш това за странно, но не си спомням. Единствената девствена жена, с която съм бил някога, беше съпругата

ми, а това беше преди век и половина. Да, доколкото си спомням, доста ще те боли. Няма да можем да правим любов поне един-два дни.

— Кръвта ти лекува — напомних му след кратка пауза, чувствайки как се изчервявам.

Видях го на лунната светлина да се изправя и да ме поглежда право в очите.

— Точно така — отговори. — Това ли искаш?

— Разбира се. А ти?

— Да — той си пое дъх и захапа ръката си. Беше толкова неочаквано, че извиках, но той спокойно потри пръст в кръвта си и преди да съм се стегнала, го плъзна в мен. Започна да го движи много внимателно и за миг болката изчезна.

— Благодаря — отвърнах. — Сега съм по-добре.

Но той не отстрани пръста си.

— О! — възкликнах. — Имаш желание да го направим толкова скоро? Можеш ли?

И докато пръстът му продължи да се движи, започнах да се надявам да е така.

— Виж и се убеди — предложи той с оттенък на изненада в сладкия плътен глас.

Прошепнах, не вярвайки на ушите си:

— Каж ми какво искаш да направя.

И той ми каза.

НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН СЕ ВЪРНАХ НА РАБОТА. Но независимо от целебните способности на Бил, ми беше леко некомфортно. Но божичко, колко невероятно се чувствах. Това беше абсолютно ново усещане за мен. Нямах как да не се чувствам... хм... самоуверена определено не бе точната дума, да речем по-скоро самодоволна.

Естествено, в бара всичко си беше постарому — какофония от гласове, шумна и неспирна. Но някак бях в състояние да я игнорирам, да я сбугам в някой ъгъл на съзнанието си. Беше ми по-лесно да държа съзнанието си заключено, от което, естествено, се чувствах по-спокойна. Или ми беше по-лесно да се предпазвам, тъй като се чувствах по-спокойна — боже, колко по-спокойна само бях! Не зная.

Но се чувствах по-добре. И бях в състояние да приемам съболезнованията на клиентите, без да се разплача.

Джейсън дойде на обяд и изпи няколко бири с хамбургера си, което бе необичайно за навизите му. Обикновено не пиеше в работно време. Знаех, че ще се ядоса, ако спомена нещо направо, така че само го попитах дали всичко е наред.

— Шерифът пак ме извика днес — произнесе ниско. Огледа се наоколо, за да се убеди, че никой друг не слуша, но този ден барът не беше особено пълен, понеже „Ротари клуб“ имаха среща в общинската сграда.

— Какво те пита? — Гласът ми бе също толкова тих.

— Колко често съм се срещал с Модет. Винаги ли съм зареждал бензин от мястото, където е работила. За кой ли път! Сякаш вече не съм му отговарял на тези въпроси седемдесет и пет пъти. Шефът ми губи търпение, Суки, и напълно го разбирам. Не съм бил на работа поне два дни, ако не и три, с тези разходки до полицейското управление.

— Май ще е по-добре да си наемеш адвокат — предложих смутено.

— И Рене това каза.

В този момент засякох погледа на Рене Ление.

— Какво ще кажеш за Сид Мат Ланкастар?

Сидни Матю Ланкастар — местен жител, предпочиташе уискито с лимон и имаше репутация на най-напористия действащ адвокат в общината. Харесвах го, защото винаги когато му сервирах в бара, се отнасяше към мен с уважение.

— Той е може би най-добрият ми шанс.

На Джейсън, като на всеки очарователен човек, никак не му се удаваше да изглежда кисел и неприветлив. Спогледахме се. И двамата знаехме, че адвокатът на баба е твърде стар, за да поеме случая, ако не дай си боже, въобще някога се стигнеше до арест.

Брат ми бе прекалено погълнат от мислите си, за да забележи каквато и да било промяна у мен, например, че вместо обичайната си тениска с кръгло бие бях облякла бяла с яка — заради яката. Арлийн не бе толкова разсеяна, колкото него. Наблюдаваше ме вече цяла сутрин и когато часовникът удари три следобед, бе почти напълно сигурна какво става с мен.

— Момиче, — обади се тя — ти май си палувала. Станах червена като божур. „Палувала“ звучеше доста несериозно отнесено към връзката ми с Бил, но пък не беше невярно предвид смисъла. Не знаех дали да си отворя устата и да кажа: „Не, правих любов!“, дали да си замълча, дали да ѝ кажа, че не ѝ влиза в работата, или просто да викна: „Да!“.

— О, Суки, кой е мъжът?

— Ъъъ, ами, той не е...

— Не е местен? Да не се срещаш с един от онези военни от град Босиър?

— Не — отвърнах колебливо.

— Сам ли е? Забелязвала съм го как те гледа.

— Не.

— Кой тогава?

Държах се така, сякаш се срамувам. „Изправи се, Суки Стакхаус! — казах си сурово наум. — Поеми отговорност“.

— Бил — отвърнах, надявайки се тя просто да каже: „А, да“.

— Бил? — произнесе Арлийн недоумяващо.

Забелязах, че Сам се е приближил към нас и слуша. А също и Чарлси Тутън. Дори Лафайет подаде глава през прозореца на бюфета.

— Бил — повторих, опитвайки се да звуча уверено. — Познаваш го.

— Бил Обърджуниъс ли?

— Не.

— Бил...

— Бил Комптън — уточни Сам тъкмо когато се канех да отворя уста, за да кажа същото. — Вампирът Бил.

Арлийн бе като поразена. Чарлси Тутън инстинктивно нададе писък, а Лафайет остана с отворена уста.

— Миличка, не можа ли да намериш някой обикновен мъж? — попита Арлийн, когато гласът ѝ се възвърна.

— Някой обикновен мъж не ме е поканил на среща. — Усетих как кръвта нахлу в бузите ми. Стоях там изправена и не само се чувствах, но сигурна съм, и изглеждах дръзко.

— Но, мила... — обади се Чарлси Тутън с тънък детски глас. — Съкровище... Бил е... ъъ... той има вирус.

— Наясно съм с това — отговорих, долавяйки остра нотка в тона си.

— Очаквах да кажеш, че излизаш с цветнокож, но ти май си доста по-напред с материала, а? — обади се Лафайет, чоплейки лака по ноктите си.

Сам не обели и дума. Само стоеше облегнат на бара, а устата му бе очертана от светла линия, сякаш хапеше устни отвътре.

Вторачих се в тях в отговор, предизвиквайки ги или да приемат факта, или да кажат каквото имат да казват.

Арлийн се обади първа:

— Ами, хубаво тогава. Но да внимава да се отнася добре с теб или ще си изпати.

Всички се разсмяха на това, макар и тихо.

— А и ще спестиш доста от храна — подчерта Лафайет.

Тогава само за секунда Сам развали всичко — цялото това скалъпено одобрение. Внезапно застана непосредствено до мен и смъкна яката на тениската ми.

Сред приятелите ми настана гробна тишина.

— По дяволите! — много тихо изрече Лафайет.

Погледнах Сам право в очите с мисълта, че никога няма да му простя стореното.

— Не си позволявай да докосваш дрехите ми — обърнах се към него, отстъпих крачка и вдигнах яката си. — Не се меси в личния ми живот.

— Безпокоя се за теб! Загрижен съм! — отвърна той, а Арлийн и Лафайет набързо си намериха нещо за вършене.

— Нищо подобно. Или поне не е единствената причина. Ти си повече от бесен. Само че чуй това, приятел — никога не си имал никакъв шанс.

Отправих се гордо към една от масите, за да я забърша. После събрах всички солници и ги напълних. След тях проверих черния пипер и стъклениците с люти чушки на всички маси и сепарета, както и соса „Табаско“. Просто не спрях да работя, не поглеждах настрани и постепенно обстановката се поуспокои.

Сам бе отзад в офиса си, занимавайки се с документация или нещо друго, не ме интересуваше, стига да пазеше мнението си за себе си. Все още ме държеше усещането, че когато откри шията ми, сякаш

изложи на показ нещо лично от живота ми. Не му бях простила за това. Арлийн и Чарлси, също като мен, си бяха намерили какво да правят, така че когато хората започнаха да прииждат след края на работния си ден, ние се чувствахме сравнително добре една спрямо друга.

Арлийн дойде с мен до дамската тоалетна.

— Суки, трябва да те попитам нещо. Верни ли са слуховете, които се носят, за представянето на вампирите... така де... в леглото...

Само се усмигнах.

Същата вечер Бил се появи в бара точно след като се мръкна. Останах до късно, понеже една от сервитьорките имаше проблем с колата си. В един момент го нямаше и минута след това вече бе тук, забавяйки ход, за да забележа, че се е появил. Ако е имал някакви съмнения дали да демонстрира публично връзката ни, определено не ги показва. Вдигна ръката ми и я целуна с такъв финес, че който и друг да го бе направил, щеше да изглежда неестествено. Коленете ми омекнаха от начина, по който устните му се докоснаха до ръката ми, и бях сигурна, че той разбра.

— Как се чувстваш тази вечер? — прошепна и аз потръпнах.

— Малко... — Установих, че не мога да намеря подходящите думи.

— Ще ми кажеш по-късно — предложи той. — Кога приключваш?

— Веднага след като Сузи пристигне.

— Добре.

Усмигнах му се въодушевена и леко замаяна.

Той също се усмигна в отговор, макар че заради близостта ми зъбите му се бяха показали, което специално на мен ми се стори малко обезпокоително.

Приведе се да ме целуне леко по бузата и се обърна да си ходи. Но точно в този момент всичко се обърна на сто и осемдесет градуса.

Малкълм и Даян влязоха със замах, като да бяха някакви важни особи. Естествено, бяха. Зачудих се къде ли е Лиам. Сигурно паркираше колата. Беше твърде невероятно да се надявам, че са го зарязали у дома.

В Бон Темпс започваха да свикват с Бил, но натрапчивият Малкълм и още по-натрапчивата Даян предизвикаха доста смут.

Първото, което си помислих, бе, че това никак няма да помогне хората да свикнат с мен и Бил.

Малкълм носеше черни кожени панталони и нещо като ризница. Изглеждаше като изваден от корицата на рок списание. Даян беше облечена със светлозелено боди, направено от ликра или някакъв друг много тънък еластичен плат. Сто процента можех да преброя космите в срамната ѝ област, ако пожелаея. В „При Мерлот“ не идваха много цветнокожи, но ако имаше някой цветнокож, който да е в абсолютна безопасност тук, това бе Даян. Забелязах как Лафайет се е вторачил от прозореца на бюфета с искрено страхопочитание.

Двамата вампири извикаха от изненада, сякаш не са на себе си, когато видяха Бил. Доколкото усетих, на него не му бе особено приятно да са тук, но изглежда, съумя хладнокръвно да приеме нахълтването им, така както правеше по отношение на почти всичко.

Малкълм го целуна по устните. Същото направи и Даян. Трудно беше да се прецени кое от двете е по-обидно за клиентите.

Би било по-добре Бил да покаже антипатия, и то бързо, ако иска да остане в добри отношения с хората в Бон Темпс, помислих си.

— Значи малката ти сервитьорка е още жива — подметна Даян и ясният ѝ глас се разнесе из целия бар. — Не е ли изумително!

— Миналата седмица убиха баба ѝ — каза Бил тихо, опитвайки се да смекчи желанието ѝ да направи сцена.

Красивите ѝ ексцентрични очи се спряха върху мен и почувствах да ме полазват ледени тръпки.

— Така ли? — попита и се разсмя.

Тук вече прекали. Никой нямаше да ѝ прости това. Ако Бил търсеше начин да затвърди положението си, това щеше да е сценарият, който бих написала. От друга страна, отвращението, което чувствах заради това, че поставят на изпитание хората в бара, можеше да има отрицателни последици и да отнесе като аутсайдери както тях, така и Бил.

Естествено, за Даян и останалите Бил беше аутсайдерът.

— Кога ще ти види сметката, маце? — Тя прокара нокът през шията ми, а аз пернах ръката ѝ.

Щеше да ми е скочила, ако Малкълм лениво, почти без никакво усилие не улови ръката ѝ. Напрежението, което позата му издаваше обаче, ми направи впечатление.

— Бил, — обърна се той добронамерено, сякаш не бе напрегнал всеки мускул от тялото си, за да удържа Даян. — Чувам, че в тоя град има значителна загуба на неквалифициран персонал. А едно птиченце от Шривпорт ми каза, че двамата с твоята приятелка сте били във „Вамптазия“ и сте разпитвали с кой вампир евентуално са били убитите вампфенки. Наясно си, че само на нас ни влиза в работата да знаем подобни работи и на никой друг. — Изведнъж лицето му придоби страшно сериозен, дори плашещ вид. — Някои от нас нямат потребност да ходят на бейзболни мачове и... (усетих как затърси из съзнанието си някаква човешка проява) да се събират по барбекю. Ние сме вампири!

Думата прозвуча толкова величествено и въздействащо, че забелязах как доста хора в бара попаднаха под властта на обаянието му. Малкълм бе достатъчно интелигентен, за да реши да заличи лошото впечатление, което знаеше, че Даян е създала, обсипвайки ни с какви ли не оскърбления.

Настъпих го по крака с цялата тежест, на която бях способна. Той оголи зъбите си към мен. Хората от бара примигнаха и потръпнаха.

— Защо просто не излезете отгук, господине? — обади се Рене. Беше се отпуснал на бара с чаша студена бира.

Имаше момент, когато всичко като че ли висеше на косъм и барът можеше да се превърне в кървава баня. Изглежда, никой от хората не проумяваше колко силни и безмилостни всъщност са вампирите. Бил застана пред мен — факт, който направи впечатление на абсолютно всеки в „При Мерлот“.

— Е, след като не сме желани... — рече Малкълм, мускулестото му мъжествено тяло не отговаряше на тънкия глас, който той произведе. — Тези добри хора биха желали да ядат месо, Даян, и да се ангажират с човешки занимания. Сами. Или с нашия бивш приятел Бил.

— Според мен малката сервитьорка би искала да направи нещо много човешко с Бил — започна Даян, но той я хвана под ръка и я изведе от помещението, преди да е създала повече неприятности.

Сякаш цялото заведение колективно потръпна, когато си заминаха. А аз си помислих, че е по-добре да изчезвам, въпреки че Сузи още не се бе появила. Бил ме чакаше отвън. Когато го запитах защо, отвърна, че искал да се убеди, че наистина са си тръгнали.

Последвах го до дома му, мислейки си, че се отървахме сравнително леко. Зачудих се защо всъщност Даян и Малкълм дойдоха в бара. Виждаше ми се странно да се грабнат чак от тях и ей така да решат да се отбият в „При Мерлот“. И тъй като не правеха никакви опити да бъдат приети, може би искаха да отрежат възможностите на Бил.

Къщата на Комптън бе видимо по-различна от последния път, когато бях тук — онази противна вечер, когато срещнах останалите вампири.

Майсторите наистина бяха свършили прекрасна работа. Нямах представа дали се дължеше на това, че се страхуват от Бил, или защото им е платил добре. Може би и двете. Във всекидневната оправяха тавана и слагаха нови тапети — бели на нежни цветя. Дървеният под бе почистен и направо блестеше така, както по принцип би трябвало. Бил ме поведе към кухнята. Естествено, нямаше кой знае колко неща, но пък беше светла и приятна, с чисто нов хладилник, пълен с бутилирана синтетична кръв, пфу...

Банята на първия етаж беше разкошна. Доколкото ми бе известно, Бил никога не я ползваше, поне не и според обичайното ѝ предназначение за хората. Огледах се абсолютно смаяна. Беше огромна, заемаше площта на килера и почти половината от старата кухня.

— Обичам да си вземам душ — рече той, сочейки прозрачната душ-кабина в единия ъгъл. Беше достатъчно голяма да побере двама възрастни и може би едно-две джуджета. — И обичам да лежа в топла вода. — Кимна към разположената в центъра на помещението огромна вана, вградена в платформа от кедрови дъски със стъпала от двете страни.

Навсякъде около нея бяха аранжирани живи растения. Помещението напомняше луксозна джунгла, като в Северна Луизиана.

— Какво е това? — попитах изумена.

— Портативно спа — отвърна гордо Бил. — Струите се регулират, така силата им е според индивидуалните предпочитания. Това е джакузи — уточни той.

— Има и места за сядане — казах, поглеждайки в него.

Отвътре бе облепено със сини и зелени плочки, а отвън имаше модерен регулатор. Бил го включи и водата се раздвижи.

— Може да влезем заедно — предложи той. Усетих как се изчервих и сърцето ми започна да бие забързано.

— Например сега?

Пръстите му започнаха да издърпват блузата от черните ми панталонки.

— Ами... добре.

Не можех да го погледна в очите, когато си помислих, че това... добре де, този мъж бе видял толкова много от мен, колкото никой друг, включително и личният ми лекар.

— Липсвах ли ти? — попита той, а ръцете му разкопчаваха панталонките ми и ги сваляха надолу.

— Да — отвърнах веднага, защото беше истина.

Той се разсмя, приклепна и заразвързва маратонките ми.

— Какво ти липсваше най-много, Суки?

— Тишината ти — отвърнах, без да се замисля дори и за миг.

Той вдигна поглед. Пръстите му спряха да разхлабват наполовина развързаната връзка.

— Тишината ми... — повтори.

— Невъзможността да чувам мислите ти. Просто не можеш да си представиш колко прекрасно е това, Бил.

— Очаквах да кажеш нещо друго.

— Хм, то също ми липсваше.

— Разкажи ми за това — подкани ме той, докато свалеше чорапите ми. Прокара пръсти нагоре по бедрото ми и съблече панталонките и бельото ми.

— Бил! Срам ме е — противопоставих се.

— Суки, недей да се срамуваш от мен. От всеки друг, но не и от мен.

Вече стоеше изправен и ме освобождаваше от блузата ми. Пресегна се да разкопчее сутиена ми, а след това прокара пръсти по следите от презрамките върху кожата ми, насочвайки вниманието си към бюста ми. По някое време изхлузи сандалите си.

— Ще се опитам — отвърнах смутено, забила поглед в пръстите на краката си.

— Съблечи ме!

Това можех да го направя. Разкопчах чевръсто ризата му, извадих я от панталона и я смъкнах от раменете му. Откопчах колана му и се

захванах с копчето на панталона. Беше стегнато и положих сериозни усилия.

Помислих, че ще се разплача, ако не поддаде. Почувствах се нелепо, сякаш съм непохватна. Той взе ръцете ми и ги допря до гърдите си.

— Бавно, Суки, бавно — изрече, а гласът му прозвуча меко и развълнувано.

Почувствах как постепенно се отпускам и започнах да галя гърдите му, така както той бе галил моите. Прокарах пръсти през косъмчетата и нежно пощипвах зърната. Той прихвана главата ми отзад с една ръка и внимателно я притисна. Не знаех, че мъжете харесват това, но на Бил очевидно му допаднаше, така че не пренебрегнах и другото зърно. Докато го правех, пръстите ми подновиха борбата с проклетото копче и този път то се разкопча с лекота. Започнах да свалям панталоните му, пъхвайки длани под боксерките му.

Той ми помогна да вляза в джакузито. Водата галеше краката ни.

— Теб ли ще къпем първо? — попита ме.

— Не — отвърнах, дишайки тежко. — Дай ми сапуна.

7.

СЛЕДВАЩАТА ВЕЧЕР С БИЛ ПРОВЕДОХМЕ обезпокоителен разговор. Намирахме се в огромното му легло с резбована табла и чисто нов матрак марка „Рестоник“. Чаршафите бяха на флорални мотиви, също като тапетите. Спомням си, че се зачудих дали щампованите цветя му харесват, понеже не можеше да ги види така, както се предполага да бъдат гледани — на дневна светлина.

Той лежеше на една страна, загледан в мен. Бяхме се върнали от кино. Обожаваше филми с извънземни, сигурно се чувстваше някак свързан със същества от Космоса. Този беше пълен със стрелби и какви ли не извънземни — повечето от които грозни, зловещи и склонни към насилие. Емоцията от филма го държа в плен известно време, докато ме заведе да хапнем, а после се върнахме у тях. Хареса ми, когато предложи да пробваме новото легло. Бях първата, която лягаше там с него.

Бе се загледал в мен, както вече ми бе ясно, че обича да прави. Може би слушаше ударите на сърцето ми — нали бе в състояние да чува неща, които аз не можех, или пък наблюдаваше пулсирането на кръвоносните ми съдове, понеже бе способен да вижда неща, които аз не можех. Разговорът ни прескочи от филма към приближаващите общински избори, Бил щеше да опита да се регистрира като гласоподавател, а от там — към детството ни. Дадох си сметка, че той отчаяно се опитва да си припомни какво е усещането да си обикновен човек.

— Някога играла ли си на „Покажи ми твоите“ с брат си? — запита ме. — Сега го смятат за нормално, но никога няма да забравя как майка ми скъса Робърт от бой, когато го намери в храстите със Сара.

— Не — отвърнах, опитвайки се да звуча нормално, но лицето ми се стегна и усетих стомахът ми да се свива от страх.

— Не ми казваш истината.

— Напротив!

Задържах поглед върху брадичката му, надявайки се да измисля начин да сменя темата. Но Бил беше страшно настоятелен.

— Щом не е бил брат ти, кой тогава?

— Не ми се говори за това.

Ръцете ми се свиха в юмруци и усетих как започвам да се затварям в себе си.

Но Бил мразеше да бъде оставян в неведение. Бе свикнал хората да му казват всичко, което иска да узнае, защото обикновено използваше обаянието си, за да стане неговото.

— Кажи ми, Суки — придумваше ме с широко отворени от любопитство очи. Прокара нокътя на палеца си надолу по корема ми и аз потрепнах.

— Имах особен чичо — казах и усетих как старата усмихната маска се появи на лицето ми.

Той повдигна тъмните си вежди. Не проумяваше какво искам да кажа.

— Той е възрастен мъж, роднина, който блудства със своята... с децата в семейството — произнесох колкото е възможно по-сдържано.

Очите му направо пламнаха. Видях как адамовата му ябълка се повдигна, когато преглътна. Усмихнах му се. Не можех да спра да пригласявам с ръце косата си назад.

— И някой ти причини това? Колко годишна беше?

— Ох, започна, когато бях много малка... — усетих как дишането ми се учести, а сърцето ми започна да бие по-силно — признаците на паника, които се появяваха всеки път, когато си спомня. Свих колене и ги опрях едно о друго. — Май бях на пет — зараказвах, говорейки все по-бързо и по-бързо. — Ясно е, че никога всъщност не ме насили, но правеше разни други неща... — Сега вече ръцете ми трепереха пред очите ми, бях ги закрила от погледа на Бил — и най-ужасното нещо, Бил, най-ужасното нещо, — продължих, без да мога да се спра — бе, че всеки път, когато идваше, знаех какво се кани да направи, защото можех да чета мислите му. И не можех нищо да направя, за да го спра... — Запуших устата си с ръце, за да се накарам да млъкна. Не трябваше да говоря за това. Обърнах се по корем, за да се прикрия, стягайки цялото си тяло.

След доста време почувствах хладната ръка на Бил върху рамото си, която остана така, да ме успокои.

— Това преди смъртта на родителите ти ли се случи? — попита ме с обичайния си спокоен тон.

Все още не можех да го погледна.

— Да.

— Казала си на майка си, а тя не е направила нищо.

— Аха. Мислеше, че имам мръсни помисли или съм намерила някоя книга в библиотеката, от която съм научила неща, които според нея бе рано да знам — спомних си чертите ѝ. — Косата ѝ бе малко потъмня от моята и бе средно руса. На лицето ѝ бе изписано недоволство. Произлизаше от ужасно консервативно семейство и всяка публична изява на чувства и всяко споменаване на тема, която тя намираще за неблагоприлична, бяха категорично потискани. Учудва ме, че двамата с баща ми изглеждаха щастливи — изкоментирах пред своя вампир. — Двамата бяха толкова различни — изведнъж си дадох сметка колко нелепо бе това, което казах. Обърнах се на една страна. — Сякаш ние не сме — допълних и направих опит да се усмихна. Лицето на Бил изглеждаше напълно безизразно, но забелязах пулсирането на един мускул на шията му.

— Каза ли на баща си?

— Да, точно преди да умре. Срамувах се твърде много, за да заговоря за това, докато бях по-малка, а майка не ми повярва. Но повече не можех да понеса мисълта, че ще срещам чичо Бартлет поне два уикенда всеки месец, когато идваше да ни види.

— Жив ли е още?

— Чичо Бартлет ли? Разбира се, живее в Шривпорт. Той е брат на баба, майката на баща ми. След смъртта на родителите ми с Джейсън отидохме да живеем при нея и когато той дойде за пръв път след настаняването ни там, аз се скрих. Когато баба ме откри и попита защо, ѝ разказах и тя ми повярва.

Отново почувствах спокойствието от онзи ден, прекрасния глас на баба, който ми обещаваше, че никога повече няма да ми се наложи да го видя и той никога повече няма да стъпи в къщата. Така и стана. Тя скъса, отношенията си със собствения си брат, за да ме защити. Той бил опитал същото и с леля Линда, когато била малко момиченце, но баба заровила този инцидент дълбоко в спомените си, решавайки, че е станала грешка. Но ми бе казвала, че никога повече не оставяла

дъщеря си сама с него и почти спряла да го кани на гости, въпреки че не била напълно убедена, че той я е докосвал на интимни места.

— Значи и той е Стакхаус?

— О, не! Стакхаус е името ѝ по мъж, преди това е била Хейл.

Зачудих се как точно се пише. Бил, като всеки южняк, независимо, че бе вампир, със сигурност бе способен да проследи подобна несложна родова връзка.

Той сякаш не беше тук. Бях убила желанието му с отблъскващата си мръсна историйка. Със сигурност и моята кръв не кипеше.

— Ще си тръгвам — казах, станах от леглото и се наведох да вдигна дрехите си.

С изключителна бързина, той скочи и ги грабна от ръцете ми.

— Не ме оставяй точно сега, — произнесе — остани.

— За нищо не ставам тази вечер.

Две сълзи се отрониха надолу по бузата ми и аз му се усмигнах. Той ги избърса с пръсти и облиза следите от тях.

— Остани с мен до зори — каза.

— Но дотогава трябва да си в скривалището си.

— Къде да съм?

— Там, където прекарваш деня. Не желая да зная къде е — вдигнах ръка, за да подчертая думите си. — Не трябва ли да си там, преди дори да е започнало да се развиделява?

— О! — отвърна той. — Ще разбере. Усещам, като приближава.

— Значи няма как да се успиш?

— Не.

— Добре. А ще ме оставиш ли да поспя малко?

— Разбира се — отвърна той с грациозен поклон, макар и малко несръчно, тъй като беше гол. — Но след малко. — Когато легнах, взе ръцете ми и допълни: — Евентуално.

НА СУТРИНТА БЯХ САМА В ЛЕГЛОТО. ПОЛЕЖАХ ИЗВЕСТНО време размишлявайки. От време на време се случваше да ме занимават разни дребни мисли, но за първи път недостатъците на връзката ми с вампир изскочиха от скривалищата си и превзеха съзнанието ми.

Никога нямаше да видя Бил на дневна светлина. Никога нямаше да му приготвя закуска или да се срещнем на обяд. (Можеше да ме

гледа как ям, но не беше особено въодушевен от самото хранене, а и винаги след това трябват да си мия зъбите много старателно, което всъщност беше добър навик).

Никога нямаше да имам дете от Бил, което беше хубаво — поне що се отнася до това, че не се налага да вземам противозачатъчни, но...

Никога нямаше да се обадя в работата му, за да го помоля да се отбие да купи мляко на път за вкъщи. Той никога нямаше да стане член на „Ротари клуб“, да изнесе реч за кариерата си в гимназията или да е треньор на Малката баскетболна лига.

Никога нямаше да дойде с мен на църква.

Докато лежах така будна, заслушана в чуруликането на птичките, в техните утринните песни, в камионите, които започваха да бръмчат по пътя, докато всички в Бон Темпс ставаха, приготвяха кафето си, прелистваха вестниците и планираха деня си, си дадох сметка, че съществува, което обичах, лежеше някъде в дупка под земята, на практика мъртво, докато не настъпеше мрак.

Почувствах се толкова потисната от това, че трябваше да помисля за нещо позитивно, докато оправя набързо банята и се облека.

Личеше, че наистина му пука за мен, което донякъде беше хубаво, но и обезпокояващо, без да съм наясно точно в каква степен.

Сексът с него беше абсолютно невероятен. Никога дори не бях и допускала, че ще е толкова хубаво.

Никой не би ме закачил, докато съм гаджето на Бил. Сега всички онези, които ми бяха давали нетърсени ласки, вече щяха да държат ръцете си в джобовете. И ако този, който бе убил баба, го бе сторил само защото е попаднал на нея, докато ме е причаквал, с мен нямаше да получи втори шанс.

А и с Бил можех да се отпусна — безценно удоволствие. Съзнанието ми можеше да се рее на воля и нямаше да науча нищо, освен ако той не ми го кажеше. Толкова.

Унесена в мисли, тръгнах надолу по стълбите към колата си. За моя изненада, Джейсън бе там, седнал в пикапа си. Не беше особено доволен. Отправих се с тежка стъпка към прозореца му.

— Значи е вярно — обади се той и ми подаде кафе от „Грабит Куик“ в чаша от стиропор. — Скачай при мен в колата.

Качих се, доволна за кафето, но въпреки това нащрек. Веднага вдигнах гарда. Бавно и мъчително, защитните ми реакции влязоха в действие, все едно бях стегната с и без това ужасно тесен колан.

— Нищо не мога да кажа, — обади се той — не и след начина, по който живях през последните няколко години. Но доколкото знам, той ти е първият, нали?

Кимнах утвърдително.

— Добре ли се държи с теб? — Отново кимнах.

— Имам да ти кажа нещо.

— Добре.

— Чичо Бартлет е бил убит снощи.

Встрещих се. Парата от кафето се изви помежду ни, когато повдигах капачката на чашата.

— Убит? — повторих в опит да го проумея. Костваше ми толкова усилия да го забравя и точно когато се сетих за него, първото, което чувах, бе, че е мъртъв.

— Аха.

— Боже... — Погледнах през прозореца към розовеещата светлина на хоризонта и се почувствах свободна. Единственият, освен мен самата, който имаше спомен, единственият, който се бе наслаждавал и до последно бе твърдял, че аз съм го провокирала, продължавайки с перверзните си деяния, които намираше за страшно задоволяващи... беше мъртъв. Поех си дълбоко дъх.

— Надявам се, че е в ада. И дано всеки път, когато си помисли за мен, някой демон да го сръгва с вила в задника.

— За бога, Суки!

— На теб нищо не ти е сторил.

— Много си права.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Нищо, Суки. Но доколкото ми е известно, не е тормозил никой друг, освен теб.

— Глупости. Закачал е и леля Линда.

Джейсън онемя потресен. Най-после успях да го накарам да се усети.

— Баба ли ти каза това?

— Да.

— Никога не ми е споменавала нищо подобно.

— Тя знаеше, че го обичаш, и си даваше сметка колко ти е тежко, че не го виждаш повече. Но не можеше да те остави сам с него, защото нямаше как да бъде сто процента сигурна, че го интересуват единствено малки момиченца.

— Аз се срещам с него през последните няколко години.

— Така ли?

Това бе нещо ново за мен. Щеше да е ново и за баба.

— Суки, той беше стар и толкова болен. Имаше проблеми с простатата. Освен това беше доста слаб физически и се налагаше да ползва проходилка за възрастни.

— Това трябва да е забавило тичането му след петгодишните.

— Няма ли да го превъзмogneш вече?

— Да бе, сякаш бих могла!

Вгледахме се гневно един в друг на една ръка разстояние.

— Та какво му се е случило? — попитах най-накрая с нежелание.

— Снощи в дома му влязъл крадец.

— Да. И?

— Счупил му врата и го хвърлил надолу по стълбите.

— Добре. Вече знам. Сега ще се прибирам у дома. Трябва да се изкъпя и да се приготвям за работа.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Че какво друго.

— Не искаш ли да знаеш за погребението?

— Не.

— А за завещанието му?

— Не.

Той разтвори ръце и каза:

— Добре тогава — сякаш бе водил сериозен спор с мен и бе разбрал, че съм категорична.

— Нещо друго? — попитах.

— Не. Само смъртта на чичо ни. Не е ли достатъчно?

— Всъщност много си прав — отвърнах, отворих вратата на колата и излязох от нея. — Достатъчно е — вдигнах чашата си към него. — Благодаря за кафето, братко!

ПРОСВЕТНА МИ ЧАК КОГАТО БЯХ ВЕЧЕ НА РАБОТА. Подсушавах една чаша и въобще и не мислех за чичо Бартлет, когато изведнъж пръстите ми направо се разтрепериха.

— Боже господи! — възкликнах, поглеждайки, надолу към счупените парчета стъкло в краката ми. — Бил го е убил!

Нямах представа защо съм толкова сигурна, но в момента, в който тази мисъл ме осени, знаех, че съм права. Може би в просъница съм дочула Бил да се обажда по телефона. Може да съм доловила нещо в изражението му, когато му разказах за чичо Бартлет.

Зачудих се дали ще плати на другия вампир, или ще му върне услугата.

През цялото време на работа бях като вцепенена. Не можех да говоря с никого за това, което си мислех, не можех дори да кажа, че не се чувствам добре, без да ми се наложи да обяснявам какво ми е. Така че не обелих и дума, само работех. Абстрахирах се от всичко останало, с изключение на следващата поръчка, която трябваше да изпълня. На път за къщи се опитах да задържа усещането за вцепененост, но когато останах сама, се наложи да приема фактите. Изпаднах в паника.

Със сигурност знаех, че Бил е убил няколко души през дългото си съществуване — в началото, когато е станал вампир и се е нуждаел от много кръв, преди да се научи да контролира потребностите си до степен, че да му бъде достатъчна по глътка тук и друга — там, без всъщност да убива тези, от които е пиел. Той самият ми бе признал, че е имал няколко смъртни случая през годините. Освен това уби и Ратрей. Но ако не се бе намесил онази вечер на паркинга на „При Мерлот“, те със сигурност щяха да ми видят сметката. Разбираемо бе да му търся извинения за тези мъртъвци.

С какво убийството на чичо Бартлет бе по-различно? Той също ме бе наранил, и то ужасно. Бе превърнал и без това трудното ми детство в същински кошмар. Но не почувствах облекчение и дори задоволство при новината, че е бил намерен мъртъв. Не беше ли потресът ми от намесата на Бил върхът на лицемерието?

Да. Не?

Уморена и ужасно объркана, седнах на стълбите пред къщи и зачаках в мрака, с ръце около коленете. Щурците свиреха във високата трева, когато той дойде. Появи се толкова бързо и тихо, че не го

усетих. В един момент бях сама с нощта, в следващия. — Бил седеше на стълбите до мен.

— Какво искаш да правиш тази вечер? — запита гальовно и ме прегърна с една ръка.

— О, Бил! — едва прошепнах. Гласът ми бе изпълнен с огорчение.

Той свали ръката си. Не го погледнах в лицето. Не че щях да мога да го видя в този мрак.

— Не трябваше да го правиш... — Поне не се опита да го отрече. — Доволна съм, че е мъртъв. Но не мога...

— Допускаш ли, че някога бих те наранил, Суки? — прошепна, сякаш чувам стъпки по суха трева.

— Не, колкото и да е странно, не смятам, че би ме наранил дори ако си ми страшно ядосан.

— Тогава?

— Имам чувството, че излизам с Кръстника, не смея да кажа нищо пред теб. Не съм свикнала проблемите ми да бъдат решавани по такъв начин.

— Обичам те.

Не го бе казал преди. А може би и сега ми се бе причуло — гласът му звучеше толкова тихо, като шепот.

— Наистина ли, Бил?

Не вдигнах глава, продължих да стоя с чело, опряно на коленете.

— Наистина.

— Тогава трябва да ме оставиш да живея живота си. Не можеш да го пренареждаш заради мен.

— Когато Ратрей те биеха, ти се искаше да го пренаредя.

— Вярно е, така беше. Но не можеш да се опитваш да доизглаждаш всичко в ежедневието ми. Утре ще се ядосам на някого или някой ще се ядоса на мен. Не искам да се притеснявам, че който и да било ще бъде убит. Не мога да живея по такъв начин, скъпи. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Скъпи? — повтори той.

— Обичам те. Не зная защо, но те обичам. Искан ми се да те наричам с всички онези глезени имена, които човек използва, когато е влюбен в някого, без значение колко глупаво звучат заради това, че си вампир. Искан да ти кажа, че си моето съкровище и че ще те обичам,

докато остареем и посивеем, макар че това никога няма да се случи. И че завинаги ще си ми верен... хей, всъщност и това няма как да стане. Всеки път, когато се опитвам да ти кажа, че те обичам, се блъскам в някаква стена, Бил — замълчах. Бях обляна в сълзи.

— Тази криза дойде по-скоро, отколкото я очаквах — обади се той в мрака.

Заслушах се за една дълга минута в щурците, които бяха подновили свирнята си.

— Аха.

— И сега какво, Суки?

— Трябва ми малко време.

— Преди...

— Преди да реша дали тази любов си заслужава страданието.

— Суки, само ако знаеше колко си различна на вкус, колко искам да те закрилям...

По гласа му разбрах, че чувствата, които споделя с мен, са изключително съкровени.

— Най-абсурдното е, — подех аз — че изпитвам същото към теб, но моят живот е тук и трябва да мога да съжителствам със себе си. Така че ще се наложи да измисля някои правила за двама ни.

— И какво ще правим сега?

— Според мен продължавай да вършиш онова, което си правил, преди да се срещнем.

— Да се опитам да разбера дали съм в състояние да заживея сред хората и да се чудя с кого да се нахраня, ако спра да пия тази проклета синтетична кръв.

— Зная, че ще се храниш с някой друг, освен мен — костваше ми големи усилия да запазя гласа си равен. — Но моля те, само да не е някой от тук. Някой, който да се налага да срещам. Няма да мога да го понеса. Знам, че не е честно да те моля, но въпреки това го правя.

— Ако ти не се срещаш и не спиш с някой друг, и аз няма — това обещание беше доста лесно за спазване. — Имаш ли нещо против да идвам в бара?

— Не. Няма да казвам на никого, че сме разделени. Нямам намерение да го коментирам.

Той се наведе към мен — усещах тежестта на тялото му, когато се притисна към ръката ми.

— Целуни ме — каза тихо.

Вдигнах глава, обърнах се и устните ни се срещнаха. Целувката ни бе като сини пламъци. Не оранжево-червени огньовете, не беше като онази жар. А сини пламъци. След секунда ме обгърна с ръце. На следващата и аз го прегърнах. Усетих как коленете ми омекват, заля ме слабост. Отделих се от него, дишайки тежко.

— Не, не можем Бил. — Чух как си пое дъх.

— Не, разбира се. Ние се разделяме — каза смирено, но не изглеждаше да приема решението ми за сериозно. — Със сигурност не би трябвало да се целуваме. Още по-малко би трябвало да ми се иска да те метна по гръб на верандата и да те чукам до припадък.

Краката ми всъщност трепереха. Преднамереният му цинизъм, поднесен с този студен прекрасен глас, дори удвои желанието ми. Положих невероятни усилия, впрегнах цялата си воля, за да се изправя и да вляза в къщата.

И успях.

През следващата седмица започнах да се уча как да живея без баба и Бил. Работех нощни смени, и то здраво. За първи път през живота си бях повече от предпазлива по отношение на ключалки и сигурност. Някъде там навън имаше убиец, а и вече нямах могъщ покровител. Мислех да си взема куче, но не можех да реша каква порода. Котката ми Тина ме защитаваше дотолкова, доколкото даваше да се разбере, когато някой дойде прекалено близо до къщата.

Адвокатът на баба се обаждаше от време на време да ме държи в течение докъде е стигнал с уреждането на формалностите около имота ѝ. С мен се свърза и адвокатът на чичо Бартлет. Бил ми завещал двайсет хиляди долара, което за него си беше сериозна сума. За малко да не приема наследството, но размислих и дарих парите на местния център за психически заболявания за лечение на деца, жертви на насилие и изнасилване. Бяха доволни да ги получат.

Вземах витамини, и то доста, понеже се чувствах леко отпаднала. Пиех много течности и хапвах обилно храни, богати на протеини.

И ядях чесън на корем — нещо, което Бил не можеше да понася. Спомних си, че една вечер, когато си бях взела чесново хлебче със

спагети и кюфтета, той ми каза, че чесънът излизал даже през порите ми.

И спях ли, спях... Будуването след работа бе изтощило имунната ми система.

След три дни се почувствах много по-добре — физически. Всъщност даже ми се струваше, че съм малко по-силна от преди.

Започнах да се информирам какво се случва наоколо. Първото, което установих, бе, че местните са страшно ядосани на вампирите, чието свърталище бе в Монро. Даян, Лиам и Малкълм бяха обикаляли баровете из околността очевидно, с цел да вгорчат живота на други като тях, които желаят да се приобщят към хората. И се държали възмутително и обидно. Студентските лудории били нищо в сравнение с техните. Явно въобще не допускаха, че се излагат на опасност. Бяха се самозабравили в свободата извън ковчезите. Узаконеното им легално съществуване ги бе освободило от всякакви задръжки и ги бе лишило от цялото им благоразумие и предпазливост. Малкълм ухапал някакъв барман в Богалусас. Даян танцувала гола във фармвил. Лиам излизал с непълнолетно момиче в Шонгалу, а също и с майка ѝ. И от двете пиел кръв. Без да изтрие спомена за случилото се и на двете.

В четвъртък вечерта в „При Мерлот“ Рене говореше с Майк Спенсър, собственика на погребалното бюро, но когато се приближих, замълчаха. Естествено, това ми направи впечатление. Затова прочетох съзнанието на Майк. Група мъже от околността замисляли да изгорят вампирите в Монро.

Не знаех какво да правя. Ако не точно приятели на Бил, тримата споделяха една и съща съдба с него. Но и аз като останалите не ги харесвах. От друга страна, о, боже, все ще се намери нещо за оправдание, просто не ми бе присъщо да разполагам с информация за планиране на убийство и да си стоя безучастно.

Може би всичко това бяха само пиянски приказки. За да съм сигурна, надникнах в главите на околните. За моя изненада доста от тях мислеха за подпалването на вампирското свърталище. Ала не можех да проследя чия е идеята. По всичко личеше обаче, че изворът на отровата е един човек, който е заразил останалите.

Не че имаше доказателство. Нямаше никакво доказателство, че Модет, Доун и баба са убити от вампир. Всъщност слуховете твърдяха, че в доклада на съдебния лекар може да има доказателство за

обратното. Но тримата вампири се бяха държали по такъв начин, че хората искаха да ги обвинят за нещо, искаха да се отърват от тях. И понеже и двете. — Модет и Доун, имаха следи от вампирски ухапвания и често бяха ходили във вампирски барове, нашите набързо си измислили причина да скалъпят присъда.

Бил дойде на седмата нощ след раздялата ни. Появи се доста ненадейно на масата си. Не беше сам. С него беше някакво момче, което изглеждаше някъде на петнайсет. То също беше вампир.

— Суки, това е Харлен Ивс от Минеаполис — каза Бил, сякаш това беше нормално представяне.

— Приятно ми е да се запознаем, Харлен — произнесох и кимнах.

— Суки! — Той също ми кимна.

— Харлен минава оттук на път от Минесота към Ню Орлеанс — обясни Бил, очевидно настроен за разговор.

— Отивам на почивка — уточни момчето. — От години си мечтая да посетя Ню Орлеанс. Това е все едно нашата Мека.

— О... да — отвърнах, опитвайки се да звуча, сякаш съм наясно.

— Обаждаш се на един телефон — информира ме Харлем — и фактически можеш да останеш в нечий дом или да си наемеш...

— Ковчег? — попитах оживено.

— Ами, да.

— Колко хубаво — възкликнах, усмихвайки се колкото мога по-широко. — Какво ще поръчате? Доколкото знам, Сам зареди отново с кръв. Бил, какъв вкус ще желаш? Имаме А отрицателна, а също и 0 положителна.

— О, А отрицателна, мисля — отвърна Бил, след като с Харлен размениха погледи.

— Ей сега!

Тръгнах към хладилника зад бара и извадих две А отрицателна, отворих капачките и ги понесох към масата. През цялото време не спрях да се усмихвам, точно както преди.

— Всичко наред ли е, Суки? — попита Бил с много по-нормален тон, след като сервирах „питиетата“ пред тях.

— Естествено, Бил — отговорих бодро.

Щеше ми се да счупя бутилката в главата му. Момчето оставало за през нощта — да, бе. Как ли пък не!

— Харлен би искал по-късно да отиде да види Малкълм — продължи Бил, когато се върнах да взема празните бутилки и да ги питам дали желаят по още една.

— Сигурна съм, че на Малкълм ще му е приятно да се срещнат — отвърнах, опитвайки се да не звуча толкова злобно, колкото се чувствах.

— О, радвам се, че срещнах Бил — обясни Харлен, усмихвайки ми се с извадени зъби. Аха, ясно, разбираше от заяждане. — Но Малкълм е направо легенда.

— Внимавай — казах на Бил. Искаше ми се да му кажа на каква опасност са изложени тримата вампири в онова свърталище, но реших, че още не е толкова напечено. Пък и не ми се искаше да говоря за това в присъствието на Харлен, който клепаше срещу мен със синеок детински поглед, същински тийнейджърски секс символ. — Точно в момента никой не е особено доволен от тях — добавих след миг.

Но опитът за предупреждение се оказа неуспешен. Бил само ме погледна недоумяващо, а аз се обърнах и се отдалечих.

Щях да съжалявам за този момент, и то горчиво.

СЛЕД КАТО БИЛ И ХАРЛЕН СИ ТРЪГНАХА, В БАРА СТАНА още по-шумно от разговори като този, който дочух между Рене и Майк Спенсър. Имах чувството, че някой подстрекава хората, за да поддържа гнева. Но колкото и да се опитвах, не можах да установя кой го прави, макар че се поослушах тук-там — както в прекия, така и в преносния смисъл.

Джейсън се появи в бара. Поздравихме се, но нищо повече. Още не ми беше простил за реакцията ми при новината за смъртта на чичо Бартлет. Щеше да му мине. Добре поне, че не си мислеше за подпалване, с изключение може би на леглото на Лиз Барет. Лиз беше дори по-малка от мен, с къса къдрава кестенява коса, големи кафяви очи и изненадващо, имаше излъчването на здравомислеща жена, което ме наведе на мисълта, че брат ми май е срещнал своята половинка. След като изпразниха каната с бира и се сбогувах с тях, усетих, че нивото на напрежение в бара се е покачило и хората наистина са сериозни по въпроса да направят нещо.

Започнах страшно да се безпокоя.

С напредването на вечерта напрежението ескалираше все повече и повече. Жените намаляваха, а мъжете ставаха все повече, обикаляха от маса на маса, поръчваха още алкохол и вече не седяха, а стояха прави. Беше трудно да се определи, понеже не ставаше въпрос за някакво голямо събиране. Предаваше се от уста на уста, шепнеше се от ухо на ухо. Никой в бара не скочи да изкреци: „Какво ще кажете, момчета? Да им разкажем играта на тези чудовища сред нас, а? Напред към замъка!“ или нещо подобно.

Но след известно време всички започнаха малко по малко да се изнасят навън и да се трупат на групи на паркинга. Надникнах през един от прозорците, поклащайки глава. Това не беше на добро.

Сам също бе разтревожен.

— Какво мислиш? — попитах го и си дадох сметка, че за първи път тази вечер разговарям с него, като изключим „Искам една кана“ или „Дай още една маргарита“.

— Мисля, че си имаме хайка — отвърна. — Но едва ли сега ще отидат до Монро. Вампирите ще са будни чак до сутринта.

— Къде е къщата им, Сам?

— Не зная точно къде. Доколкото разбрах, в западните покрайнини на Монро, тоест ние сме най-близо — отговори ми той.

След като приключих работа, се прибрах вкъщи, надявайки се да видя Бил да се спотайва край отбивката за дома ми, за да му кажа какво се крои. Но не го видях. Нямах намерение обаче да ходя до къщата му. След дълго двоумение набрах номера му, но се включи телефонният секретар. Оставих съобщение. Нямах идея под какво име фигурира номерът на тримата вампири, ако въобще имаха телефон.

Събух си обувките и си свалих бижутата, сребърни до едно (на ти, Бил!). Спомням си, че се тревожех, но не много. Легнах си в бабината спалня, която вече беше моя. Заспала съм бързо. Щорите бяха вдигнати и от лунната светлина се образуваха странни сенки по пода. Останах загледана в тях само няколко минути. Бил не ме събуди, за да отговори на обаждането ми.

Телефонът звънна рано.

— Какво? — попитах полубудна, със слушалка до ухото.

Погледнах часовника. Беше седем и половина.

— Изгориха къщата на вампирите — каза Джейсън. — Надявам се твоят да не е бил вътре.

— Какво?! — попитах, но този път гласът ми звучеше паникьосано.

— Изгориха къщата на вампирите, тази извън Монро. След залез-слънце. Намира се на улица „Калиста“, на запад от Арчър.

Спомних си Бил да казва, че можело да заведе Харлен там. Дали бе останал?

— Не може да бъде! — промълвих невярващо.

— Може.

— Трябва да тръгвам — казах и затворих.

КЪЩАТА ТЛЕЕШЕ НА ЯРКАТА СЛЪНЧЕВА СВЕТЛИНА. Димът се виеше нагоре към небето. Овъгленото дърво приличаше на кожата на алигатор. Камиони на пожарната и полицейски коли бяха спрели кой където намери на ливадата около двуетажната сграда. Група любопитни минувачи стояха зад жълтата полицейска лента.

Останките от четири ковчега лежаха един до друг на обгорялата трева. Имаше и един калъф за труп. Тръгнах към тях, но сякаш ми отне часове да ги приближа. Също като в сън, в който не можеш да стигнеш целта си.

Някой ме грабна за ръката и се опита да ме спре. Не си спомням какво казах, но си спомням едно ужасено лице. Крачех през отломки, вдишвайки миризмата на изгорено, мокри овъглени останки, миризма, която нямаше да забравя до края на живота си.

Стигнах до първия ковчег и погледнах в него. Капакът не беше цял и това, което бе открито, беше изложено на светлината. Всеки момент слънцето щеше да огрее ужасното нещо, което лежеше на прогизналата почерняла коприна, някога бяла.

Дали беше Бил? Нямаше начин да разбере. Трупът се разпадаше малко по малко пред очите ми. Миниатюрни парченца се отделяха, понесени от вятъра, а местата, където лъчите докосваха тялото, се изпаряваха на малки кълбета дим.

Същият ужас се случваше и в останалите ковчези.

Сам стоеше до мен.

— Според теб това убийство ли е, Сам?

Той поклати глава.

— Не знам, Суки. Според закона умъртвяването на вампир е убийство. Първо трябва да се докаже, че е било умишлен палеж. Смятам обаче, че това няма да е трудно.

И двамата усещахме миризмата на бензин. Къщата бе пълна с хора, катереха се тук и там, провикваха се едни на други. Не ми изглеждаше да водеха каквото и да било сериозно разследване.

— Но това тяло тук, Суки. — Сам посочи калъфа за трупове на тревата. — Това е бил истински човек и се налага да има разследване. Не смятам, че който и да било от онази хайка е допускарал, че в къщата може да има и човек. Не са се замислили за нищо друго, освен за извършеното.

— А ти защо си тук, Сам?

— Заради теб — отвърна, без да увърта.

— Сам, цял ден няма да знам дали Бил се е намирал сред тях.

— Да, знам.

— Какво ще правя цял ден? Как ще чакам толкова?

— Може да вземеш нещо — предложи. — Какво ще кажеш за приспивателно или нещо друго?

— Нямам нищо такова — отговорих. — Никога не съм имала проблеми със съня.

Този разговор ставаше от странен по-странен, но едва ли можех да отговоря нещо по-различно.

Един огромен мъж застана пред мен — местната власт. Целият бе облян в пот заради утринната жегата и изглеждаше така, сякаш е буден от часове. Сигурно е бил нощна смяна и се е наложило да остане, когато пожарът е започнал. Всъщност... когато мъжете умишлено са го предизвикали, както знаех.

— Познавахте ли жертвите, госпожице?

— Да. Срещата съм ги.

— Можете ли да идентифицирате останките?

— Кой би могъл да идентифицира това? — попитах учудена.

Телата вече почти бяха изчезнали — останали без черти, разпадащи се.

Той, изглежда, не се чувстваше добре.

— Съгласен съм, госпожице, но поне човека...

— Ще го погледна — отвърнах, преди да се замисля. Навикът да предлагам услугите си бе труден за изкореняване.

Едрият мъж сякаш усети, че съм на път да променя решението си, коленичи върху опърлената трева и разкопча калъфа. Покритото със сажди лице бе на момиче, което никога не бях срещала. Благодарих на Бог.

— Не я познавам — отвърнах и усетих как коленете ми омекнаха.

Сам ме хвана, преди да се строполя на земята, и нямаше как да не се подпра на него.

— Горкото момиче! — прошепнах. — Сам, не зная какво да правя.

Разговорите със служителите на реда запълниха част от времето ми този ден. Искаха да знаят всичко, което ми е известно за вампирите, които притежаваха къщата. Казах им каквото знаех, но явно не беше кой знае какво. Малкълм, Даян и Лиам — откъде идваха, колко годишни бяха, защо се бяха установили в Монро, кой бе адвокатът им — откъде можех да зная тези неща? Никога досега не бях идвала дори до къщата им.

Когато разпитващият ме, който и да бе той, разбра, че съм се запознала с тях чрез Бил, поиска да му кажа къде е той и как може да се свърже с него.

— Може да е точно тук — отвърнах, сочейки четирите ковчега. — Няма как да зная преди мръкване. — Без да се усетя, вдигнах ръка и закрих уста.

Точно тогава един от пожарникарите и събеседникът му се разсмяха.

— Печени вампири по южняшки! — извика по-ниският на мъжа, който ме разпитваше. — Имаме си печени вампири по южняшки тук.

Когато го ритнах, вече не смяташе, че е чак толкова забавно. Сам ме дръпна, а мъжът, който ме бе разпитвал, отиде до пожарникаря, когото сригах. Крещях като обезумяла и ако Сам ме бе пуснал, щях пак да му налетя.

Но той не ме пусна, а ме повлече към колата. Ръцете му бяха здрави като желязо. Изведнъж си представих баба и колко би се срамувала от мен, ако ме види да крещя на обществен служител и да нападам някого физически. Тази мисъл се заби в безумната ми враждебност като игла, която пръсва надут балон. Позволих на Сам да

ме напъха отпред в колата. Запали двигателя и започна да дава заден. Оставих го да ме закара до вкъщи, без да обеля и дума.

Докато се усетя, бяхме стигнали до нас. Бе едва десет сутринта. И понеже беше на лятно часово време, имах да чакам поне още десет часа и нещо.

Докато седях на дивана, загледана пред себе си, Сам проведе няколко телефонни разговора. Пет минути по-късно се върна във всекидневната.

— Хайде, Суки — каза оживено. — Тези щори са прашни.

— Какво?

— Щорите. Как може да ги оставиш така?

— Какво?

— Да запрятате ръкави. Грабвай някаква кофа, малко амоняк и парцали. И направи кафе.

Бавно и внимателно, боейки се да не изтлея и да се разпадна като онези тела в ковчезите, направих каквото ми каза.

Докато се върна с кофата и парцалите, Сам беше свалил пердетата от прозорците във всекидневната.

— Къде е пералнята?

— В дъното след кухнята — обясних, сочейки.

Той отиде с куп пердета. Баба ги бе прала преди по-малко от месец, за посещението на Бил. Не го споменах.

Спуснах едната от щорите, затворих я и започнах да я почиствам. Когато изчистихме всички, измихме прозорците. Късно сутринта бе започнало да вали, затова не можахме да излезем отвън. Сам донесе дългата метла за прах и обра паяжините от високия таван от всички ъгли, а аз избърсах первазите на пода.

Той свали огледалото над камината и забърса праха от частите, които обикновено не можехме да достигнем, след което лъснахме самото огледало и го върнахме обратно на мястото му. Почистих старата мраморна камина така добре, че заличих всякакви остатъци от зимния огън. Намерих една хубава решетка на магнолиеве цветове и я поставих пред нея. Избърсах екрана на телевизора и помолих Сам да го вдигне, за да обер праха под него. Сложих всички филми обратно в кутиите им и ги надписах. Свалих всички възглавнички от дивана и обрах с прехосмукачката насъбраното под тях, намирайки долар и

двайсет цента на монети, минах и мокета, а с четката за прах и паркета.

Преместихме се в трапезарията и полирахме всичко, което можеше да се лъсне. Когато дървената маса и столовете светнаха, Сам ме попита от колко време не съм поглеждала среброто на баба.

Никога не бях почиствала среброто. Когато отворихме бюфета, установихме, че съдовете определено имат нужда от това. Така че ги пренесохме в кухнята, намерихме почистващата паста за сребро и ги излъскахме. Радиото беше включено, но след известно време забелязах, че всеки път, когато четяха новини, Сам го изключваше.

Чистихме цял ден. И цял ден валя. Сам говори е мен само колкото да ми посочи следващата задача.

Работих упорито. Той също.

Вече на смрачаване имах най-чистата къща в община Ренард.

— Аз ще тръгвам — обади се Сам. — Мисля, че имаш нужда да останеш сама.

— Добре — отвърнах. — Ще ми се някой път да ти се отблагодаря, но точно сега не съм в състояние. Ти ме спаси днес...

Почувствах устните му върху челото си и минута по-късно чух хлопването на вратата. Седнах на масата, а мракът започна да изпълва кухнята. Когато не можех да видя почти нищо, взех големия фенер и излязох навън.

Все още валеше, но не бе от значение. Бях с памучна рокля без ръкави и със сандали — това, което бях облякла набързо сутринта, когато Джейсън ми се обади.

Стоях под проливния дъжд, косата ми прилепна по главата, а роклята ми подгизна цялата и също залепна за кожата ми. Обърнах се наляво към дърветата и тръгнах между тях. Отначало бавно и внимателно, но когато въздействието от спокойствието на Сам взе да се изчерпва, затичах — клоните шибяха лицето ми, а бодливи шубраци жулеха краката ми. Излязох от горичката и се втурнах през гробищата — светлината от фенера шареше пред мен. Мислех да отида до къщата на Комптън от другата страна, но пък знаех, че Бил най-вероятно е тук, някъде из тези шест акра кости и камъни. Застанах в центъра на най-старата част на гробището, заобиколена от паметници и надгробни плочи, в компанията на мъртъвци и закрещях:

— Бил Комптън! Покажи се!

Въртях се в кръг, оглеждайки се на всички страни в заобикалящия ме мрак, с мисълта, че дори да не можех да го забележа, той щеше да ме види — ако въобще беше способен да вижда каквото и да било и не се бе превърнал в едно от онези овъглени разпадащи се тела, които видях на ливадата пред къщата край Монро.

Никакъв звук. Нито движение, с изключение на сипеция се дъжд.

— Бил! Бил покажи се!

По-скоро усетих, отколкото дочух движение отдясно. Насочих фенера натам. Земята се раздвижи и видях от червената почва да се подава една бяла ръка. Пръстта започна да се надига и рони и от нея изникна някаква фигура.

— Бил?

Тръгна към мен. Целият в пръст, Бил пристъпи колебливо към мен. Не можех дори да го приближа.

— Суки, — обади се той съвсем отблизо — защо си тук?

За първи път звучеше несигурен и объркан. Трябваше да му кажа, но не можех да си отворя устата.

— Мила?

Свлякох се на земята като камък. Изведнъж се оказах на колене върху мократа трева.

— Какво е станало, докато съм спал? — Бе приклепнал до мен гол, а водата се стичаше по него.

— Нямах дрехи — рекох сподавено.

— Цапат се — обясни той. — Когато отивам да спя в земята, ги свалям.

— Е, да.

— Каж ми сега!

— Не бива да ме намразваш.

— Какво си направила?

— О, боже, не бях аз! Но можех да те предупредя, можех да те дръпна и да те накарам да ме изслушаш. Опитах се да се свържа с теб.

— Какво се е случило?

Протегнах ръка и докоснах лицето му, съзнавайки колко много можех да изгубя, колко много имах за губене.

— Те са мъртви, Бил. Вампирите от Монро. И още някой заедно с тях.

— Харлен — рече безизразно. — Харлен остана там през нощта. Той и Даян наистина си допаднаха.

— Изгорели са.

— Умишлено?

— Да.

Той седна зад мен в дъжда и мрака. Не можех да видя лицето му. Стисках в ръце фенера. Бях отпаднала. Почувствах гнева му. Почувствах жестокостта му. Почувствах глада му. Беше вампир повече откогато и да било. Нищо човешко не бе останало в него. Обърна лице към небето и започна да вие. Помислих, че гневът, който го изпълва, е толкова силен, че сигурно ще убие някого. А най-близо бях аз.

В момента, в който осъзнах опасността, Бил ме хвана за раменете и ме привлече бавно към себе си. Нямаше смисъл да се съпротивлявам. Всъщност долових, че това само ще го провокира още повече. Държеше ме на сантиметри от себе си. Можех едва ли не да помириша кожата му. Чувствах смущението му. Можех да вкуся гнева му.

Ако насочех тази енергия в друга посока, можеше и да се спася. Преодолях този сантиметър разстояние и целунах гърдите му. Започнах да ближа дъждовните капки, отърках буза в едното му зърно, притиснах се в него.

В следващия миг той опря зъби в рамото ми, а тялото му — стегнато, здраво и възбудено, ме тласна така силно, че внезапно се оказах по гръб в калта. Облада ме, сякаш се опитваше да стигне до земята през мен. Извиках, а той изстена. Истински диваци, хора от каменната ера. С пръсти, вкопчени в гърба му, чувствах сипеция се дъжд, кръвта под ноктите си и ритмичните му движения. Помислих, че ще потъна в тази кал, в собствения си гроб. Зъбите му се впиха в шията ми. Внезапно свърших. Бил нададе вой в мига, в който достигна кулминация, и се стовари върху ми. Извади зъбите си и почисти с език следите от ухапване.

Мина ми през ума, че можеше да ме убие, без дори да го иска. Дори да бях наясно какво искам да направя, не бях в състояние да контролирам мускулите си. Бил ме пое и ме отведе в дома си, бутна вратата и ме понесе право към огромната баня. Положи ме внимателно на мокета, всичко около мен стана в кал, дъждовна вода и една тънка струйка кръв. Той включи джакузито на топла вода и когато се

напълни, ме сложи вътре, след което влезе при мен. Настанихме се на седалките, потопени в топлата бълбукаща вода, която бързо потъмня.

Бил сякаш не беше тук.

— Всички ли са мъртви? — произнесе едва доловимо.

— Всички, включително и момичето, което е било човек — отвърнах тихо.

— Какво прави цял ден?

— Чистих. Сам ме накара да изчистя цялата къща.

— Сам... — рече Бил замислено. — Кажете ми, Суки, можеш ли да четеш неговите мисли?

— Не — признах, страшно изтощена.

Потопих главата си и когато се показах отново. Бил държеше шампоан. Насапуниса косата ми, изплакна я и я среса, както направи първия път, когато се любихме.

— Бил, съжалявам за приятелите ти — бях толкова изтощена, че едва говорех. — И съм толкова щастлива, че ти си жив.

Обвих ръце около шията му и облегнах глава на рамото му — беше здраво като скала. Спомням си да ме подсушава с голяма бяла хавлия. Спомням си още, че си помислих колко меки са възглавниците. А също и как Бил се пъкна в леглото до мен и ме прегърна. После съм заспала.

Полубудна в ранните часове на утрото, чух някой да се движи из стаята. Трябва да съм сънувала, и то нещо лошо, защото се събудих с разтуптяно сърце.

— Бил? — повиках и чух страха в гласа си.

— Какво има? — попита той и усетих как седна в края на леглото.

— Добре ли си?

— Да, просто бях навън, разхождах се.

— И няма никой навън?

— Не, съкровище.

Чух шумоленето на плат около тялото му, след което той се шмугна под чаршафите при мен.

— О, Бил, в един от онези ковчези можеше да си ти — промълвих с все още жив спомен за ужаса.

— Суки, замисляла ли си се въобще, че ти можеше да си в онзи калъф? Ами ако дойдат тук призори, за да изгорят къщата?

— Трябва да дойдеш у нас. Моята няма да изгорят. С мен ще си в безопасност — отвърнах искрено.

— Слушай, Суки, може да умреш заради мен.

— Какво имам да губя? — попитах, долавяйки страст в гласа си.
— Откакто те срещнах, съм наистина щастлива, с теб са свързани най-прекрасните моменти в живота ми.

— Ако умра, иди при Сам.

— О, вече ме преотстъпваш?

— Никога! — мекият му глас прозвуча студено. — Никога!

Почувствах как ме хвана за раменете, обърнат към мен, приближи се леко, така че усетих хладината на цялото му тяло.

— Слушай, Бил, — започнах — нямам образование, но не съм глупава. Не съм и особено опитна, нито пък знам кой знае колко. Но не смятам, че съм наивна — надявах се, че не се подсмивва в мрака. — Мога да ги убедя да те приемат. Мога.

— Ако има някой, който да е в състояние да го направи, това си ти — рече той. — Искам пак да вляза в теб.

— Искаш да кажеш... О, ясно какво искаш да кажеш — той взе ръката ми и я насочи надолу. — Аз също го желая. — Определено бих го направила, ако можех да го преживея след бурния секс на гробището. Бил бе толкова разгневен, че в момента се чувствах изнемощяла. Но също така чувствах онова топло разтапящо усещане, което преминаваше през мен, онази непрестанна възбуда, към която той ме бе пристрастил.

— Скъпи — продължих, галейки тялото му нагоре-надолу. — Скъпи... — целунах го, почувствах езика му в устата си и докоснах вампирските му зъби със своя. — Може ли да го направим без хапането? — прошепнах.

— Да. Просто да вкуся кръвта ти, е като черешката на тортата.

— Няма ли да е достатъчно хубаво и без това?

— Никога не би могло да е толкова хубаво без тази част, но не искам да се чувстваш отпаднала.

— Ако нямаш нищо против — предложих. — Отне ми няколко дни да си възвърна силите.

— Бях егоист... ти си толкова добра.

— Ако съм силна, ще съм дори по-добра — допълних.

— Покажи ми колко си добра — предизвикателно каза той.

— Легни по гръб. Не съм много сигурна как точно става, но зная, че другите го правят.

Седнах върху него. Дишането му се учести. Добре че стаята бе тъмна, а вън все още се сипеше дъжд. Проблесна светкавица, осветявайки очите му, които направо горяха. Внимателно се преместих в подходящата според мен поза и му помогнах да влезе. Доверих се основно на интуицията си и тя определено не ме подведе.

8.

СЕГА, КОГАТО ОТНОВО БЯХМЕ ЗАЕДНО, СЪМНЕНИЯТА МИ поне временно бяха потиснати от страха, който ме обземаше при мисълта, че съм го изгубила. И Бил, и аз се върнахме към нелесното си ежедневие.

Ако работех вечер, отивах у Бил веднага щом приключа и обикновено прекарвах там остатъка от нощта. Ако бях дневна смяна, той идваше у нас след залез и гледахме телевизия, ходехме на кино или играехме скрабъл. Налагаше се всяка четвърта нощ да си почивам или Бил трябваше да се въздържа да пие кръв от мен, иначе започвах да се чувствам отпаднала и замаяна. Продължих да се тъпча с витамини и желязо, докато той не се оплака от вкуса ми. Тогава спрях желязото.

Когато спях нощем, той се занимаваше с разни други неща, четеше или обикаляше навън, или работеше в градината ми на осветлението на уличните лампи.

Ако някога въобще е пил кръв от друг човек, го е правил далеч от Бон Темпс, както го бях помолила, и го запази в тайна.

Ежедневието ни не беше лесно, защото ми изглеждаше, че и двамата сме в очакване. Подпалването на свърталището в Монро бе разгневило и според мен бе изплашило Бил. Да си толкова силен, когато си буден, и толкова уязвим, докато спиш, е дразнещо.

И двамата се чудехме дали общественото напрежение към вампирите ще стихне, след като най-големите причинители на неприятности в околността бяха мъртви.

И макар Бил да не споменавахе нищо директно, от посоката, която разговорите ни поемаха понякога, знаех, че се притеснява за безопасността ми, тъй като убиецът на Модет, Доун и баба бе все още на свобода.

Ако мъжете от Бон Темпс и близките градове смятаха, че подпалването на вампирите от Монро ще ги накара да се чувстват по-добре, много се лъжеха. Аутопсиите и на трите жертви в крайна сметка показаха, че в момента на убийството количеството на кръвта им е

било нормално. Освен това следите от ухапване на Модет и Доун не само изглеждаха, но бе доказано, че са стари. Причината за смъртта им бе удушаване. И двете бяха правили секс непосредствено преди смъртта си. Но бяха установени следи и за последващо поругаване на телата.

С колежките ми Арлийн и Чарлси внимавахме, когато излизахме сами на паркинга, проверявахме дали домовете ни са все така добре заключени, преди да влезем, оглеждахме колите край нас, докато шофирахме. Но е трудно да си постоянно нащрек, нервите ти не издържат и съм сигурна, че скоро и трите станахме отново непредпазливи. Но докато двете имаха някакво оправдание, тъй като не живееха сами, за разлика от първите две жертви. — Арлийн живееше с децата си (и от време на време с Рене Ление), а Чарлси — със съпруга си, Ралф; аз бях единствената, която живее сама.

Джейсън идваше в бара почти всяка вечер и всеки път си намираще причина да ме заговори. Осъзнах, че се опитва да възстанови отношенията ни. Отзовавах се, доколкото можех. Освен това обаче той пиеше повече и си лягаше, с която му падне, въпреки че май имаше чувства към Лиз Барет. Работехме внимателно при уреждането на наследството от баба и чичо Бартлет, макар че той трябваше да се погрижи за повече неща, тъй като старецът му бе завещал всичко, с изключение на оставеното на мен.

Една вечер, когато си бе пийнал повечко, брат ми ми довери, че са го викали още два пъти в полицията и това направо го подлудявало. Най-после бил говорил със Сид Мат Ланкастър и той го посъветвал повече да не ходи там без него.

— Откъде накъде ще продължават да те привикват? — попитах Джейсън. — Сигурно има нещо, което не си ми казал. Анди Белфлор не досажда повече на никой друг. Освен това и Модет, и Доун не подбираха особено с кого се прибират.

Той погледна ужасен. Никога досега не бях виждала красивия си по-голям брат толкова смутен.

— Филми — измърмори той.

Приведох се към него, за да се убедя, че съм го чула правилно.

— Филми? — повторих въпросително.

— Шшш... — прошепна той с виновен вид. — Снимахме филми.

Струва ми се, че се почувствах точно толкова смутена, колкото и той. Не е необходимо брат и сестра да знаят абсолютно всичко един за друг.

— И си им направил копия — предположих, опитвайки се да разбера как е могъл да стори такава глупост.

Той погледна встрани, а сините му очи бяха пълни със сълзи.

— Глупчо! — казах аз. — Дори да си пренебрегнал възможността това да стане публично достояние, не помисли ли какво ще се случи, като се ожениш и някоя от старите ти изгори прати копие от лудориите ти на бъдещата ти съпруга?

— Благодаря ти за подкрепата в трудния за мен момент, сестричке!

Поех дълбоко дъх.

— Добре, добре. Вече не правиш подобни филмчета, нали?

Той кимна утвърдително. Не му повярвах.

— И си казал за това на Сид Мат, нали? — Отново кимна, но неубедително.

— И смяташ, че това е причината, поради която Анди все още се занимава с теб?

— Да — отвърна Джейсън мрачно.

— Значи, ако изследват спермата ти и тя не съвпадне с откритата в Модет и Доун, си невинен.

В този момент изражението ми беше толкова странно, колкото и на брат ми — никога досега не бяхме говорили за семенни проби.

— Същото каза и Сид Мат. Но аз просто не вярвам в тези неща. — Джейсън нямаше доверие в най-достоверните доказателства, които можеше да бъдат представени в съда. — Мислиш ли, че Анди е в състояние да подправи резултатите?

— Не, Анди е коректен. Той просто си върши работата. Само дето не знам за тези истории с ДНК. Глупчо! — казах тихо и се обърнах да взема още една кана за четирима студенти от Ръстън, излезли извън големия град на веселба.

Оставаше ми само да се надявам, че Сид Мат Ланкастър е добър оратор.

Преди да си тръгне от „При Мерлот“, говорих още веднъж с Джейсън.

— Можеш ли да ми помогнеш? — обърна се той към мен с неузнаваемо изражение. Бях застанала до масата му, докато момичето, с което бе дошъл, бе до тоалетна.

Брат ми никога не ме бе молил за помощ.

— Как?

— Не можеш ли просто да прочетеш мислите на хората, които идват тук, и да разбереш дали някой от тях не го е направил?

— Това не е толкова лесно, колкото изглежда, Джейсън — отвърнах бавно, замисляйки се как да продължа. — От една страна, човекът трябва да мисли за престъплението си точно в момента, в който съм в главата му. От друга, невинаги съумявам да уловя конкретна мисъл. При някои хора е като да слушаш радио, всичко е един общ шум. При други долавям поток от чувства, без да са отчетливи, все едно някой говори насън, чуваш говоренето, ясно ти е дали е щастлив или разтревожен, но не можеш да различиш конкретните думи. Понякога пък улавям мисълта, но ако помещението е препълнено, не мога да проследя на кого принадлежи.

Джейсън се бе вторачил в мен. За първи път говорехме открито за моя недостатък.

— Как не си полудяла досега? — попита ме, клатейки глава недоумяващо.

Тъкмо се канех да се опитам да му обясня за заключването на съзнанието, когато Лиз Барет се върна на масата, напудрена и начервена. Наблюдавах как Джейсън надяна отново маската на флиртаджия и съжалих, че не се бях опитала да говоря повече с него, докато беше сам.

По-късно, докато се готвехме да затваряме, Арлийн ме попита дали мога да гледам децата й следващата вечер. Тя беше почивна и за двете ни и тя искаше с Рене да отидат до Шривпорт на кино, а после да хапнат някъде.

— Няма проблем — отвърнах. — От доста време не бях оставала с децата.

Внезапно лицето й се вцепени. Обърна се към мен, като явно се чудеше как да каже нещо.

— Ъ... дали... Бил ще е с теб?

— Да. Смятахме да гледаме филм и се канех сутринта да избира някой от видеотеката. Вместо това ще взема нещо за децата —

изведнъж усетих какво си мисли. — Боже, не ми казвай, че не желаяш да оставиш децата с мен, ако и Бил ще е там. — Стиснах очи, а гласът ми прозвуча ядосано.

— Суки, — започна тя безпомощно — скъпа, обичам те, но ти не би могла да разбереш, защото не си майка. Не мога да оставя децата си с вампир. Просто не мога.

— Независимо че аз ще съм там и че също ги обичам? Независимо от това, че Бил не би наранил дете за нищо на света!

Метнах чантата си през рамо и излязох през задната врата, оставяйки Арлийн да се колебае. Така й се пада, заслужаваше да бъде разстроена!

Преди да свия по пътя, бях малко по-спокойна, но все още гневна. Притеснявах се за Джейсън, спречках се с Арлийн и почти през цялото време бях ядосана на Сам, който в последно време се правеше на добър познат. Зачудих се дали да не се прибера у дома, вместо да ходя у Бил. Реших, че е добра идея.

Колко много се тревожи той за мен, ми стана ясно, когато пристигна у нас петнайсет минути след като трябваше да съм у тях.

— Не дойде и не се обади — каза, когато тихо отворих вратата.

— Ядосана съм — отвърнах — и то много.

Той предвидливо не се приближи.

— Съжалявам, че те обезпокоих — отвърнах след малко. — Няма да се повтори.

Тръгнах към кухнята. Той ме последва или поне така предположих. Бе толкова безшумен, че никога не знаех, докато не погледна.

Подпря се на касата на вратата, а аз стоях насред кухнята, чудейки се защо дойдох, и усетих у мен да се надига вълна от гняв. Отново започнах да се ядосвам. Искаше ми се да хвърля и да счупя нещо. Не ме бяха възпитавали така, да давам свобода на подобни разрушителни импулси. Успях да се въздържа, стиснах здраво очи и свих юмруци.

— Смятам да изкопая дупка — казах гневно и закрчих навън.

Отворих вратата на бараката с инструменти, грабнах лопатата и се отправих към дъното на двора. Там имаше един участък, където нищо никога не растеше, незнайно защо. Забих лопатата, натиснах с

крак и я извадих пълна с пръст. Продължих по същия начин. Купът растеше, а дупката ставаше по-дълбока.

— Мускулите на ръцете и раменете ми са страхотни — похвалих се, подпирайки се на лопатата запъхтяна.

Бил седеше на градинския стол и гледаше. Не обели и дума. Аз продължих да копая. Най-накрая изкопах наистина хубава дупка.

— Ще погребваш нещо? — попита ме, когато разбра, че приключих.

— Не — отговорих, поглеждайки ямата. — Смятам да засадя дърво.

— Какво?

— Дъб — отвърнах спонтанно.

— Откъде ще го вземеш?

— От „Гардън Сентър“. Ще отида по някое време тази седмица.

— Доста време ще му трябва да порасте.

— Какво значение има това за теб? — извиках. Забих лопатата върху купа и се подпрях на нея, неочаквано изтощена. Бил понечи да ме вдигне.

— Не съм малка — изсъсках през зъби — мога и сама да стигна до вкъщи.

— Да не съм направил нещо? — попита той. В гласа му почти не се усещаше любов и аз набързо се взех в ръце. Стига толкова.

— Извинявай — продумах едва. — Отново...

— Защо си толкова ядосана?

Просто не можеш да му кажеш за Арлийн.

— Ти какво правиш, когато се ядосаш?

— Изкоренявам дървета — рече той. — Понякога наранявам някого.

Изкопаването на дупка не изглеждаше толкова лоша идея. Пък и донякъде беше градивно занятие. Но все още бях напрегната — не твърде много, но все пак. Само чаках нещо да ме предизвика.

Бил май започваше да ме опознава.

— Нека се любим предложи той. — Люби се с мен.

— Не съм в настроение за любов.

— Позволи ми да те разубедея.

Оказа се, че успя. Успя да разтовари излишната негативна енергия, но все още усещах привкуса на тъга, от която сексът не

можеше да ме спаси. Арлийн ме бе наранила. Загледах се в нищото, докато Бил сплиташе косата ми — занимание, което явно намираше за успокояващо. От време на време се чувствах като негова кукла.

— Джейсън беше в бара тази вечер — обадох се.

— Какво искаше?

Понякога Бил е страшно добър в разчитането на хората.

— Помоли ме да използвам способностите си. Искаше да прочета мислите на клиентите в бара, за да намеря убиеца.

— Като изключим един куп недостатъци, това не е чак толкова лоша идея.

— Така ли смяташ?

— И двамата с брат ти ще сме много по-спокойни, ако знаем, че убиецът е в затвора и ти си в безопасност.

— Вярно е, но аз и нямам представа как да го направя. Ще е трудно, болезнено и отегчително да се ровя из всичко това, за да се опитам да намеря някаква информация, проблясък от мисъл.

— Едва ли е по-трудно и болезнено от това да си обвинен в убийство. Просто не си свикнала да използваш дарованието си.

— Така ли мислиш? — Понечих да се обърна и да го погледна в лицето, но той ме спря да не мърдам, за да довърши плитката ми. Никога не бях разглеждала бягството си от чуждите мисли като нещо егоистично, но в този случай предполагам, че беше. Май щеше да се наложи да наруша личното пространство на доста хора.

— Детектив — прошепнах на себе си, опитвайки се да се видя в по-добра светлина от тази на клюкарка.

— Суки, — обади се Бил и нещо в тона му привлече вниманието ми. — Ерик каза да те заведе отново в Шривпорт.

Отне ми минута да си спомня кой беше Ерик.

— О, големият вампир викинг ли?

— Да, доста възрастният — уточни той.

— Искаш да кажеш, че ти е наредил да ме заведеш? — Никак не ми харесваше как звучи всичко това. Седях в края на леглото, а той бе зад мен. Обърнах се да го погледна и този път той не ме възпря. Вторачих се в него и съзрях нещо, което досега не бях виждала.

— Ти трябва да го направиш — произнесох ужасена, не можех да си представя някой да заповяда на Бил. — Но, скъпи, аз не желая да ходя да се срещам с Ерик.

Усетих, че това нищо не промени.

— Какво е той, Кръстника на вампирите ли? — попитах ядосано и невярващо. — Да не ти е предложил нещо, на което не си могъл да устоиш?

— Той е по-възрастен от мен. И още по-важно, по-силен е.

— Никой не е по-силен от теб! — отсякох категорично.

— Искане ми се да си права...

— И какво, той да не би да е нещо като началник на региона или от сорта?

— Да. Нещо такова.

Бил никога не коментираше как вампирите се оправят помежду си. Това не ме бъркаше. Досега.

— Какво иска? Какво ще стане, ако не отида?

Той пропусна първия въпрос.

— Ще изпрати някой... или може би няколко... да те заведат.

— Вампири.

— Да... — Очите му бяха помръкнали, искрящи в новия оттенък на наситено кафяво.

Опитах се да схвана. Не бях свикнала да ми се заповядва. Не бях свикнала да не разполагам с избор. Отне ми няколко минути, за да преценя ситуацията.

— Значи ще се чувстваш длъжен да се биеш с тях?

— Разбира се. Ти си моя!

Ето го отново онова „моя“. Изглежда, наистина го мислеше. Идеше ми да се разхлипам, но знаех, че това няма да промени нищо.

— Предполагам, че се налага да отида — отвърнах, опитвайки се да не звуча огорчена. — Това си е чиста проба изнудване.

— Суки, вампирите не са като хората. Ерик използва най-приемливите средства, за да постигне целта си, а именно да те види в Шривпорт. Не се наложи да ми каже всичко това, аз го разбрах.

— Хм, разбирам го, но го ненавиждам. Чувствам се между чука и наковалнята. За какво въобще съм му притрябвала? — очевидният отговор веднага изскочи в съзнанието ми и погледнах Бил ужасена. — О, не, няма да го направя!

— Той няма да прави секс с теб, нито пък ще пие кръв от теб, не и преди да ме убие.

Всеки знак за близост се изпари от излъчващото му светлина лице и изражението му стана абсолютно неузнаваемо.

— И той е наясно с това? — държах да го уточня. — Значи трябва да има друга причина, поради която иска да отида в Шривпорт.

— Да, — съгласи се Бил — но не зная каква.

— Е, ако не става въпрос за прелестите ми или за необичайния вкус на кръвта ми, тогава трябва да има нещо общо с моята... малка чудатост.

— Дарбата ти.

— Именно — отвърнах саркастично. — Моят безценен дар! Всичкият гняв, от който смятах, че съм се отървала, се стовари обратно върху ми като канара. Бях изплашена до смърт. Чудех се как ли се чувства Бил. Не смеех дори да го попитам. Вместо това казах:

— Кога?

— Утре вечер.

— Предполагам, това е недостатъкът на нетрадиционните срещи.

Загледах се над рамото му в шарките на тапетите, които баба бе избрала преди десет години. Обещах си, че ако преживея това, ще ги сменя.

— Обичам те... — едва прошепна. Бил нямаше вина за това.

— Аз също те обичам — отвърнах.

Трябваше да престана да се моля: „Моля те, не допускай лошият вампир да ме нарани, моля те, не му позволявай да ме изнасили.“ Ако аз се чувствах между чука и наковалнята, то Бил бе приклещен два пъти повече от мен. Не можех дори да си представя какво му коства да се контролира. Освен ако наистина не беше спокоен. Можеше ли вампир да се чувства така безпомощен без каквото и да било вътрешно вълнение? Взрях се в лицето му, в познатите ясно изразени черти и матовобялата му кожа, в тъмните извивки на веждите му и великолепната линия на носа му. Забелязах, че гневът и страстта накараха вампирските му зъби да се покажат напълно.

— Тази вечер, Суки... — Притегли ме да легна до него.

— Какво?

— Мисля, че тази вечер трябва да пиеш от мен.

Направих гримаса.

— Пфу! Няма ли да имаш нужда от цялата си сила... утре вечер? Пък и аз не съм ранена.

— Как се чувстваш, откакто пи от мел? Откакто влях кръвта си в теб?

Замислих се.

— Добре — признах.

— Да си се чувствала зле?

— Не, но аз по принцип съм си добре.

— Имаш ли повече енергия?

— Когато не ми я отнемаш — отвърнах язвително, но усетих как устните ми се извиха в лека усмивка.

— Чувстваш ли се по-силна?

— Да, мисля, че да.

За първи път си дадох сметка колко необичайно бе, че миналата седмица внесох един нов стол абсолютно сама.

— По-лесно ли ти е да контролираш способностите си?

— Да! Но не го бях забелязала.

Бях го отдала на възможността да си почивам повече.

— Ако пиеш от мен тази вечер, утре ще разполагаш с повече възможности.

— Но ти няма да имаш достатъчно сили.

— Ако не вземеш твърде много, ще мога да се възстановя през деня, докато спя. А може и да се наложи да намеря някого, от когото да пия утре вечер, преди да отидем.

Лицето ми помръкна от болка. Подозрението, че го прави, и увереността, че е така, бяха две съвсем различни неща.

— Суки, това е заради нас. Няма да правя секс с никоя друга. Обещавам ти.

— Наистина ли смяташ, че всичко това е необходимо?

— Може да ни потрябва. Поне ще ни е от помощ. А ние имаме нужда от цялата помощ, която можем да получим.

— Ами, добре тогава. Как ще го направим? — Имах само смътен спомен от вечерта с боя и се радвах, че е така.

Той ме погледна учудено. Останах с впечатлението, че е удивен.

— Не си ли превъзбудена. Суки?

— От това, че ще пия кръв от теб? Извини ме, но това не е моят афродизиак.

Той поклати глава, сякаш не можеше да проумее как е възможно.

— Все забравям, — допълни простичко — забравям какво е да си от другата страна. Какво предпочиташ, шия, китка или слабини?

— Не, слабини не — отвърнах моментално. — Не зная, Бил. Пфу! Няма значение.

— Шия — рече той. — Легни върху ми, Суки.

— Като при секс?

— Така е най-лесно.

Възседнах го и се приведох. Почувствах се много особено. Това бе поза, която използвахме единствено когато правехме любов.

— Захапи ме, Суки! — прошепна той.

— Не мога да го направя — възразих.

— Захапи ме или ще се наложи да използвам нож.

— Зъбите ми не са толкова остри, колкото твоите.

— Достатъчно остри са.

— Ще те заболи.

Той се засмя тихо, усетих как гърдите му се разтресоха под мен.

— По дяволите!

Поех дъх и смело захапах шията му. Справих се добре, защото не виждах смисъл да удължавам всичко това. Усетих вкуса на метал от кръвта в устата си. Бил изстена леко, а пръстите му докоснаха нежно гърба ми и продължиха да ме гаят надолу. Задишах тежко от изненада.

— Пий! — рече дрезгаво.

Започнах да смуча, а той взе да стене още по-силно и по-плътено и усетих как се притиска в мен.

Вълна на безумие премина през мен и се впих в него като пиявица, а той проникна в мен и започна плавно да се движи. Бе поставил ръце на ханша ми. Отпих и започнах да получавам видения, всички до едно на фона на мрак с нещо бяло... излиза от земята и отива на лов, възбуда на препускане през гората, задъханата жертва отпред и вълнението от страха ѝ, преследване, бягаци нозе, пулсирането на кръвта във вените на гонения... Бил изстена тежко и свърши в мен. Вдигнах глава от шията му и вълна от необяснима наслада ме отведе до море.

Това бе доста екзотично преживяване за сервитьорка телепат от Северна Луизиана.

9.

НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН, ПО ЗАЛЕЗ-СЛЪНЦЕ, ЗАПОЧНАХ ДА се приготвям. Бил бе казал, че ще отиде да се нахрани, преди да тръгнем, и макар това да ме разстрои, трябваше да се съглася, че е логично. Освен това се оказа прав за това как ще се чувствам след малката интимна „витаминна“ добавка от предходната вечер. Бях повече от добре, доста силна, изключително жизнена, умът ми сечеше като бръснач и колкото и да бе странно, се усещах красива.

Какво ли да облека за моето лично интервю с вампир? Не исках да оставям впечатление, че се опитвам да бъда секси, но не ми се искаше да изглеждам и глупаво в безформен чувал. И както в много случаи, дънките се оказаха добър вариант. Избрах бели сандали и светлосиня тениска с дълбоко извито деколте. Не я бях обличала откакто започнах да излизам с Бил, защото разкриваше следите от ухапвания. Но си дадох сметка, че едва ли има кой знае какво повече да се добави след заявлението на Бил, че съм негова. Спомних си за полицая, който миналия път провери шията ми, така че пъхнах един шал в чантата си. Помислих още малко и добавих сребърна огърлица. Сресах косата си, която изглеждаше доста по-светла, и я оставих пусната.

Бил почука на вратата точно когато мисълта, че е с друга, започваше вече сериозно да ме измъчва. Отворих му и двамата се загледахме един в друг за минута. Цветът на устните му бе по-наситен от обикновено. Значи го бе направил. Прехапах устни да не кажа нещо.

— Променила си се — обади се първи той.

— Мислиш ли, че някой друг ще забележи? — попитах с надеждата, че няма.

— Не зная.

Подаде ми ръка и тръгнахме към колата. Отвори ми вратата. Докато влизах, го докоснах леко. Стегнах се.

— Какво има? — попита след малко.

— Нищо — отвърнах, опитвайки се да звуча нормално.

Седнах на предната седалка до шофьора и забих поглед право пред себе си. Дадох си сметка, че със същия успех можеше да ме е яд на кравата, от която са му направили хамбургер. Но сравнението никак не вървеше.

— Миришеш различно — рекох няколко минути след като бяхме излезли на магистралата.

Не си бяхме продумали известно време.

— Сега знаеш как ще се почувствам, ако Ерик те докосне — каза. — Но мисля, че ще е дори още по-зле, защото на него ще му е приятно да те докосва, докато аз не се насладих кой знае колко от храната си.

Прецених, че това не беше напълно вярно — аз винаги изпитвах удоволствие от храната дори да не ми бяха сервирали любимото ястие. Но все пак оцених жеста.

Не говорихме много. И двамата бяхме обезпокоени какво ни предстои. Уви, твърде скоро паркирахме пред „Вамптазия“, този път отзад. Докато Бил държеше вратата отворена, аз трябваше да се преборя с импулса да се хвана здраво за седалката и да откажа да сляза. Веднъж съумяла да се убедя да се покажа, трябваше да положа усилие да преодолеея силното желание да се скрия зад него. Издадох нещо като въздишка, хванах го под ръка и двамата се отправихме към вратата, сякаш отивахме на парти, което бяхме чакали с нетърпение.

Бил ме погледна одобрително. Противопоставих се на желанието да му се навъся.

Той почука на металната врата с надпис „Вамптазия“. Намирахме се на алеята за доставки, която минаваше зад магазините към малкия мол, разположен по дължина. Имаше още няколко автомобила, паркирани отзад, сред които и червеното спортно кабрио на Ерик. Всички коли бяха от скъпи по-скъпи. Нямахме да видиш вампир да кара „Форд фиеста“ примерно.

Бил почука — три бързи и два бавни удара. Тайното вампирско почукване, предполагам. Сигурно щеше да ми се удаде шанс да науча и тайното здрависване.

Отвори ни красивата руса жена вампир, онази, която бе на масата на Ерик предния път, когато дойдох в бара. Тя отстъпи и ни пусна да влезем, без да каже нищо.

Ако Бил бе човек, би възразил колко силно стискам ръката му.

Жената се оказа пред нас по-бързо, отколкото можех да проследя с поглед, от което трепнах неволно. Бил, разбира се, въобще не бе изненадан. Тя ни поведе през склада, смущаващо подобен на този в „При Мерлот“, после по един тесен коридор. Влязохме през вратата вдясно.

Присъствието на Ерик преизпълваше малката стая. Бил не коленичи да целуне пръстена му, но се поклони доста дълбоко. В стаята имаше още един вампир — бармана Дългата сянка, който тази вечер изглеждаше в чудесна форма, облечен с потник и анцуг, и двете в тъмнозелено.

— Бил, Суки — поздрави ни Ерик. — Познавате Дългата сянка. Суки, спомняш си Пам. — Пам бе русокосата. — А това е Брус.

Брус беше човек. Най-изплашеният човек, когото бях виждала някога. Доста добре го разбирах. Червендалест мъж на средна възраст, с оредяваща тъмна коса, праметната на неестествени вълни от едната страна на темето му до другата. Беше бузест и с малка уста. Носеше хубав бежов костюм, бяла риза и вратовръзка на кафяви и тъмносини мотиви. Целият бе вир-вода. Седеше на обикновен стол срещу бюрото. Ерик, естествено, заемаше шефското място. Пам и Дългата сянка стояха до стената срещу него, точно до вратата. Бил застана до тях, но когато тръгнах да се присъединя към него, Ерик се намеси.

— Суки, изслушай Брус.

Застанах зяпнала за миг срещу Брус в очакване да каже нещо, докато не разбрах какво има предвид Ерик.

— Какво точно трябва да слушам? — попитах, съзнавайки, че гласът ми звучи язвително.

— Някой е присвоил около шейсет хиляди долара от нас — обясни Ерик.

Боже мили, някой бе подписал смъртната си присъда.

— И вместо да подлагаме всичките си служители хора на смърт или мъчение, решихме, че може би ти би могла да надникнеш в съзнанието им и да ни кажеш кой го е сторил — изрече „смърт или мъчение“ така спокойно, както аз произнасям „пъпка или Милуоки“.

— И какво ще направиш след това? — попитах. Ерик изглеждаше изненадан.

— Който го е направил, ще ни върне парите — отвърна той простичко.

— И после?

Той присви големите си сини очи и заби поглед в мен.

— После? Ако разполагаме с доказателство за престъплението, ще предадем виновника на полицията — обясни спокойно.

Лъжец, лъжец, долнопробен лъжец.

— Нека се споразумеем, Ерик — казах, без да си правя труда да се усмихвам. Номерът с чара не минаваше пред него, а и явно бе далеч от каквото и да било желание да ми скочи. Засега.

Той се усмихна снизходително.

— За какво точно, Суки?

— Ако ти действително заведеш виновника в полицията, аз ще ти помогна пак, когато поискаш.

Ерик повдигна вежда.

— Да, зная, че така или иначе, най-вероятно ще трябва да го направя. Но няма ли да е по-добре, ако дойда по своя воля, ако сме с добри намерения един към друг?

По цялото ми тяло изби пот. Не можех да повярвам, че се пазаря с вампир.

Ерик май се замисли върху това. Изведнъж се озовах в мислите му. Мислеше си, че е способен да ме накара да направя каквото си поиска, където си поиска и когато си поиска просто като заплаши Бил и някой човек, когато обичам. Но искаше да живее сред хората, да спазва закона според възможностите си и преди всичко да запази отношенията си с нашия вид, доколкото това е възможно. Не искаше да убива никого, ако не му се налага.

Внезапно сякаш се озовах в яма със змии — студени, смъртоносни змии. Бе само проблясък, нещо като фрагмент от съзнанието му, но ми даде възможност да съзря една съвсем друга реалност.

— Освен това, — добавих бързо, преди да установи, че съм била в съзнанието му — доколко си сигурен, че крадецът е човек?

Пам и Дългата сянка изведнъж се размърдаха, но Ерик им заповяда да стоят мирно.

— Това е интересна идея — рече. — Пам и Дългата сянка са ми партньори в бара и ако никой от хората не е виновен, предполагам, ще трябва да се вгледаме в тях.

— Просто предположение — отвърнах кротко, а Ерик ме погледна с леденосините си очи на същество, което едва си спомня какво е човечност.

— Започни веднага с този мъж — заповяда той. Коленичих до Брус, опитвайки се да реша как да подходя. Никога не се бях опитвала да придавам тържественост на нещо толкова несигурно. Докосването би помогнало, директният контакт улеснява предаването. Поех ръката му, но го намерих за прекалено лично (и потно), затова повдигнах маншета му и го хванах за китката. Вгледах се в малките му очи.

„Не съм вземал парите, кой ги е взел, кой луд би ни изложил на такава опасност, какво ще прави Лилиан, ако ме убият, и Боби и Хедър, защо ли въобще се захванах да работя за вампири, беше си чиста проба алчност и сега си плащам за това... Господи, никога повече няма да работя за тези ненормалници, как би могла тази лудата да разбере кой е взел шибаните пари, защо не ме пусне, какво е тя, дали също е вампир, или някакъв демон, очите ѝ са толкова странни, трябваше да разбере по-рано, че парите липсват, и да открия кой ги е взел, преди дори да спомена нещо на Ерик...“

— Ти ли взе парите? — попитах, макар вече да бях сигурна, че зная отговора.

— Не — простена Брус, потта се стичаше по лицето му, а мислите и реакцията потвърдиха това, което вече бях чула.

— Знаеш ли кой го направи?

— Ще ми се да знаех.

Изправих се, обърнах се към Ерик и поклатих отрицателно глава.

— Не е той — изрекох.

Пам изведе горкия Брус и въведе следващия за разпит.

Бе една от сервитьорките, облечена в черна влачеща се дреха с широко отворено деколте, рошава, с небрежно пусната светлорижа коса. Естествено, работата във „Вамптазия“ си беше мечта на всеки вампфен. А това маце демонстрираше, че се радва на всякакви служебни облаги. Чувстваше се достатъчно самонадеяна да се ухили на Ерик и достатъчно лекомислена да дръпне дървения стол и да кръстоса крака като Шарън Стоун. Изненада се да види непознат вампир и нова жена в стаята. Не остана никак доволна от моето присъствие, макар че при вида на Бил си облиза устните.

— Здравей, скъпи — поздрави тя Ерик, а аз прецених, че ѝ липсва каквото и да било въображение.

— Джинджър, отговори на въпросите на тази жена — каза Ерик. Гласът му прозвуча като каменна стена — равен и суров.

Джинджър, изглежда, проумя, че не е време за закачки. Прибра колене, постави ръце на кръста и се престори, че седи сериозно.

— Да, господарю — отвърна тя, а аз имах чувството, че ще повърна.

Тя ми махна повелително с ръка, сякаш казва: „Давай, драга служителко на вампирите“. Посегнах за ръката ѝ, но тя я блъсна.

— Не ме докосвай! — изсъска през зъби. Реакцията ѝ бе толкова крайна, че сред вампирите се надигна напрежение. Усетих, че атмосферата в стаята се обтегна.

— Пам, дръж Джинджър да не мърда — нареди Ерик. Пам тихо се появи зад стола на жената, приведе се и я притисна към облегалката. Джинджър се опита да се съпротивлява, размята глава насам-натам, но русата я държеше така здраво, че дори не успя да мръдне. Пръстите ми обгърнаха китката ѝ.

— Ти ли взе парите? — попитах и се вторачих в кафявите ѝ очи.

Тя изпищя. После още веднъж — по-продължително и по-високо. Започна да ме кълне. Слушах хаоса в миниатюрния ѝ мозък, все едно бродиш из бомбардиран терен.

— Тя знае кой го е направил — обърнах се към Ерик, Джинджър млъкна, макар че хлипаше. — Но не може да каже името. Той е пил от нея — докоснах белезите по шията ѝ, сякаш имаше нужда от онагледяване. — Сякаш по принуда — съобщих, след като опитах отново. — Тя не е в състояние дори да го опише.

— Хипноза — уточни Пам. Заради близостта до уплашеното момиче зъбите ѝ се показаха. — Силен вампир.

— Доведи най-близката ѝ приятелка — предложих. Джинджър вече трепереше като лист и в ума ѝ се въртяха неща, които се бе заставила да не си спомня, но сега те напиреха да излязат от мястото, където ги бе заключила.

— Тя да остане ли, или да излезе? — попита ме Пам.

— По-добре да излезе. Само ще уплаши някой друг.

Бях толкова увлечена да използвам открито странните си способности, че не поглеждах Бил. Имах чувството, че ако го погледна,

силите ми ще отслабнат. Знаех къде е и че двамата с Дългата сянка не са помръдвали, откакто разпитът започна.

Пам замъкна навън тресящата се Джинджър. Не зная какво направи с нея, но се върна с друга сервитьорка, облечена в същите дрехи. Името ѝ бе Белинда, бе по-възрастна и по-разсъдлива. Имаше кестенява коса, очила и най-секси издадените устни, които някога бях виждала.

— Белинда, с кой вампир се вижда Джинджър? — попита Ерик спокойно, след като я поставиха да седне на стола, а аз имах допир с нея.

Сервитьорката бе достатъчно съобразителна да приеме безропотно ситуацията и достатъчно интелигентна да си даде сметка, че трябва да отговори честно.

— С всеки, който би я пожелал — отговори директно Белинда.

Видях образ в съзнанието ѝ, но тя трябваше да мисли за името.

— Кой от присъстващите? — попитах изведнъж и получих името.

Потърсих с очи и преди да успея да си отворя устата, той се нахвърли отгоре ми. — Дългата сянка. Прескочи стола, на който седеше Белинда, стоварвайки се върху мен, а аз се приведох към нея. Прекатури ме назад върху бюрото на Ерик и само вдигнатите ми ръце ме предпазиха зъбите му да не се впият в гърлото ми и да го разкъсат. Ухапа жестоко ръката ми до рамото. Нададох писък или поне се опитах и той прозвуча като давене, защото почти няхах въздух от удара.

Умът ми отчиташе само едрото тяло върху мен, болката в ръката и страха. Не бях толкова изплашена, когато Ратрей се опитаха да ме убият, докато едва не предусетих края си. Дадох си сметка, че за да ме спре да не кажа името, Дългата сянка е готов да ме убие на мига. Виждах кафявите му очи — широко отворени, обезумели, ледени. Изведнъж помръкнаха и станаха безизразни. Кръв бликна от устата му, потече по ръката ми в отворената ми уста. Задавих се. Отпусна хватката и падна върху мен по очи. Лицето му започна да се сбръчква, очите му се облециха. Кичур от гъстата му черна коса се разпиля по лицето ми.

Бях парализирана от ужас. Нечии ръце ме хванаха за раменете и започнаха да ме теглят изпод разпадащия се труп. Заритах, за да се измъкна по-бързо.

Не миришеше на нищо, но имаше слуз, черна и точеща се. Испитах неопишuem ужас и отвращение от необикновената трансформация. От гърба на Дългата сянка стърчеше кол. Ерик стоеше и наблюдаваше като всички останали, но държеше дървен чук. Зад мен беше Бил, който ме бе издърпал. Пам бе до вратата, хванала здраво Белинда за ръката. Сервитьорката изглеждаше толкова вцепенена, колкото навярно бях аз самата.

Дори слузта започна да изчезва, превръщайки се в дим. Всички гледахме замръзнали, докато от Дългата сянка не остана абсолютно нищо. Само на мокета остана следа като от изгорено.

— Ще трябва да смените килима — обадих се съвсем неочаквано. Честен кръст, не можех да понеса повече тази тишина.

— По устата ти има кръв — рече Ерик.

Зъбите на вампирите бяха напълно излезли. Всички бяха особено превъзбудени.

— Кръвта му потече върху мен.

— Попадна ли в гърлото ти?

— Вероятно. Какво означава това?

— Ще видим — намеси се Пам. Гласът ѝ прозвуча мрачно и дрезгаво. Оглеждаше Белинда по начин, който определено би ме обезпокоил, но на сервитьорката очевидно ѝ допаднаше. — Обикновено, — продължи Пам, а очите ѝ бяха върху устните на жената — ние прием от хората, а не обратното.

Ерик ме гледаше с интерес, подобен на интереса на Пам към Белинда.

— Как ти се струва всичко сега, Суки? — По нежния му глас никой не би допуснал, че току-що е екзекутирал стар приятел.

Как ми се струва всичко в момента? По-ярко. Звуците бяха по-ясни, чувах много по-добре. Искаше ми се да се обърна и да погледна Бил, но се страхувах да отделя поглед от Ерик.

— Е, ние с Бил ще тръгваме — казах, сякаш това бе единственият възможен развой. — Направих това за теб, Ерик, а сега ще си ходим. Няма да има никакви последици за Джинджър, Белинда и Брус, нали? Имаме споразумение. — Взирах се във вратата с привидна увереност. — Бас лоя, че трябва да отидеш и да провериш как вървят нещата в бара, а? Кой приготвя питиетата тази вечер?

— Имаме си заместник — отвърна разсеяно Ерик, без да откъсва поглед от шията ми. — Миришеш различно, Суки — измърмори той, пристъпвайки крачка напред.

— Нали помниш, Ерик, имаме споразумение — напомних му с широка нервна усмивка, а гласът ми звучеше пресилено бодро. — Сега с Бил ще се прибираме у дома, нали?

Рискувах и хвърлих бърз поглед зад себе си, към Бил. Сърцето ми се вкамени. Очите му бяха широко отворени, без да примигват, бе оголил зъби. Зениците му бяха ужасно уголемени. Беше впил поглед в Ерик.

— Пам, отмести се от пътя — казах тихо, но категорично. Веднъж разсеяна от собствената си жажда за кръв, Пам набързо прецени ситуацията. Завъртя се, отвори, побутна Белинда напред да излезе и застана до вратата, за да ни изпроводи.

— Повикай Джинджър — предложих и идеята ми на мига охлади страстите й.

— Джинджър! — извика тя дрезгаво и русокосото момиче се появи залитайки от вратата в дъното на коридора. — Ерик те вика — каза й.

Лицето на Джинджър засия, сякаш има среща с Дейвид Духовни, и се озова в стаята бързо, почти колкото вампир. Започна да се умилква около Ерик. Той сякаш се отърси от магия и я загледа как прокарва ръце по гърдите му. Когато се приведе да я целуне, обърна очи към мен над главата й.

— Ще се видим отново — каза.

Дръпнах рязко Бил да тръгваме. Но той не искаше, все едно влачех умрял. Вече в коридора, сякаш му стана малко по-ясно колко е важно да излезем от там. Измъкнахме се бързо от „Вамптазия“ и се качихме в колата му.

Погледнах се. Цялата бях в кървави петна, измачкана и миришех особено. Пфу! Обърнах се към Бил да споделя отвращението си с него, но той ме гледаше по съвсем друг начин.

— Не! — отсякох категорично. — Пали колата, Бил Комптън, и да изчезваме отгук, преди да се е случило още нещо. Казвам ти го направо, не съм в настроение.

Той се доближи до мен и ме прегърна, преди да кажа още нещо. Устните му бяха върху моите и миг след това започна да ближе кръвта

от лицето ми.

Бях истински изплашена. А също и ядосана. Хванах го за ушите и отдръпнах главата му от своята, впрягайки цялата сила, на която бях способна. Оказа се повече, отколкото смятах.

Очите му все още бяха като пещери с призраци.

— Бил! — изкрещях и го разтресох. — Опомни се! Бавно, съзнанието започна да изпълва очите му.

Отрони въздишка, от която тръпки да те побият. Целуна ме леко по устните.

— Добре, може ли вече да се прибираме у дома? — попитах, засрамена, че гласът ми трепери.

— Добре — отвърна, но и той не звучеше на себе си.

— И вие ли сте като акулите, надушвате кръвта? — попитах след петнайсетина минути мълчаливо шофиране, когато почти излязохме от Шривпорт.

— Добра аналогия.

Нямаше нужда да се извинява. Бе направил каквото природата му диктува, или поне доколкото това се отнася до вампирите. Не си направи труда. На мен би ми харесало да чуя извинение.

— И така, в опасност ли съм? — попитах най-накрая.

Беше два сутринта и си дадох сметка, че въпросът не ме притеснява колкото би трябвало.

— Ерик ще удържи думата си — заяви Бил. — Що се отнася до това да остави лично теб на мира, не зная. Бих искал... — Гласът му се изгуби.

За първи път го чувах да изрази желание.

— Шейсет хиляди долара определено не са кой знае колко пари за един вампир — констатирах. — Всички вие изглеждате като да имате предостатъчно.

— Вампирите, естествено, обират жертвите си — делово ми обясни Бил. — Първоначално прибираме парите от трупа. После, когато понатрупаме опит, сме в състояние да упражним достатъчно контрол, за да склоним човек да ни даде доброволно пари, след което да забрави случилото се. Някои от нас наемат човек, който да се грижи за парите им, други се захващат с имоти, трети живеят от лихвите на инвестициите си. Ерик и Пам отвориха заедно бар, той даде повечето

пари. Познаваха Дългата сянка от стотици години и го наеха за барман. А ето, че той ги предаде.

— Защо ще краде от тях?

— Сигурно е замислял някаква далавера и се е нуждаел от сумата — отвърна разсеяно Бил. — Освен това той се сближаваше с хората, не можеше просто да хипнотизира някой управител на банка и да го убеди да му даде пари, а после да го убие. Така че ги е взел от Ерик.

— Не можеше ли да му поиска заем?

— Да, ако не бе твърде горд да го направи — каза Бил.

Последва още една дълга пауза. Най-после се обадих:

— Винаги мисля за вампирите като за по-умни от нас, хората, но явно не са, а?

— Невинаги — съгласи се той.

Когато стигнахме покрайнините на Бон Темпс, го помолих да ме остави у дома. Той ме погледна учудено, но не каза нищо. Може би в крайна сметка вампирите бяха по-умни от хората.

10.

НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН, ДОКАТО СЕ ПРИГОТВЯХ ЗА РАБОТА, си дадох сметка, че известно време определено не ми се занимава с вампири. Дори с Бил. Бях готова да си припомня, че съм човешко същество. Проблемът бе, че бях променена.

Нищо кой знае какво. След първото вливане на кръв от Бил в нощта, когато Ратрей ме пребиха, се чувствах излекувана, здрава и силна. Но не чак толкова различно. Е, може би малко по-секси. След второто усетих истинска сила, решителност и самоувереност. Бях по-сигурна в сексуалността си и въздействието ѝ. Изведнъж приемах недостатъка си умело и с апломб.

Кръвта на Дългата сянка бе чиста случайност. Като се погледнах в огледалото на следващата сутрин, зъбите ми изглеждаха по-бели и по-остри. Косата ми бе по-светла и жива, а очите — по-сияещи. Сякаш бях извадена от реклама за добра хигиена или здравословно хранене, витамини например или мляко. Жестокото ухапване по ръката бе почти заздравяло. Дадох си сметка, че то бе последното в съществуването на Дългата сянка.

Докато вземах портмонето си, то се разтвори и монетите се изтърколиха под дивана. Вдигнах го... с една ръка, а с другата ги измъкнах. Боже! Изправих се и поех дълбоко въздух. Поне светлината не дразнеше очите ми и нямах желание да ухапя всеки, изпречил се на пътя ми. Хапнах с удоволствие препечени филийки за закуска, вместо да копнея за доматен сок. Не се превръщах във вампир. По-скоро бях нещо като усъвършенстван човек.

Животът определено бе по-лесен, когато не излизам на срещи.

В „При Мерлот“ всичко беше подготвено за работата, само трябваше да се нарежат лимони и лайм, сервирахме ги с коктейлите и чая. Приготвих ножа и дъската за рязане. Докато изваждах плодовете от големия хладилник, Лафайет слагаше престилката си.

— Изсветлила си косата си, а, Суки?

Поклатих глава отрицателно. Под бялата престилка Лафайет бе издокаран в огнена феерия — пурпурен потник, тъмночервени дънки, червени сандали и малинови сенки.

— Определено изглежда по-светла! — Повдигна невярващо оскубаните си вежди.

— Прекарах доста време отвън на слънце — уверих го.

Доун никак не се спогаждаше с него, дали защото бе цветнокож, или защото беше гей, не зная, може и заради двете. Арлийн и Чарлси го приемаха като готвача, но не си правеха труд да се сприятеляват. Но аз винаги съм го харесвала, защото водеше нелекия си живот енергично и с финес.

Сведох поглед към дъската за рязане. Всичко беше нарязано. Държах в ръка ножа и цялата бях в сок. Направила съм го за около трийсет секунди, без дори да се усетя. Затворих очи. Боже мили! Когато ги отворих, Лафайет ме зяпаше в ръцете.

— Момиче, кажи, че не видях това, което току-що видях — промълви той.

— Не го видя — отговорих, с изненада установих, че гласът ми звучи равно и хладно — извини ме, трябва да ги прибера.

Сложих ги в отделни контейнери в големия хладилник зад бара, където държахме бирата. Когато затворих вратата, Сам стоеше там с кръстосани пред гърдите ръце. Не изглеждаше доволен.

— Всичко наред ли е? — огледа ме от горе до долу със светлосивите си очи. — Направила ли си нещо с косата си? — попита неуверено.

Засмях се. Осъзнах, че съзнанието ми се активира лесно и не се налага процесът да е болезнен.

— Припичах се на слънце — отвърнах.

— Какво се е случило с ръката ти? Погледнах я. Бях покрила ухапаното с лепенка.

— Ухапа ме куче.

— Биха ли ти инжекция?

— Естествено.

Погледнах го, не бе много далеч. От къдравата му рижа коса сякаш струеше енергия. Имах чувството, че мога да чуя ударите на сърцето му. Можех да почувствам несигурността му, желанието му. Тялото ми незабавно откликна. Концентрирах се върху тънките му

устни, а силният аромат от афършейва му изпълни дробовете ми. Той се приближи. Усецах го как вдишва и издишва. Знаех, че пенисът му се втвърдява.

В този момент Чарлси Тутън влезе през главния вход и затръшна вратата зад себе си. Двамата се отдръпнахме един от друг.

„Добре че беше Чарлси!“, помислих си. Едра, глуповата, добродушна и работлива, тя бе мечтата на всеки работодател. С мъжа ѝ, Ралф, който работеше в птицеферма, били гаджета в гимназията. Имаха две дъщери — едната в единадесети клас, а другата — омъжена. Чарлси обичаше да работи в бара, защото тук се срещаше с хора. Имаше таланта да се оправя с пияници, извеждайки ги навън без кавги.

— Хей, вие двамата, здравейте — възкликна весело. Тъмнокестенявата ѝ коса (боя „Л’ореал“ според Лафайет) бе силно стегната на висока опашка и падаше на букли. Блузата ѝ бе безупречна, а джобовете на панталонките ѝ вечно бяха препълнени и стояха издути. Носеше тънки черни дамски чорапи и кецове. Изкуствените ѝ нокти бяха в бургундско червено.

— Моето момиче очаква бебе. Можете да ме наричате баба! — Тонът ѝ говореше, че е на седмото небе от щастие.

Дадох ѝ очакваната прегръдка, а Сам я потупа по рамото. И двамата се радвахме да я видим.

— Кога е терминът ѝ? — попитах.

Чарлси само това и чакаше. През следващите пет минути не ми се наложи да си отворя устата. После дойде Арлийн, неумело гримирала смучката на шията си, и всичко бе повторено отначало. В един момент погледите ни със Сам се засякоха, при което и двамата отклонихме очи.

Дойде време да сервираме за обяд и случката бе забравена.

Повечето гости не пиеха много в този час. Може би бира или чаша вино. Основно поръчваха студен чай и вода. Обедната клиентела се състоеше от хора, които се бяха озовали около бара по това време, от редовни посетители и местни алкохолици, за които обедното питие бе може би трето или четвърто.

Като започнах да приемам поръчки, си припомних молбата на Джейсън. Слушах цял ден. Беше изтощително. Никога не бях отключвала съзнанието си за толкова дълго. Може би не беше така

болезнено като преди, може би бях равнодушна към нещата, които чувах.

Шериф Диърборн седеше на една маса с кмета и приятеля на баба, Стърлинг Норис, който се изправи и ме потупа по рамото. Дадох си сметка, че го виждам за пръв път след погребението ѝ.

— Как я караш, Суки? — попита ме съчувствено. Едва приличаше на себе си.

— Прекрасно, господин Норис! А вие?

— Аз съм стар човек, Суки — отвърна с неуверена усмивка, дори не ме изчака да изкажа несъгласие. — Тези убийства ме съсипват. Не сме имали убийство в Бон Темпс, откакто Дарил Мейхю застреля Сю Мейхю, а случаят бе повече от ясен.

— Кога беше това, преди шест години? — попитах шерифа само за да остана там.

Господин Норис се натъжи, като ме видя, защото си мислеше, че ще арестуват брат ми за убийството на Модет Пикинс. Кметът пък смяташе, че най-вероятно той е убил и баба. Сведох глава, за да скрия сълзите си.

— Сигурно. Я да видим, спомням си, че бяхме облечени за танцовия рецитал на Джийн — Ан... значи трябва да е било... да, права си, Суки, преди шест години — шерифът ми кимна в знак на съгласие. — Джейсън идвал ли е днес тук? — попита ме толкова нормално, сякаш е най-обикновен следобед.

— Не, не съм го виждала — отвърнах.

Той си поръча студен чай и хамбургер и си мислеше как е изловил брат ми и дъщеря си да правят секс като обезумели отзад в пикапа му. О, боже! Смяташе, че Джийн — Ан е извадила късмет, че не е била удушена. От следващата му мисъл ми стана много болно: „И без това тези момичета до една са пропаднали“. Шерифът се оказа лесен за сканиране. Улавях нюансите в мислите му: „Неквалифициран труд, липса на университетско образование, спи с вампири... долна отрепка“. Тази оценка ме нарани и ме разгневи повече, отколкото мога да опиша.

Движех се механично между масите, разнасяйки питиета и сандвичи и почиствайки остатъците. Както обикновено, работех усърдно, с противната дежурна усмивка, разтегнала лицето ми. Говорих с двайсет души, които познавах. Мислите на повечето клиенти

бяха напълно обикновени — за работа и за неща, които трябва да свършат у дома, за разрешаването на някой дребен проблем, като намирането на майстор за миялната машина или на фирма за почистване на дома през уикенда.

Арлийн бе облекчена, че ѝ е дошло. Чарлси бе погълната от мечти да бъде обезсмъртена чрез внучето и се молеше от сърце за лесна бременност и нормално раждане на дъщеря си. Лафайет смяташе, че започва да става особено да се работи с мен.

Полицай Кевин Прайър се чудеше какво ли прави в почивния си ден Кения. Той лично помагал на майка си да оправи бараката с инструменти и ненавиждаше всяка минута от това занимание.

Чух доста и неизказани, и изречени коментари за косата и кожата ми, както и за лепенката на ръката ми. Повечето мъже и дори една жена ме намираха за още по-привлекателна. Неколцина от участниците в палежа на къщата в Монро си мислеха, че нямат шанс с мен заради симпатиите ми към вампирите, и съжаляваха за импулсивната си реакция. Запомних ги кои са. Макар за момента да не ми бе до вампири, нямаше как да ги забравя, те можеха да убият и моя Бил.

Анди Белфлор и сестра му Порша обядваха заедно. Правеха го поне веднъж седмично. Тя бе женски вариант на Анди — средна на ръст, набита, с ясно очертани устни и издадена челюст, но сходството бе в негова полза. Чувах, че била много добър адвокат. Ако не беше жена, бих я препоръчала на Джейсън, когато мислеше, че вероятно ще има нужда от защитник, и повече за нейно, отколкото за негово добро. Днес тя се чувстваше потисната — с образование и добри доходи, а никога не бе излизала на среща. Това бе ангажирало съзнанието ѝ.

Анди бе отвратен от връзката ми с Бил Комптън, бе заинтригуван от по-привлекателния ми външен вид и бе любопитен как точно вампирите правят секс. Освен това съжаляваше, че най-вероятно ще му се наложи да арестува брат ми. Мислеше, че неговият случай не е кой знае колко по-различен от други, но той изглеждал най-изплашен, което означавало, че крие нещо. А и филмите, в които Джейсън прави не точно традиционен секс с Модет и Доун... Забих поглед в Анди, докато четях мислите му, което го смути. Той действително бе наясно на какво съм способна.

— Суки, ще донесеш ли тая бира? — попита ме в крайна сметка и размаха ръка, за да е сигурен, че съм го забелязала.

— Разбира се, Анди — отвърнах отнесено и извадих една от хладилника. — Искаш ли още чай, Порша?

— Не, благодаря ти, Суки — отвърна ми учтиво, докосвайки устни със салфетка.

Порша си спомняше училищните години, когато била готова да продаде душата си за среща с прекрасния Джейсън Стакхаус. Чудеше се какво ли прави той сега, дали в главата му има мисъл, която би я заинтригувала, а може заради тялото му да си струвало да жертва интелектуалното общуване. Значи тя не бе виждала записите и не знаеше за съществуването им, очевидно Анди постъпваше като истински полицай. Опитах се да си я представя с брат ми и не можах да сдържа усмивката си. Това щеше да си е преживяване и за двамата. Не за пръв път ми се искаше да бях в състояние не само да чета мисли, но и да внушавам идеи.

До края на смяната не научих абсолютно нищо. С изключение на това, че във филмите, които брат ми бе имал неблагоприятното да заснеме, имало малко насилие и това накарало Анди да се замисли за следите от удушаване по шиите на жертвите. Така че като цяло отварянето на съзнанието ми се оказа безполезно за Джейсън занятие. Всичко, което чух, по-скоро ме разтревожи и не ми осигури каквато и да било допълнителна информация, която би му помогнала.

Вечерта щяха да дойдат съвсем друг тип хора. Никога не бях идвала тук просто така, извън работа. Дали да не се появя тази вечер? Какво ли ще прави Бил? Дали исках да го виждам?

Почувствах се самотна. С никого не можех да говоря за него. Никой, който да не бъде шокиран от връзката ни. Как можех да кажа на Арлийн, че съм тъжна, защото приятелите на вампира Бил са ужасяващи и безмилостни, че един от тях предната вечер ме ухапа и част от кръвта му попадна в устата ми, че бе убит върху мен? Това не бяха проблеми, които тя бе готова да понесе. Не се сещах за никого, който би могъл. В ума ми не изплуваше ничие име, не знаех някой да е излизал с вампир, освен заблудените групита, които ходеха, с който кръвопиец им падне.

В момента, в който си тръгнах от работа, променената ми външност вече не ми помагаше да се чувствам самоуверена. Почувствах се като аномалия.

Обикалях нагоре — надолу из къщи, подремнах малко, полях цветята на баба. Към привечер хапнах нещо, стоплено в микровълновата. До последно се колебаех дали да изляза. Най-накрая сложих една червена блуза, бели панталони и някое и друго бижу и тръгнах към „При Мерлот“.

Беше странно да отида като клиент. Сам бе в дъното, зад бара. Той отчете влизането ми и учудено вдигна вежди. Тази вечер работеха три сервитьорки, които познавах само по физиономия. През прозореца на бюфета забелязах друг готвач да приготвя хамбургерите.

Джейсън седеше на бара. Учудващо, но столът до него бе празен и аз тръгнах натам. Той се обърна към мен с изражение, готово да посрещне някоя жена — устните му бяха леко отворени и усмихнати, а очите му сияеха. Когато ме видя, физиономията му придоби комичен вид.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита възмутен.

— Човек би си помислил, че не се радваш да ме видиш — отбелязах. Когато Сам спря пред мен, му поръчах бърбън и кола, без да срещам погледа му.

— Направих каквото ме помоли, но до момента нищо — прошепнах на брат си. — Тази вечер дойдох да се пробвам върху някои хора.

— Благодаря ти, Суки — рече той след дълга пауза. — Явно не си давах сметка за какво те моля. Хей, правила ли си нещо с косата си? Дори плати питието ми, когато Сам ми го сервира.

Не изглеждаше като да имаме кой знае за какво да си говорим, което всъщност бе добре, понеже се опитвах да слушам. Имаше няколко непознати и първо тях проверих за възможността да са евентуални заподозрени. Приех го неохотно, но май нямаха нищо общо. Единият мислеше само колко му липсва жена му, явно ѝ бе верен. Главата на друг бе заета с положителна оценка на питиетата, след като за пръв път идвал тук. Трети пък се бе фокусирал да седи изправен, с надеждата да е в състояние да шофира обратно до мотела.

Поръчах си още едно.

С Джейсън разменяхме предположения относно адвокатските хонорари след уреждането на бабиното наследство. Той хвърли поглед

към входа и възкликна:

— Охо!

— Какво? — попитах, без да се обърна.

— Сестра ми, гаджето ти е тук. И не е сам. Първото, което си помислих, бе, че Бил е довел някой от приятелчетата си вампири, което би било неблагоприятно и щеше да предизвика смут. Но когато се обърнах, разбрах защо Джейсън бе ядосан. Бил беше с момиче, водеше я за ръка, а тя го следваше като уличница. Очите му оглеждаха тълпата. Реших, че чака да види реакцията ми.

Слязох от стола осъзнах нещо. Бях пияна. Рядко пиех и с двата бърбъна, които погълнах набързо, не точно се влачех по земята, но определено залитах.

Очите на Бил срещнаха моите. Не бе очаквал да ме срещне тук. Не можех да чета мислите му, както стана с Ерик за един кратък и ужасен миг, но можех да разчета езика на тялото му.

— Здравей, Бил! — обади се Хойт, приятелят на Джейсън.

Бил му кимна учтиво, но насочи момичето — дребно и мургаво — към мен.

Нямах представа какво да правя.

— Сестра ми, каква е тая история? — попита Джейсън и започна да се набира. — Тази е вампфен от Монро. Познавам я отпреди, когато харесваше хора.

Все още нямах идея какво да правя. Болката бе прекалено силна, но гордостта ми се опитваше да я овладее. Към тази емоционална каша се прибавяше и чувство за вина. Не бях там, където Бил очакваше, а и не му бях оставила бележка. Но от друга страна, малко ли ми се струпа предната вечер с дирижираното изпълнение в Шривпорт. И единствено заради връзката си с него отидох на онази „веселба“.

Противоречивите ми импулси ме възпираха да реагирам. Щеше ми се да се нахвърля върху момичето и да я пребия от бой, но не ме бяха възпитавали да вдигам скандали по баровете. Искаше ми се да претрепя и Бил, но със същия успех можех да си поблъскам главата в стената, точно толкова щях да нараня и него. Освен всичко ми идеше и да се разплача, защото чувствата ми бяха наранени, но последното, което щях да направя, бе да проявя слабост. Най-добре беше да не издавам никаква емоция. И без това Джейсън бе вече готов да му

скочи. Само това му трябваше, някаква реакция от моя страна, за да му подпали фитила.

Прекалено много конфликти, а отгоре на всичко и твърде много алкохол.

Докато премисля възможните варианти, Бил се приближаваше, проправяйки си път между масите, мъкнейки момичето след себе си. Усетих, че заведението бе утихнало. И вместо аз да ги наблюдавам, те наблюдаваха мен.

Усетих очите си пълни със сълзи, докато ръцете ми се свиха в юмруци. Супер! По-зле от това нямаше накъде!

— Суки, — изрече Бил. — Ерик остави това пред вратата ми.

Едва успях да схвана какво ми говори.

— Е, и? — отвърнах вбесена.

Погледнах момичето директно в очите — големи, тъмни и превъзбудени. Държах своите широко отворени, защото знаех, че ако примигна, сълзите ми ще потекат.

— Като възнаграждение — уточни Бил.

Не можех да разбера той какво мисли по въпроса.

— Безплатно питие, а? — рекох и не можах да повярвам колко жлъчно прозвуча гласът ми.

Джейсън сложи ръка на рамото ми.

— Спокойно, сестра ми — каза злобно. — Той не си заслужава.

Не зная какво точно не си заслужаваше по отношение на Бил, но се канех да разбера. Опияняващо е да нямаш идея какво точно ще направиш — след цял живот, прекаран в самоконтрол.

Бил не ме изпускаше от очи. Под флуоресцентните лампи на бара изглеждаше изключително блед. Не се бе хранил с нея. А и зъбите му бяха прибрани.

— Ела да поговорим отвън — предложи той.

— С нея? — почти изръмжах.

— Не, с мен — отвърна. — Нея трябва да я изпратя обратно.

Последвах го навън с високо вдигната глава, без да го поглеждам в очите. Продължаваше да държи здраво ръката на момичето, а тя буквално подтичваше, за да не изостава. Нямах представа, че Джейсън идва след нас, докато не се обърнах и не го видях зад себе си. На паркинга имаше хора, които влизаха и излизаха, но тук бе по-добре от тълпата в бара.

— Здравей — непринудено каза момичето. — Казвам се Дезире. Джейсън, мисля, че и преди съм те срещала.

— Какво правиш тук, Дезире? — попита тихо брат ми, току да повярва човек, че е спокоен.

— Ерик ме изпрати като награда за Бил — отвърна сдържано, наблюдавайки Бил с крайчеца на окото. — Но той никак не изглежда въодушевен. Не зная защо. Аз съм един вид специална пратка.

— Ерик? — обърна се към мен Джейсън.

— Един вампир от Шривпорт. Собственик на бар. Шефът.

— Той я остави на стълбите пред нас — обясни Бил. — Не съм го молил за нея.

— Какво ще правиш?

— Ще я върна обратно — отвърна нетърпеливо. — Ние с теб трябва да говорим.

Преглътнах. Отпуснах юмруците си.

— Тя да не се нуждае от шофьор до Монро? — попита Джейсън.

Бил го погледна изненадан.

— Да. Да не би да предлагаш да я закараш? Трябва да говоря със сестра ти.

— Разбира се. — Джейсън преливаше от добронамереност, което моментално събуди подозренията ми.

— Не мога да повярвам, че се отказваш от мен — нацупи се Дезире, вдигнала поглед към Бил. — Никой досега не ме е връщал обратно.

— Разбира се, благодарен съм и съм убеден, че си... както се изрази... специална пратка, — обясни учтиво Бил — но аз разполагам със собствен специалитет.

За миг, малката Дезире се вторачи неразбиращо в него, преди съзнанието ѝ да проумее казаното.

— Тази жена твоя ли е? — попита, обръщайки се рязко към мен.

— Да.

Категоричното му изказване накара Джейсън да се размърда нервно.

Дезире ме огледа внимателно.

— Очите ѝ са странни — обади се най-последно.

— Това е сестра ми — намеси се Джейсън.

— О, извинявай! Ти изглеждаш доста по-... нормален. — Оглеждайки и него от главата до петите, момичето изглеждаше много по-доволно от видяното. — Хей, как ти е последното име?

Брат ми я хвана за ръката и я поведе към пикапа си.

— Стакхаус — отвърна, оглеждайки я, докато се отдалечаваха. — Може би на път за вкъщи ще ми разкажеш малко с какво се занимаваш.

Чудех се какъв ли е мотивът на Джейсън за подобен великодушен акт и като се обърнах, срещнах погледа на Бил. Все едно се ударих в стена.

— Значи искаш да говорим? — попитах сурово.

— Не тук. Ела с мен у дома. — Зарових чакъла с обувка.

— Не у вас.

— Тогава у вас.

— Не.

Той повдигна вежди.

— Къде тогава? Добър въпрос.

— В жилището на нашите.

Джейсън нямаше да се появи, нали отиде да закара госпожица Дребна и Смугла обратно вкъщи.

— Ще карам след теб — прие Бил лаконично и се разделихме, всеки отправяйки се към своята кола.

Домът, в който бях прекарала първите няколко години от живота си, се намираше в западната част на Бон Темпс. Свих по познатата чакълеста отбивка и спрях до къщата — скромна, тип ранчо. Джейсън я поддържаше в добро състояние. Бил се показа от колата си, когато аз излязох от своята. Дадох му знак да ме последва. Заобиколихме къщата, спуснахме се надолу, следвайки павирана с големи камъни алея. След минута стигнахме до изкуственото езеро, което татко направи и зароби в задния ни двор с намерението да практикува риболов със сина си. Моравата граничеше с водата. На един от металните столове там имаше одеяло. Без да ме пита, Бил го взе, изтръска го и го постла на тревата. Седнах неохотно с мисълта, че одеялото не е безопасна територия по същата причина, поради която срещата ни нямаше да е безопасна в която и да било от къщите. Когато се намирах до Бил, мислех само как да се приближа още повече до него.

Обгърнах коленете си и се загледах във водата. В неподвижната ѝ повърхност виждах отражението на уличната лампа отсреща. Бил легна по гръб до мен. Усецах погледа му върху лицето си. Преплете пръсти на гърдите си, афиширайки, че няма да прави опити да ме докосва.

— Случилото се снощи те изплаши — започна безстрастно.

— А ти не се ли стресна поне мъничко? — Гласът ми беше потих, отколкото очаквах.

— Да, за теб. Малко за себе си.

Искаше ми се да легна по корем до него, но се опасявах, че ще се приближа твърде много. Когато видях кожата му да сияе на лунната светлина, ми се прииска да го докосна.

— Уплаши ме това, че Ерик бе в състояние да контролира живота ни, докато сме заедно.

— Не искаш ли повече да сме заедно?

Болката в гърдите ми бе толкова ужасна, че ги притиснах с ръка.

— Суки?

Той коленичи до мен и ме прегърна. Не можех да отговоря. Не ми беше останал въздух.

— Обичаш ли ме? — попита.

Кимнах.

— Защо говориш за раздяла?

Болката изби в очите ми под формата на сълзи.

— Прекалено много ме е страх от другите вампири. Какво ще поиска следващия път от мен? Ще се опита да ме накара да направя нещо, като ме заплаши със смъртта ти или с убийството на Джейсън. Способен е да го направи.

Гласът на Бил прозвуча по-тихо и от щурец в тревата. Преди месец можеше и да не мога да го чуя.

— Не плачи, Суки, но имам неприятни новини. — Единственото хубаво, което можеше да ми каже в момента, бе, че Ерик е мъртъв.

— Ерик е заинтригуван от теб. Той знае, че притежаваш способности, каквито повечето хора нямат или ги пренебрегват. Усеца, че кръвта ти е наситена и сладка — гласът му прозвуча дрезгаво и аз потръпнах. — Освен това си красива. А сега дори още повече. Няма представа, че вече три пъти си пила от кръвта ни.

— Знаеш, че преглътнах кръвта на Дългата сянка?

— Да. Видях.

— Да не би да има нещо магическо, свързано с числото три?

Той се разсмя с онзи плътен, тежък, хриплив смях.

— Не. Но колкото повече вампирска кръв пиеш, толкова желанието ти се усилва както за нея, така и за всяка друга. А Дезире смята, че е специална! Чудя се кой вампир ѝ го е казал.

— Някой, който е искал да влезе в гащите ѝ — отвърнах директно и той се разсмя още веднъж.

Обожавах смеха му.

— Да не би с всички тези приказки да се опитваш да ми кажеш, че Ерик ме желае?

— Да.

— Какво го спира да ме поиска тогава? Нали каза, че е по-силен от теб?

— Преди всичко правила и обичаи.

Замалко да изпръхтя.

— Не подценявай това. Всички ние, вампирите, следваме традицията. Налага ни се да живеем едни с други с векове.

— Нещо друго?

— Не съм силен колкото Ерик, но не съм и млад вампир. Ако се сбие с мен, би могло да го раня доста лошо. А ако извадя късмет, може дори да го победея.

— Нещо друго?

— Може би, — внимателно рече Бил — ти самата.

— Как така?

— Иначе казано, ако си му от полза и е наясно, че точно това желаеш, може да те остави на мира.

— Но аз не искам да съм му от полза. Не искам никога повече да го виждам.

— Ти му обеща, че пак ще му помогнеш — напомни ми Бил.

— Ако заведе крадеца в полицията — обадох се. — А той какво направи? Заби му кол.

— Спасявайки живота ти.

— Е, аз открих кой го е обрал.

— Суки, ти не знаеш кой знае колко за света. — Зяпнах го изненадана.

— Предполагам, че си прав.

— Нещата не могат да се теглят по този начин — загледа се в мрака. — Макар понякога да си мисля, че вече нищо не зная... — последва още една мрачна пауза. — Само веднъж преди това съм виждал вампир да забива кол на себеподобен. Ерик прекрочва ограниченията в нашия свят.

— Значи е малко вероятно да се съобрази с правилата и обичаите, с които толкова се перчеше.

— Пам е в състояние да го държи под контрол.

— Тя каква му е?

— Той я създаде. В смисъл... той я направи вампир преди векове. Връща се при него от време на време и му помага в това, с което се занимава за момента.

— Той винаги си е падал малко единак. И колкото повече време минава, толкова по-своенравен става.

Да определи Ерик като своенравен, беше повече от меко казано.

— В крайна сметка стигнахме ли до някакво заключение? — попитах.

Бил, изглежда, обмисляше отговора си.

— Да — в тона му се долови съжаление. — На теб не ти харесва да общуваш с други вампири, освен с мен, а аз съм ти казвал, че нямаме избор.

— Каква е тая история с Дезире?

— Пратеник на Ерик я стовари на стълбите пред нас с надеждата да остана доволен от красивия подарък. А възможността да пия от нея би била изпитание за предаността ми към теб. Вероятно е отровил кръвта ѝ с нещо, за да ме омаломощи — той вдигна рамене. — Ти да не помисли, че имам среща с нея?

— Да...

Усетих как лицето ми се стегна, когато си припомних как влезе с момичето.

— Нямаше те у вас. Трябваше да те намеря. — Тонът му не беше обвинителен, но не звучеше и доволно.

— Опитвах се да помогна на Джейсън, подслушвайки хорските мисли. Пък и още бях разстроена от снощи.

— Сега всичко наред ли е помежду ни?

— Не, но е толкова наред, колкото би могло да бъде — отвърнах. — Мисля си, че нещата няма как да вървят винаги гладко, без значение

за кого ме е грижа. Чак толкова сериозни усложнения обаче не бях допускала. Предполагам, че няма никакъв шанс да превъзхождаш Ерик, след като възрастта е единствената предпоставка за това.

— Не — отвърна Бил. — Не да го превъзхождам... — Изведнъж се замисли. — Макар че може би има нещо, което бих могъл да направя по този въпрос. Не бих искал, тъй като противоречи на природата ми, но ще сме по-спокойни.

Оставих го да мисли.

— Да — заключи накрая. Не обясни и аз не го попитах.

— Обичам те — каза, сякаш това бе резултатът от дългото мислене.

Лицето му се откри пред мен сияйно и красиво в полумрака.

— Аз чувствам същото към теб — отвърнах и сложих ръце на гърдите му, за да не ме изкуши. — Но твърде много неща стоят срещу нас в момента. Щеше да е добре, ако можехме да се отървем от Ерик. И друго трябва да разрешим. Тези убийства. Това ще е второто голямо нещо, за което няма да се притесняваме. Убиецът има да отговаря за смъртта на приятелите ти, на Модет и Доун... — спрях и дълбоко поех дъх — ... и на баба.

Сълзи бликнаха от очите ми. Бях приела факта, че баба вече я няма, когато се прибера, и започвах да свиквам, че няма с кого споделям какво ми се е случило. Но от време на време ме връхлиташе такава мъка, че едва си поемах дъх.

— Защо смяташ, че същият убиец е отговорен и за изгарянето на вампирите от Монро?

— Според мен онази вечер в бара точно той внуши на мъжете идеята за саморазправа. Смятам, че е този, който ходеше от група на група и ги настройваше. Цял живот съм живяла тук и никога не бях виждала тукашните хора да се държат така. Трябва да има причина за това, което направиха.

— Той е разбунил духовете и е инициирал подпалването?

— Да.

— Подслушването не доведе ли до нищо?

— Не — признах мрачно. — Но това не означава, че утре ще е същото.

— Ти си оптимист, Суки.

— Да, такава съм. Налага се да бъда.

Помилвах го по бузата, мислейки как оптимизмът ми бе оправдал съществуването си, откакто той се бе появил в живота ми.

— Продължавай да слушаш, след като смяташ, че може да е от полза, — поде той — а аз засега ще работя върху нещо друго. Ще те видя утре вечер у вас, става ли? Може да... не, ще ти обясня тогава.

— Добре — бях любопитна, но Бил очевидно не беше готов да сподели.

По обратния път, докато следвах светлините на автомобила му до отклонението за вкъщи, се замислих колко ли по-страшни биха били последните няколко седмици без чувството за сигурност от присъствието му. Когато влизах предпазливо в отбивката, ми се прииска Бил да не бе сметнал за необходимо да се прибира, за да проведе няколко важни телефонни разговора. През няколкото нощи, които прекарахме разделени, не че точно си умирах от страх, но все пак бях доста напрегната и неспокойна. Сама в къщата, прекарвах доста часове, обикаляйки да проверявам вратите и прозорците. Не бях свикнала да живея по този начин. Чувствах се неспокойна при мисълта за предстоящата нощ.

Преди да слеза от колата, огледах двора, слава богу, преди да тръгна за бара, бях оставила външните лампи да светят. Нямаше никакво движение. Обикновено Тина се появяваше подтичвайки, когато се прибирах отнякъде, и умираше от желание да влезе вкъщи за малко котешка храна, но тази вечер вероятно беше на лов в горичката.

Отделих ключа за къщата от останалите на ключодържателя и се втурнах към входа. Пъхнах ключа, превъртях го с рекордна бързина, затръшнах вратата и заключих.

Не мога да живея по този начин, помислих си, тревожно поклащайки глава. В този миг нещо удари вратата. Изпищях, преди да се усетя. Хукнах към безжичния телефон до дивана. Набрах номера на Бил и обиколих стаята, за да спусна щорите. Ами ако дава заето? Нали каза, че се прибира, за да говори по телефона. Но го хванах тъкмо когато влиза, гласът му в слушалката бе задъхан.

— Да? — Винаги звучеше недоверчиво.

— Бил, — изстенах — откъде има някой.

Той тресна телефона. Вампир в действие.

Дойде за две минути. Надничайки изпод леко повдигнатите щори, го зърнах да приближава към двора, изскачайки иззад дърветата

с такава скорост и толкова безшумно, колкото човек никога не би могъл. Беше невероятно облекчение да го зърна. Веднага ме хвана срам, че му звъннах за помощ, трябваше сама да се оправя със ситуацията. И тогава се зачудих — че защо пък? Ако познаваш някого, който е практически непобедим и твърди, че те обожава, някой, който е почти невъзможно да бъде убит, някой с необикновена сила, е естествено да му се обадиш.

Движейки се уверено и безшумно, Бил огледа двора и горичката. Най-после приближи до стълбите и се приведе над нещо на верандата. Не можех да видя точно какво е. Когато се изправи, държеше нещо и лицето му бе съвсем безизразно.

Това никак не беше добре.

С нежелание отидох до входната врата и отключих. Бутнах мрежата.

Държеше котката ми.

— Тина? — произнесох, чувайки гласа си да трепери, без да ми пука от това. — Мъртва ли е?

Бил кимна.

— Какво? Как?

— Мисля, че е удушена.

Лицето ми се сбръчка. Бил стоя с котката в ръце, докато не спрях да плача.

— Така и не купих дъбовото дръвче — рекох поуспокоена, но не звучах особено стабилно. — Може да я погребем в онзи трап.

Заобиколихме отзад. Той държеше Тина, опитвайки се да изглежда нормално, а аз — да не се разплача отново. Бил коленичи и положи малката черна топка на дъното на ямата. Взех лопатата и започнах да я запълвам, но когато видях пръстта да пада по козината на Тина, отново се облях в сълзи. Бил пое тихо лопатата от ръцете ми. Обърнах се с гръб, а той довърши ужасната работа.

— Да влезем вътре — каза нежно, когато приключи.

Прибрахме се в къщата през предната врата, защото още не бях отключила задната. Той ме галеше и ме успокояваше, макар да знаех, че дори не харесва кой знае колко Тина.

— Бог да те благослови, Бил — прошепнах. Прегърнах го силно, неочаквано обладана от страх, че ще ми бъде отнет. Когато ридаенето ми стихна до хлипане, вдигнах поглед с надеждата, че не съм го

накарала да се чувства неудобно от прилива на чувства у мен. Изглеждаше направо бесен. Бе забил поглед в стената зад мен, а очите му пламтяха. Беше най-ужасяващото нещо, което бях виждала през живота си.

— Намери ли нещо в градината? — попитах.

— Не. Попаднах на знаци за присъствието му, следи, остатъци от миризма. Но нищо, което би могло да се внесе в съда като доказателство — отвърна той, сякаш прочел мислите ми.

— Имаш ли нещо против да останеш тук, докато стане време да... да се скриеш от слънцето?

— Разбира се, че ще остана.

Загледа ме. Разбрах, че ще го стори, с или без моето съгласие.

— Ако все още ти се налага да се обадиш по телефона, можеш да звъннеш от тук. Все ми е едно. — Исках да кажа, че нямаше значение дали ще говори за моя сметка.

— Имам карта — отвърна, изумявайки ме за пореден път.

Измих лицето си и взех успокоително, преди да облека нощницата си. Бях съкрушена колкото при убийството на баба, но по различен начин. Загубата на домашен любимец, естествено, не беше като смъртта на член от семейството. Смъртах се, но не помогна. През главата ми минаха всякакви възможни причини, но не стигнах до никъде, освен до заключението, че бях хранила и се бях грижила за Тина в продължение на четири години и тя ще ми липсва.

11.

НА СЛЕДВАЩАТА СУТРИН НЕРВИТЕ МИ БЯХА ОБТЕГНАТИ. Когато отидох на работа, казах на Арлийн какво се бе случило. Тя ме прегърна силно и каза:

— Ще ми се да убия кучия син, който е сторил това на горката Тина!

Това някак ме накара да се почувствам доста по-добре. Чарлси съжаляваше също толкова. Но бе може би малко по-загрижена за шока от случилото се върху мен, отколкото за смъртта на котката ми. Единствено Сам гледаше мрачно. Според него трябваше да се обадя на шерифа или на Анди Белфлър и да им разкажа. В крайна сметка се обадох на Бъд Диърборн.

— Подобни случаи обикновено не са еднократни, — рече той — но засега никой друг не е съобщавал за изчезнало или мъртво домашно животно. Опасявам се, че случилото се изглежда като нещо лично, Суки. Този твой приятел вампирът харесва ли котки?

Затворих очи и поех дълбоко дъх. Обаждах се от телефона в офиса на Сам и той седеше зад бюрото, замислен за следващата поръчка.

— Бил си беше у тях, когато Тина бе убита и захвърлена на верандата — отговорих колкото мога по-спокойно. — Позвъних му веднага и той вдигна телефона.

Сам ме погледна озадачено, а аз завъртях очи, за да му покажа отношението си към подозренията на шерифа.

— И той ти каза, че котката е била удушена — продължи да умува Бъд.

— Да.

— У теб ли е лигатурата?

— Не. Дори не знам от какъв материал е била.

— Какво направи с котето?

— Погребахме я.

— Това твоя идея ли беше или на Бил?

— Моя. Какво друго да направя?

— Може да се наложи да я изровим. Ако разполагаме с лигатурата и котката, може би ще разпознаем дали начинът на удушаване съвпада с този при убийството на Модет и Доун — обясни Бъд подробно.

— Съжалявам, не се замислих за това.

— Е, не е чак толкова важно, след като лигатурата я няма.

— Добре, добре. Дочуване.

Затворих телефона вероятно малко по-силно, отколкото трябваше. Сам повдигна вежди.

— Бъд е кретен — рекох му.

— Бъд не е лош полицаи — отвърна той кротко. — Никой от нас тук не е свикнал с такива извратени убийства.

— Прав си — съгласих се след миг. — Не беше честно от моя страна. Но той не спря да повтаря „лигатура“, сякаш е горд, че е научил нова дума. Съжалявам, но ме изнерви.

— Не очаквам да си идеална, Суки.

— Искаш да кажеш, че от време на време мога да се издънвам, да не влизам в положение и да не прощавам? Благодаря ти, шефе! — усетих как на устните ми се появи самодоволна усмивка. Протегнах се. Чак когато забелязах Сам да ме изпива с поглед при това движение, отново се смутих. — Ще се връщам на работа — рекох бързо и закрачих към вратата, внимавайки в походката ми да няма и намек за поклащане на ханша.

— Ще гледаш ли децата за няколко часа тази вечер? — попита Арлийн, леко смутена.

Припомних си последния път, когато говорихме за това, и обидата, която трябваше да понеса от нежеланието ѝ да остави децата си с вампир. Не бях поглеждала нещата така, както една майка ги вижда. Сега Арлийн се опитваше да се извини.

— Ще се радвам — изчаках да видя дали ще спомене отново Бил, но не го направи. — От колко до колко?

— Ами, с Рене се каним да отидем на кино в Монро — каза тя. — Да кажем от шест и половина?

— Добре. Вечеряли ли ще са?

— О, да. Ще ги нахраня. Те много ще се радват да видят леля си Суки.

— Аз също горя от нетърпение.

— Благодаря ти. — Арлийн спря, за малко да добави още нещо, но не го направи, каза само. — До шест и половина тогава.

Прибрах се към пет. През по-голямата част от пътя шофирах срещу слънцето, което блестеше така ослепително, сякаш се бе вторачило в мен. Преоблякох се с шорти и тениска в синьо и зелено, сресах се и прихванах косата си с шнола. На кухненската масата имаше неизяден сандвич. Къщата изглеждаше голяма и празна и се зарадвах, когато видях Рене да се задава с колата заедно с Коби и Лиса.

— Арлийн има проблем с един от изкуствените си нокти — обясни той, смутен от необходимостта да говори за такъв женски проблем. — А Коби и Лиса напиреха да дойдат.

Той все още беше с работните дрехи — тежки ботуши, нож, шапка и всичко останало. Арлийн нямаше да му позволи да я заведе, където и да било, докато не си вземе душ и не се преоблече.

Коби беше на осем, а Лиса на пет и двамата висяха по мен като огромни обеци, когато Рене се приведе да ги целуне за довиждане. Привързаността му към тях му спечели голяма червена точка в моето тефтерче. Усмихнах му се одобрително. Хванах децата за ръце и се запътихме към кухнята за сладолед.

— Ще се видим към десет и половина — единайсет — обади се Рене. — Става ли? — Хвана дръжката на вратата.

— Става — съгласих се.

Отворих уста да предложа да задържа децата през нощта, както бях правила друг път, но се сетих за отпуснатото телце на Тина. Реших, че тази вечер бе по-добре да не остават тук. Поведох ги към кухнята и минута или две по-късно чух стария пикап на Рене да се отдалечава шумно.

Взех Лиса.

— Едва те вдигам вече, натежала си. Коби, да не си започнал да се бръснеш?

Прекарахме на масата около половин час — докато децата ядяха сладолед и разказваха какво са правили след последното си виждане. После Лиса пожела да ми чете. Извадих бои и книжка за оцветяване и числата, написани вътре с букви, и започна да ми ги чете с известна гордост. Батко й, естествено, трябваше да докаже, че може да чете

много по-добре, след което пожелаха да гледат любимото си предаване. Преди да се усетя, се беше стъмнило.

— Моят приятел ще дойде тази вечер — обърнах се към тях. — Казва се Бил.

— Мама ни каза, че имаш специален приятел — каза Коби. — Дано да го харесам. Надявам се да се държи добре с теб.

— О, да — уверих го.

Той бе изпъчил гърди, готов да ме защитава, ако специалният ми приятел не е достатъчно добър според преценката му.

— Изпраща ли ти цветя? — попита романтично Лиса.

— Още не. Но можеш да му намекнеш, че бих желала!

— О! Добре, естествено.

— Питал ли те е дали искаш да се омъжиш за него?

— Ами, не. Но аз също не съм го питала. — Естествено, Бил почука точно в този момент.

— Имам компания — рекох усмихната, когато отворих вратата.

— Чувам — отвърна той.

Хванах го за ръка и го поведох към кухнята.

— Бил, това е Коби, а тази млада госпожица е Лиса — заявих официално.

— Чудесно. Толкова исках да се запозная с вас — каза Бил за моя изненада. — Лиса, Коби, имате ли нещо против да правя компания на леля ви Суки?

Те го погледнаха замислено.

— Тя не ни е истинска леля — обади се Коби, опипвайки почвата. — Тя е приятелка на мама.

— Така ли?

— Да. И каза, че не й пращаш цветя — обади се Лиса. По изключение гласчето ѝ прозвуча кристално ясно.

Толкова се зарадвах да установя, че е преодоляла проблема с произношението на „р“.

Бил се обърна към мен. Вдигнах рамене.

— Ами, те ме попитаха — отвърнах безпомощно.

— Хмм — произнесе умислено той. — Ще трябва да направя нещо по въпроса, Лиса. Благодаря ти, че ми обърна внимание. Знаете ли кога е рожденият ден на леля Суки?

Усетих как се изчервявам.

— Бил, — отсякох — стига!

Но той не ми обърна внимание и попита:

— Знаеш ли, Коби?

Момчето поклати глава отрицателно.

— Знам само, че е през лятото, защото последния път ходиха с мама на обяд в Шривпорт и тогава беше лято. Ние останахме с Рене.

— Много умно, че си го забелязал, Коби — рече Бил.

— Даже съм по-умен! Познай какво научих в училище онзи ден!

Коби скочи и се затича. Лиса наблюдаваше Бил с голямо внимание през цялото време, докато Коби говореше, и когато приключи, тя рече:

— Изглеждаш много светъл, Бил.

— Така е — отвърна той. — Такава е естествената ми текстура.

Братът и сестричката му си размениха погледи. Стана ми ясно, че според тях „естествена текстура“ е някаква болест и не би било учтиво да задават повече въпроси. Понякога децата проявяват известна съобразителност.

Отначало Бил бе стегнат, но с напредването на вечерта започна да се отпуска. Бях готова да си призная, че в девет вече бях изморена, но той бе все така свеж с децата, когато Арлийн и Рене минаха в единайсет да ги приберат.

Представих им го, а той се здрависа с тях както е общоприето, когато пристигна още един посетител.

Привлекателен вампир с гъста черна коса, сресана по необикновен начин — на вълни, се появи откъм горичката, докато Арлийн качваше децата отзад в колата, а Рене и Бил си говореха. Бил му махна непринудено и той му отвърна със същото, присъединявайки се към двамата, все едно го бяха очаквали.

От люлката на предната веранда наблюдавах как ги запознава един с друг и те се здрависват. Рене направо го зяпаше. Според мен май разпозна какъв е. Бил го погледна многозначително и поклати глава, а той затвори уста, без да каже това, което се канеше.

Новопоявилият се бе здравеняк, по-висок от Бил. Бе облечен със стари дънки и тениска с надпис „Посетих Грейсланд“. Ботушите му бяха с износени пети. Носеше бутилка със синтетична кръв и от време на време отпиваше от нея. Майстор на общуването.

Може и да се подведох по реакцията на Рене, но колкото повече гледах вампира, толкова по-познат ми се струваше. Опитах се мислено да прибавя няколко тона към цвета на кожата му и няколко бръчки, представяйки си го изправен и добавяйки малко живот в чертите му. Боже мили! Това бе мъжът от Мемфис.

Рене се обърна да си тръгва, а Бил поведе новодошлия към мен. На около метър и половина разстояние вампирът извика със силен южняшки акцент:

— Хей, Бил ми каза, че някой е убил котката ти.

Бил затвори очи за секунда, а аз само кимнах, онемяла.

— Е, съжалявам за случилото се. Аз обичам котки — допълни той.

Стана ми повече от ясно, че не става дума за предпочитанията му да гали козината им. Надявах се децата да не са го чули, но ужасеното лице на Арлийн се появи на прозореца на колата. Доброто впечатление, което Бил бе направил, вероятно бе отишло на вятъра.

Рене поклати глава зад гърба му, седна зад волана, докато палеше двигателя, и се сбогува. Погледна през прозореца и задържа очи върху новодошлия. Трябваше да кажа нещо на Арлийн, защото тя отново се показва от своя прозорец ококорена колкото може. Забелязах как зяпна от изненада, когато се вгледа по-добре в съществуването до Бил. Прибра главата си и чух колата да изскърцва, когато потегли.

— Суки, — рече Бил — това е Буба.

— Буба — повторих, направо невярваща на ушите си.

— Да, Буба — отвърна ведро вампирът с ужасната си усмивка, излъчваща добронамереност. — Това съм аз. Приятно ми е да се запознаем.

Здрависах се с него, принуждавайки се да се усмихна в отговор. Боже господи, никога не бях допускала, че ще се здрависвам с него. Но той определено изглеждаше по-зле.

— Буба, имаш ли нещо против да изчакаш тук на верандата? Нека да обясня на Суки за нашата уговорка.

— Няма проблем — отвърна небрежно Буба и седна на люлката, доволен като безмозъчно мекотело.

Влязохме във всекидневната, но преди това забелязах, че когато Буба се появи, повечето от нощните звуци — буболечки и жаби — просто изчезнаха.

— Надявах се да имам възможност да ти обясня, преди той да дойде — шепнешком каза Бил. — Но не можах.

— Този, който си мисля, ли е? — попитах.

— Да. Така че сега знаеш, поне някои от историите на очевидци са верни. Но не се обръщай към него по име. Наричай го Буба! Нещо се обърка, когато се превръщаше от човек във вампир. Може би заради всички химикали в кръвта му.

— Но той не беше ли наистина мъртъв?

— Не... точно. Един от нашите, голям фен, който работеше в моргата, доловил, че у него все още мъждее искра живот, и го доведе по най-бързия начин.

— Доведе?

— Направи го вампир — обясни Бил. — Но се оказа грешка. От това, което чувам от приятелите си, той вече не е същият. Има мозък колкото мекотело и изкарва пари, като върши разни необичайни за нас неща. Както виждаш, не можем да си позволим да го показваме.

Кимнах с широко зяпнала уста. Разбира се, че не могат.

— Божичко! — прошепнах, изумена при вида на знатната особа в задния ми двор.

— Така че не забравяй колко малоумен и импулсивен е той... Не оставай насаме с него и не го наричай по никакъв друг начин, освен Буба. Както сам ти каза, той харесва домашни любимци, но това не го прави кой знае колко по-благонадежден. А сега да си дойдем на думата — защо го доведох тук...

Стоях със скръстени пред гърдите ръце, очаквайки с известен интерес обяснението му.

— Скъпа, трябва да замина за известно време — сподели той.

Неочакваната новина напълно ме обърка.

— Какво... Защо? Не, чакай, не желая да знам. — Махнах с ръка, разсейвайки всякакви подозрения, че е длъжен да ми се обяснява.

— Ще ти кажа, като се върна — отсече той.

— И каква е ролята на твоя приятел Буба? — Имах неприятното усещане, че вече зная отговора.

— Буба ще те пази, докато ме няма — заяви Бил.

Повдигнах вежди.

— Добре де. Той не е кой знае колко... прозорлив — призна най-после. — Но е силен, ще направи каквото му кажа и ще внимава никой

да не влиза в къщата ти.

— Ще стои навън сред дърветата?

— О, да! — рече Бил съчувствено. — Дори не трябва да идва и да говори с теб. Като се стъмни, просто ще си намери място, от което да може да наблюдава къщата, и ще надзирава цяла нощ.

Не трябва да забравям да си спускам щорите. Идеята как малоумен вампир наднича през прозорците ми не ми се нравеше особено.

— Наистина ли смяташ, че е необходимо? — попитах безпомощно. — Не си го обсъждал с мен.

Бил въздъхна леко, това бе неговият начин да поеме дълбоко въздух.

— Скъпа, — започна той изключително внимателно — старая се страшно много да разбере начина, по който жените искат да се отнасят към тях в днешно време. Но ми е неестествено... особено когато се страхувам, че си в опасност. Старая се да подсигурия нещата така, че да не се притеснявам, докато ме няма. Ще ми се да не ми се налагаше да заминавам. Не ми се иска да го правя, но се налага, заради нас.

Погледнах го.

— Чувам те — казах накрая. — Не съм очарована от идеята, но ме е страх нощем, така че... ами, добре.

Честно казано, не смятам, че имаше каквото и да било значение дали съм дала съгласието си или не. В крайна сметка, как можех да накарам Буба да си тръгне, ако не иска да го направи? Дори служителите на реда в малкото ни градче не разполагаха със средства да се разправят с вампири. А ако се изправеха лице в лице точно с този, щяха само да стоят с отворена уста достатъчно дълго да ги разкъса на парчета. Оцених загрижеността на Бил и си помислих, че няма да е зле да му благодаря. Прегърнах го плахо.

— Е, щом наистина се налага да заминеш... Само внимавай — казах, опитвайки се да не звуча отчаяно. — Има ли къде да отседнеш?

— Да. Ще съм в Ню Орлеанс. Има свободна стая в „Кръв из квартала“.

Бях чела статия за този хотел — първия в света, който обслужва единствено вампири. Гарантираха пълна сигурност и досега бе точно така. И се намираше точно в центъра на френския квартал. На

мръкване вампфенове и туристи се тълпяха наоколо и чакаха вампирите да излязат.

Започнах леко да ревнувам. Опитах се да не изглеждам като тъжно кутре, избутано обратно в къщата, когато стопаните му излизат. Сложих пак дежурната усмивка.

— Е, приятно изкарване — отвърнах ведро. — Готов ли ти е багажът? Пътят ще ти отнеме няколко часа, а вече се стъмни.

— Колата е готова. — Едва сега си дадох сметка, че е отложил тръгването, за да прекара известно време с мен и децата на Арлийн. — По-добре да тръгвам — подвоуми се, търсейки подходящите думи. После протегна ръце към мен. Поех ги и той ме притегли леко. Попаднах в прегръдките му. Потрих лицето си в ризата му. Прегърнах го и го притиснах до себе си. — Ще ми липсваш — гласът му прозвуча като въздишка, но го чух.

Целуна ме по главата, отдели се от мен и излезе през вратата. Долових гласа му от предната веранда, даваше последни наставления на Буба, чух и изскърцването на люлката, когато Буба стана от нея.

Не погледнах през прозореца, докато не чух колата да се отдалечава. После видях Буба да се скрива сред дърветата. Докато вземах душ, си казах, че Бил не би го извикал да ме пази, ако не му вярва. Но все още не бях сигурна от кого се страхувам повече — от убиеца, който Буба дебнеше, или от самия Буба.

СЛЕДВАЩИЯ ДЕН НА РАБОТА АРЛИЙН МЕ ПОПИТА ЗАЩО вампирът беше у дома. Не бях изненадана, че повдигна темата.

— Ами, на Бил му се наложи да отсъства от града и се притеснява, нали знаеш... — Надявах се с това да приключим.

Но Чарлси се намеси — не бяхме никак заети, служителите от търговската камара обядваха във „Финс и Хувс“, а хората от „Стопанките на молитвите и картофите“ си хапваха печените картофи в огромната стара къща на госпожа Белфлор.

— Искаш да кажеш, — обади се тя ококорена — че твоят човек ти е наел личен бодигард?

Кимнах неохотно. Можеше и така да се каже.

— Това е толкова романтично! — въздъхна Чарлси. Можеше да се погледне и по този начин.

— Трябва обаче да го видиш — обърна се Арлийн към нея, въздържайки се колкото може. — Изглежда точно като...

— О не, не и когато говориш с него — намесих се. — Въобще не е същият — това си беше истина. — И никак не му харесва да чува името си.

— О! — възкликна съвсем тихо Арлийн, сякаш Буба би могъл да я чуе посред бял ден.

— Определено се чувствам по-сигурна, когато Буба е сред дърветата — обясних, което малко или много си беше така.

— О, ама той не е с теб в къщата? — попита Чарлси, очевидно леко разочарована.

— Боже мили, не! — възкликнах, след което се извиних наум на Господ, че споменавам името му напразно, при това напоследък доста често. — Не, вечер Буба стои сред дърветата и наблюдава къщата.

— Това за котките вярно ли е? — потресена попита Арлийн.

— Само се шегуваше. Май няма кой знае какво чувство за хумор, а?

Лъжех на поразия. Бях повече от сигурна, че на Буба му допада да пие котешка кръв.

Арлийн неуверено поклати глава. Време беше да сменим темата.

— Добре ли изкарахте вечерта с Рене? — попитах.

— Той беше толкова добър снощи...

Бузите ѝ поруменяха. Бе се омъжвала няколко пъти, а още се изчервяваше.

— Не зная, ти ми кажи.

Арлийн харесваше двусмислените шегички.

— Ах, ти! Имам предвид, че Рене беше страшно учтив с Бил и дори с онзи Буба.

— А има ли някакви причини да не е?

— Той има проблем с вампирите, Суки — тя поклати глава. — Аз също — призна, когато я погледнах с повдигнати вежди. — Но Рене е наистина предубеден. Синди излизаше известно време с вампир и това ужасно го разстрои.

— Синди добре ли е?

Страшно се интересувах от здравословното състояние на човек, който е излизал с вампир.

— Не съм я виждала — каза Арлийн. — Но Рене я посещава през седмица и нещо. Добре е. Върнала се е в правия път. Работи в кафенето на една болница.

Сам, който беше зад бара и зареждаше хладилника с бутилки с кръв, се обади:

— Може би Синди ще пожелае да се прибере обратно у дома. Линдзи Крофт напусна другата смяна, защото се мести в Литъл Рок.

Това определено привлече вниманието ни. „При Мерлот“ започваше да се нуждае сериозно от персонал. По някаква причина работата, която не изискваше квалифицирани служители, не беше чак толкова популярна през последните няколко месеца.

— Интервюирал ли си някого? — попита Арлийн.

— Ще трябва да прегледам архива — изтощено отвърна Сам.

Знаех, че двете с Арлийн сме единствените, които се бяхме задържали тук повече от две години. Всъщност не, не беше точно така, в другата смяна работеше Сюзън Мичъл. Сам губеше доста време да назначава и понякога да уволнява.

— Суки, би ли прегледала архива и да видиш кой от тези, които познаваш, се е преместил, кой си е намерил вече работа, кого препоръчваш. Това ще ми спести известно време.

— Добре — отвърнах.

Спомних си, че и Арлийн направи това преди време, когато назначиха Доун. Ние имахме повече връзки с местните от Сам, който сякаш никога не се включваше в нищо. Той беше в Бон Темпс вече от шест години и не бях срещала никого, който да знае каквото и да било за живота му, преди да купи бара.

Разположих се на бюрото на Сам с дебела папка с кандидатури. Само след няколко минути вече ги бях сортирала на три купа: преместили се; наети другаде и подходящи за работата. От последните отделих тези, с които не мога да работя, защото не ги понасям, и починалите. Сред тях бе молбата на момиче, което загина при автомобилна катастрофа миналата Коледа. Когато видях името ѝ, ми стана тъжно за близките ѝ. Следващият формуляр бе на Модет Пикинс. Бе дала молбата си на Сам три месеца преди смъртта си. Явно работата в „Грабит Куик“ не е била особено вдъхновяваща. Когато хвърлих поглед на попълнения формуляр, ми направи впечатление колко е грозен почеркът и колко лош правописът. Отново ми стана

жално. Опитвах се да си представя брат си... да прави секс с нея и да го заснеме... що за начин да уплътниш времето си. Зачудих се на ума му. Не го бях виждала, откакто отпътува с Дезире. Надявах се, че се е прибрал жив и здрав. Мацката си беше жив таралеж в гащите. Искаше ми се Джейсън да заживее с Лиз Барет, тя разполагаше с достатъчно здрав разум да го държи на повърхността.

Напоследък, когато и да се сетех за него, все се притеснявах. Само ако не познаваше толкова добре Модет и Доун! Оказа се, че тези, които са ги познавали интимно, бяха доста. И двете бяха хапани от вампир. Доун бе харесвала груб секс. Нямах представа от предпочитанията на Модет. Много мъже минаваха за бензин и кафе през „Грабит Куик“, много мъже идваха и в бара. Единствено малоумният ми брат обаче бе записал на филм как прави секс с Модет и Доун.

Загледах се в голямата пластмасова чаша със студен чай на бюрото на Сам. Бе зелена и с надпис в сигнално оранжево: „Големият Кетчър от Грабит Куик“. Сам също познаваше и двете. Доун работеше за него, а Модет бе кандидатствала за работа тук. На него определено не му се нравеше, че се срещам с вампир. Може би това бе принципното му отношение по въпроса. Точно в този момент Сам влезе и аз подскочих така, сякаш са ме заловили да правя нещо нередно. Точно каквото и правех в тетрадката си. Да имаш лоши помисли за приятел, не беше хубаво.

— Коя купчинка е хубавата? — попита, но ме погледна озадачено.

Подадох му не повече от десет молби.

— Това момиче, Ейми Бърли, — посочих най-горната — има опит, замества в бара „Добрите стари времена“. Чарлси е работила с нея, така че би могъл да я попиташ.

— Благодаря ти, Суки. Това ще ми спести излишно губене на време.

Кимнах в потвърждение.

— Добре ли си? — попита той. — Днес си някак сдържана.

Погледнах го по-внимателно. Изглеждаше както обикновено. Но съзнанието му бе затворено за мен. Как го правеше? Съзнанието на Бил също бе затворено, но той е вампир. А Сам определено не е.

— Просто Бил ми липсва — казах нарочно.

Дали щеше да ме поучи за опасността да се излиза с вампири?

— Ден е. Няма как да бъде тук — отговори Сам.

— Естествено — отвърнах стегнато и тъкмо се канех да добавя: „Той е извън града“, се зачудих дали е разумно да го правя, след като имам някакви подозрения по отношение на шефа си, макар и малки. Излязох от офиса толкова бързо, че Сам зяпна изумен.

По-късно същия ден го видях да говори дълго с Арлийн. От начина, по който се оглеждаха, ми стана повече от ясно, че ме обсъждат. Сам се върна в офиса с изключително тревожен вид. Но повече не се засякохме за разговор до края на деня.

Беше ми трудно да се прибера тази вечер у дома, защото знаех, че ще съм сама цяла нощ. Когато оставах сама преди, ми беше спокойно, защото знаех, че Бил е само на едно телефонно обаждане. А сега не беше така. Опитах се да се почувствам добре от факта, че след падането на мрака Буба ще изпълзи от дупката си и ще ме охранява. Но не успях.

Обадих се на Джейсън, но го нямаше у дома. Звъннах в „При Мерлот“ с надеждата да е там, но когато Тери Белфлър вдигна телефона, каза, не се е появявал.

Чудех се какво ли прави Сам тази вечер. Странно бе, че не излиза на срещи кой знае колко. Не беше поради липса на предложения, не един път съм била свидетел. Доун бе особено настъпателна. Тази вечер не можех да измисля нищо, от което да съм доволна.

Зачудих се дали Буба е наемният убиец, наемният вампир, на който Бил се е обадил, когато е решил да разкаже играта на чичо Бартлет. Недоумявах също защо е избрал такова слабоумно същество да ме пази.

Всяка книга, към която посягах, някак не беше подходящата. Всяка програма по телевизията, която се опитвах да гледам, изглеждаше ужасно скучна. Зачетох се в „Тайм“ и се издразних на склонността към самоубийство, завладяла толкова много нации. Метнах списанието през стаята.

Съзнанието ми се блъскаше като животно, което се опитва да излезе от клетка. Не можех да се концентрирам върху нищо и не можех да си намеря място.

Когато телефонът звънна, скочих на крака.

— Ало! — произнесох рязко.

— Джейсън е тук в момента — рече Тери Белфлър. — Иска да те черпи едно.

Не ми се понрави идеята да излизам по това време, вече беше тъмно, не исках и да се прибирам после в празна къща... или поне се надявах, че е празна.

После се смъмрих, в крайна сметка имаше някой, който наблюдава къщата, някой, който е страшно силен, макар и малоумен.

— Добре. Ще съм там след минута — отвърнах. Тери затвори. Господин Бъбривец, няма що! Облякох памучна пола и жълта блузка и като се оглеждах в двете посоки, прекосих двора, за да стигна до колата. Бях оставила всички външни лампи да светят. Отключих колата и бързо скочих вътре. Веднага заключих отвътре. Определено не бе възможно да се живее така.

КОГАТО СТИГНАХ ДО „ПРИ МЕРЛОТ“, ПО НАВИК ПАРКИРАХ на служебния паркинг. Някакво куче ровеше край боклука. Погалих го по главата и влязох вътре. Налагаше се да се обаждаме поне веднъж седмично на приюта за животни, за да дойдат да приберат някое животно, улично или изоставено. Много от тях бяха бременни, ужасна история.

Тери беше зад бара.

— Хей! — поздравих. — Къде е Джейсън?

— Не е тук, — отвърна Тери — нали ти казах по телефона, не съм го виждал тази вечер.

Останах с широко отворена уста.

— Но нали после ми се обади, че се е появил?

— Не съм.

Ококорихме се един срещу друг. Явно тази вечер не бе от хубавите за него. Измъчваха го кошмарите от времето на военната му служба и битката му с алкохола и наркотиците. Бе зачервен и плувнал в пот въпреки климатика, а движенията му бяха резки и непохватни. Горкият Тери.

— Наистина ли не си ми се обаждал? — попитах колкото е възможно по-неутрално.

— Нали ти казах, не съм. — Прозвуча агресивно. Надявах се никой от постоянните клиенти да не се заяде с него тази вечер.

Дръпнах се назад с отстъпчива усмивка. Кучето все още беше при задната врата. Когато ме видя, изскимтя.

— Гладен ли си, приятел? — То дойде при мен, но не подви раболепно опашка, както очаквах. Когато се приближи до светлината, забелязах, че някой го е изоставил, и то наскоро, ако се съди по лъскавата му козина. Породата му беше коли, или поне донякъде. Тъкмо се канех да вляза в кухнята и да попитам дали няма някакви остатъци за този приятел, когато ме осени по-добра идея. — Знам, че старият Буба е пред къщата, но може дойдеш с мен у дома — изрекох с детския глас, който използвах, когато говоря на животни и мисля, че никой не ме слуша. — Можеш ли да ходиш по нужда отвън, така че да не правим поразии вкъщи, а, малкият? — колито сякаш ме разбра и маркира единия край на контейнера. — Добро, куче! Идваш ли с мен? — отворих вратата на колата, като се надявах да не изцапа много седалката. Кучето се подвоуми. — Хайде, съкровище, ще те нахраня с нещо вкусно, когато стигнем у нас!

Подкупването не беше задължително лошо нещо. След още няколко погледа и усърдно душене на ръцете ми животното скочи на предната седалка, седна и се загледа право в чистачките, като да се бе посветил на това пътуване. Казах му, че оценявам това, и почесах ушите му. Потеглихме и стана повече от ясно, че кучето е свикнало да се вози. — Така, когато стигнем вкъщи, приятел, трябва да отидем до входната врата много бързо, става ли? Сред дърветата има едно чудовище, на което ще му хареса да си те хапне — кучето издаде неспокоен звук. — Е, няма да има такава възможност — успокоих го. Определено беше хубаво да има на кого да говориш. И беше дори още по-хубаво, че не може да ти отговори, поне засега. А и не трябваше да държа съзнанието си заключено, защото не ставаше въпрос за човек. Спокойствие.

— А сега ще трябва да побързаме.

— Бау! — съгласи се моят другар.

— Ще трябва да ти измисля някакво име — казах аз. — Какво ще кажеш за... Бъфи?

Кучето изръмжа.

— Добре. Ами Роувър?

Изскимтя.

— И това не ти харесва, а?! Хм — свих в отбивката ми за паркиране. — Може би вече си имаш име — замислих се аз. — Нека да проверя шията ти — изключих двигателя и прокарах пръсти през гъстата му козина. Нямаше дори каишка против бълхи. — Никак не са се грижили за теб, съкровище — казах. — Но вече няма да е така. Аз ще съм добра мама. С тези думи извадих ключовете за къщата и отворих вратата. Докато се усетя, кучето ме бутна, мина покрай мен и застана на сред двора, оглеждайки се предпазливо. Подуши въздуха и започна да ръмжи. — Това е добрият вампир, съкровище, този, който пази къщата. Влез вътре — с известни увещания успях да го вкарам в къщата. Незабавно заключих след нас.

Кучето обходи цялата всекидневна, като душеше и се оглеждаше. След като го наблюдавах известно време, за да се уверя, че няма намерение да започне да дъвче нещо или да вдигне крак, отидох до кухнята да му намеря нещо за ядене. Напълних голяма паница с вода. Взех пластмасовата купа, в която баба държеше зелената салата, и сложих в нея остатъците от храната на Тина и някакво месо. Реших, че ако е прегладнял, това би било приемливо. Кучето най-сетне стигна до кухнята и се запъти към купите. Подуши храната, вдигна глава и се загледа в мен.

— Съжалявам, но нямам кучешка храна. Това е всичко, което имам. Ако искаш да останеш с мен, ще ти купя по-хубава — кучето ме гледа още няколко секунди и наведе глава към купата. Хапна малко месо, отпи вода и ме погледна с очакване. — Мога ли да те наричам Рекс?

Последва слабо ръмжене.

— Какво ще кажеш за Дийн? — попитах. — Дийн е хубаво име, така се казваше момчето, което ми помогна в книжарницата в Шривпорт. Очите му приличаха донякъде на твоите — живи и умни — а и Дийн бе малко нетипично. Никога досега не бях срещала куче на име Дийн. — На бас, че си по-умен от Буба — отбелязах внимателно, а новият ми приятел ми отвърна с кратко и енергично изджавкване. — Е, Дийн, хайде да се приготвяме за лягане — повиках го, искрено радостна от това, че има на кого да говоря.

Кучето дойде с мен до спалнята, проверявайки усърдно всички мебели. Съблякох полата и блузата и ги прибрах, свалих бикините и разкопчах сутиена си. То ме наблюдаваше с голямо внимание, докато

изваждах чиста нощница и тръгнах към банята, за да взема душ. Когато се върнах, чиста и облекчена, седеше до вратата с клюмнала настрани глава.

— Целта на това е да се почистим. Хората обичат да се къпят — обясних му. — Зная, че кучетата не обичат. Предполагам, това е човешка работа — измих зъбите си и облякох нощницата. — Готов ли си за сън, Дийн?

В отговор той скочи на леглото, сви се на кълбо и легна.

— Хей, чакай малко! — Определено не виждах нищо лошо в това да е тук. Ако баба знаеше, че в леглото й има куче, щеше да получи удар. Според нея животните бяха хубави, но мястото им беше навън. Хората — вътре, животните — вън, бе правилото й. Е, сега аз си имах вампир вън и коли в леглото. — Слез долу — наредих и посочих килима.

Колито се смъкна от леглото бавно и неохотно. Когато седна на килима, ме погледна укорително.

— Ти оставах там — казах строго и си легнах. Бях много изморена и не чак толкова притеснена, след като кучето бе тук. Макар да не бях наясно каква помощ точно очаквам от него в случай, че някой се появи, след като то не ме познава достатъчно добре, за да ми бъде предано. Но бях склонна да приема всякакво успокоение, на което попадна. Започнах да се унасям. Тъкмо бях задрямала, когато усетих тежестта на колито върху леглото и леко близване по бузата. Кучето се разположи близо до мен. Обърнах се и го потупах. Беше хубаво, че е тук.

Утрото дойде неусетно. Чувах как птиците пърхат насам — натам и чуруликат оживено. Стана ми толкова приятно да се гушкам в леглото. Чувствах топлината на кучето през нощницата. Трябва да ми бе станало горещо през нощта, понеже бях отметнала чаршафа. Полусъннена, потупах животното по главата и започнах да го галя. Лениво прокарвах пръст през гъстата му козина. То се приближи още повече, подуши лицето ми и ме обгърна с ръка.

Ръка?!

Скочих и изпищях.

Сам се подпря на лакът и ме погледна с известно изумление.

— О! Боже господи! Сам, как влезе тук? Какво правиш? Къде е Дийн? — покрих лицето си с ръце и се обърнах с гръб, но вече бях

видяла всичко, което има да се види от Сам.

— Бау! — рече Сам с човешки глас и истината внезапно ме връхлетя. Обърнах се да го погледна. Бях толкова ядосана, че направо ми идеше да го убия. — Снощи ти ме гледа да се събличам, ти... ти... проклето куче!

— Суки, — произнесе той сериозно — изслушай ме.

Още една мисъл се появи в съзнанието ми.

— Господи! Сам, Бил ще те убие — седнах на фотьойла в ъгъла, до вратата на банята. Опрях лакти в коленете си и увесих глава. — О, не. Не, не, не.

Той приклекна до мен. Острата му рижа коса бе като окосмяването по гърдите му и продължаваше надолу към... Отново затворих очи.

— Суки, притесних се, когато Арлийн ми каза, че ще си сама — започна Сам.

— Не ти ли спомена за Буба?

— Буба?

— Вампира, който Бил остави да наглежда къщата.

— О, да, каза, че ѝ напомнял на някакъв певец.

— Ами, името му е Буба и му харесва да източва кръвта на животни за удоволствие.

С удоволствие видях през пръстите си как Сам пребледня.

— Е, значи извадих късмет, че ме прибра вътре — рече накрая.

Изведнъж си спомних снощния му вид и попитах:

— Какво си ти, Сам?

— Мога даменя формата си. Реших, че е време да узнаеш.

— Точно по този начин ли трябваше да ми го покажеш?

— Всъщност, — започна той смутен — планът беше да се събудя преди теб и да изляза, но се успях. Търчането нагоре — надолу на четири крака е изморително.

— Мислех, че хората могат да се преобразяват само във вълци.

— Не. Аз мога да се преобразявам във всичко. Бях толкова заинтригувана, че свалих ръце и се опитах да го гледам в лицето.

— Колко често? — попитах. — От теб ли зависи?

— По пълнолуние — обясни той. — В други случаи трябва да го пожелаеш, което е по-трудно и отнема повече време. Превръщам се в животното, което последно съм видял. Затова на масата си за кафе

държа книга за кучета, отворена на снимката на коли. Колитата са големи, но безобидни.

— Значи би могъл да си и птица?

— Да, но летенето не е лесно. Все ме е страх, че ще се изпържа на някоя електрическа жица или ще се блъсна в някой прозорец.

— Защо? Защо искаше да узная?

— Изглежда, понасяш нормално факта, че Бил е вампир. Всъщност това май ти харесва. Така че реших да видя дали ще понесеш моето... положение.

— Но какво си ти? — попитах изведнъж, рязко сменяйки темата. — Обяснението за теб не би могло да е вирус. Искам да кажа, ти се променяш изцяло.

Той не каза нищо. Само ме погледна. Очите му бяха сини, живи и умни.

— Способността да променяш формата си определено е свръхестествена. И ако това е възможно, следователно и други неща може да са... Така че... — замълчах, преди да продължа. — Бил няма абсолютно никакъв вирус. Да си вампир не може да се обясни с алергия към сребро, чесън и слънчева светлина... това са глупости, които вампирите разпространяват насам — натам, пропаганда, ако щеш... като страдащи от ужасна болест хората ги приемат по-лесно. Но това, което те наистина са... те са...

Втурнах се към банята и повърнах.

— Да... — тъжно промълви Сам от вратата. — Съжалявам, Суки, но Бил не е заразен от вирус. Той е наистина, наистина мъртъв.

ИЗМИХ ЛИЦЕТО И ЗЪБИТЕ СИ. СЕДНАХ В КРАЯ НА леглото, нямах сили. Сам седна до мен. Прегърна ме, за да ме утеши, и не след дълго се притиснах до него и положих глава на рамото му.

— Знаеш ли, веднъж слушах националното радио — сетих се внезапно. — Говореха за замразяването на тела и за това колко много хора избират да замразят само главата си, защото е много по-евтино в сравнение с цялото тяло.

— А?

— Познай коя песен пуснаха накрая.

— Коя, Суки?

— „Положи глава на рамото ми“.

Сам се задави, след което избухна в бурен смях.

— Виж, Сам, — обадох се, когато притихна — разбирам какво ми казваш, но ще трябва да го обсъдя с Бил. Обичам го и съм му вярна. А той не е тук, за да каже какво мисли по въпроса.

— О, не става въпрос да те съблазня и да те отдалеча от него. Макар че би било прекрасно.

Сам ми даде една от своите редки прелестни усмивки. Сега, когато знаех тайната му, изглеждаше много по-спокоен.

— Тогава за какво става въпрос?

— За това да те опазя жива, докато заловят убиеца.

— Значи затова се събуди гол в леглото ми? Заради моята сигурност?

Той има благоприличието да се засрами.

— Е, можеше да го планирам и по-добре. Но когато Арлийн ми съобщи, че Бил отсъства от града, не мислех, че ще искаш някого край себе си. Знаех, че няма да ме допуснеш да прекарам нощта тук като човек.

— Сега, като знаеш, че Буба пази къщата през нощта, по-спокоен ли си?

— Вампирите са силни и свирепи — призна Сам. — Предполагам, че този Буба дължи нещо на Бил, иначе не би му вършил тази услуга. Вампирите не ги бива много да си правят услуги. Светът им е подчинен на доста правила и закони.

Трябваше повече да внимавам в думите му, но си помислих, че няма смисъл да обяснявам произхода на Буба.

— Щом като вие двамата с Бил съществувате, предполагам, съществуват и разни други неща — отвърнах, осъзнавайки каква гениална мисъл ме е осенила. Откакто срещнах Бил, не изпитвах вече такава необходимост да трупам разни умни идеи за размисли, но нямаше да е лошо да бъда подготвена. — Някой път ще трябва да ми разкажеш.

Снежния човек? Чудовището от Лох Нес? Винаги съм вярвала в Неси.

— Е, аз май по-добре да се прибирам — каза Сам и ме погледна с надежда, понеже все още беше гол.

— И аз така мисля. Но... о, боже... пфу да му се не види!

Хукнах нагоре по стълбите да потърся някакви дрехи. Доколкото си спомням, Джейсън бе оставил някои неща за всеки случай в един от гардеробите горе. В първата спалня открих чифт дънки и работна риза. Под ламаринения покрив бе горещо, тъй като вторият етаж бе на отделен термостат. Слязох долу, наслаждавайки се на прохладата.

— Ето — казах, подавайки дрехите на Сам. — Дано ти станат.

Той изглеждаше така, сякаш му се иска да поднови разговора, но изведнъж осъзнах, че съм в прозрачна нощница, а той нямаше нищо върху себе си.

— Облечи се — произнесох строго. — Направи го във всекидневната.

Изтиках го бързо от стаята и затворих вратата. Реших, че ще се обиди, ако я заключа, така че не го направих. Приготвих се за рекордно кратко време, като облякох чисто бельо, памучната пола и жълтата блуза от снощи. Поизчистих грима си, сложих някакви обеци, прибрах косата си на опашка и я вързах с жълта панделка. Духът ми се повдигна, като се погледнах в огледалото. Но усмивката ми се стопи, когато чух отпред да спира автомобил.

Излязох от спалнята по-бързо и от куршум, надявайки се, че Сам се е облякъл и се е скрил. Той бе направил нещо още по-хубаво, беше се превърнал в куче. Дрехите бяха пръснати по пода и аз ги вдигнах и ги бутнах в гардероба в коридора.

— Добро момче! — рекох поощрително и го почесах зад ушите. В отговор Дийн повдигна полата ми с черната си студена муцуна. — Да ги нямаме такива! — казах и надникнах през предния прозорец. — Анди Белфлор — съобщих на кучето.

Анди изскочи от колата, протегна се продължително и тръгна към входната врата. Отворих я, а Дийн бе застанал до мен.

Изгледах го особено.

— Изглеждаш така, сякаш не си мигнал цяла нощ, Анди. Искаш ли да ти направя кафе?

Кучето се размърда неспокойно до мен.

— Ще ми дойде повече от добре — отвърна той. — Може ли да вляза?

— Разбира се!

Отдръпнах се, а Дийн изръмжа.

— Имаш си добър пазач. Ела тук, приятелче.

Анди приклепна и протегна ръка към колито, което просто не можех да видя като Сам. Дийн подуши ръката му, но не я облиза. Остана между двама ни.

— Хайде, към кухнята.

Детективът стана и ме последва. Кафето бе готово за минута. Сложих хляб в тостера. Изваждането на сметаната, захарта, лъжиците и чашите ми отне още няколко минути. След което вече нямаше как да избегна въпроса какво прави Анди у дома. Лицето му беше изтерзано. Изглеждаше с десет години по-възрастен. Не беше тук безпричинно.

— Суки, вкъщи ли си беше снощи? Нали не беше на работа?

— Не, не бях. Отскочих до бара само за минута, иначе си бях тук.

— Бил беше ли тук по което и да било време?

— Не, той е в Ню Орлеанс. Отседнал е в онзи нов хотел във френския квартал, който е само за вампири.

— Сигурна ли си, че е бил там?

— Да.

Усетих как лицето ми се стяга. Нещо лошо се задаваше.

— Цяла нощ не съм спал — заговори Анди.

— Да.

— Идвам от още едно местопрестъпление.

— Да... — влязох в съзнанието му. — Ейми Бърли? — Загледах го в очите, за да се убедя. Онази Ейми, дето работи в „Гуд таймс бар“ и бе подала молба за сервитьорка при Сам? Погледнах кучето. То лежеше на пода с муцуна между лапите, гледайки точно толкова тъжно и шокирано, колкото аз се чувствах. Нададе тъжен вой.

Кафявите очи на Анди бяха впити в мен.

— Откъде разбра?

— О, стига Анди, много добре знаеш, че мога да чета мисли. Това е ужасно. Горката Ейми. Също като при другите ли е?

— Да — отвърна той. — Точно като при тях. Само че следите от ухапване са по-пресни.

Сетих се за нощта, когато с Бил трябваше да отидем до Шривпорт, за да се отзовем на повикването на Ерик. Дали онази вечер Ейми е дала на Бил да пие от кръвта ѝ? Не можех дори да си спомня преди колко дни се бе случило. Режимът ми бе направо с краката нагоре от всички тези странни и ужасни събития през последните няколко седмици. Стоварих се шумно в един дървен кухненски стол,

невярващо клатейки глава, учудена от обрата, който пое животът ми. В живота на Ейми Бърли вече нямаше да има никакви обрати. Изтръгнах се от странното вцепенение, станах и налях кафе.

— За последно Бил бе тук предната нощ — казах. — А ти беше тук цяла нощ?

— Да, точно така. Кучето ми може да потвърди. Усмихнах се на Дийн, който изскимтя, че е бил забелязан. Дойде и положи рошавата си глава на коленете ми, докато пиех кафето си. Погалих го по ушите.

— Чувала ли си се с брат си?

— Не. Но получих странно обаждане, някой каза, че бил в „При Мерлот“.

Изведнъж си дадох сметка, че най-вероятно Сам ме бе примамил така да отида до бара, за да намери начин да ме придружи обратно до къщи. Дийн се прозя. Голямата му уста се отвори и видяхме всичките му бели и остри зъби.

Щеше ми се да бях държала устата си затворена. А сега се налагаше да обяснявам цялата история на Анди, разположен в кухненския ми стол унил и полубуден. Карираната му риза бе измачкана, покрита с петна от кафе, а панталоните му цвят какви бяха изгубили формата си от толкова носене. Анди умираше за сън.

— Нуждаеш се от почивка — казах му загрижено. У него имаше нещо тъжно и обезкуражаващо.

— Тези убийства... — отвърна той, а преумората накъса гласа му. — Горките жени. Всички толкова си приличат.

— Необразовани и работещи по барове? И готови да си легнат с вампир?

Той кимна и затвори очи.

— С други думи, жени като мен.

Отвори очи. Беше поразен от грешката, която бе допуснал.

— Суки...

— Ясно ми е, Анди, — продължих — в някои отношения ние всички си приличаме и ако приемем атаката над баба ми като насочена към мен, тогава, предполагам, аз съм единствената оцеляла.

Зачудих се коя е следващата мишена на убиеца. Дали аз бях единствената останала, която отговаря на критериите? Това беше най-страшната мисъл, която ми мина за деня.

Анди само кимаше над чашата си с кафе.

— Защо не отидеш да си полегнеш в другата спалня? — предложих му спокойно. — Трябва да поспиш. Не смятам, че е безопасно да шофираш.

— Много мило от твоя страна — отвърна ми с провлачен тон. Беше леко изненадан, сякаш не е очаквал от мен подобно нещо. — Но трябва да се прибера у дома и да си навия часовника. Мога да поспя само около три часа.

— Обещавам, че ще те събудя — обадох се. — Не умирах от желание Анди да спи в къщата ми, но и не ми се искаше да катастрофира някъде на път към дома си. Старата госпожа Белфлор нямаше никога да ми прости, а сигурно и Порша. — Ела и легни, ето, в тази стая. — Заведох го в старата си спалня. Единичното ми легло бе изпънато по конец. — Ти си полегни, а аз ще наглася алармата. — Това и направих, докато той ме наблюдаваше. — А сега си почини малко. Аз имам да свърша нещо и ще се върна.

Анди не се дърпа повече. Седна тежко на леглото още докато затварях вратата. Кучето вървеше след мен през цялото време. Погледнах го и му казах шепнешком:

— Веднага иди да се облечеш! Анди показа глава от стаята.

— Суки, на кого говориш?

— На кучето — отвърнах незабавно. — Той винаги сам си донася каишката да му я сложа.

— Защо въобще я сваляш?

— Нощем дрънчи и ме събужда. Връщай се вече в леглото.

— Добре.

Доволен от обяснението ми, Анди затвори вратата.

Извадих дрехите на Джейсън от гардероба, оставих ги на дивана пред кучето и седнах с гръб. Но се усетих, че мога да го видя в огледалото над камината.

Около колито се издигна нещо като мъгла, сякаш въздухът жужи и вибрира от енергия. И тогава формата сред това напрежение започна да се променя. Когато мъглата се разсея, Сам стоеше там коленичил и чисто гол. Боже, какъв задник! Трябваше да се принудя да затворя очи, повтаряйки си, че не съм изневерила на Бил. Пък и неговият задник, заявих си твърдо, не отстъпваше по абсолютно нищо.

— Готов съм — каза Сам толкова близо зад мен, че подскочих.

Изправих се бързо и се обърнах да го погледна. Лицето му бе само на сантиметри от моето.

— Суки... — Произнесе го с глас, изпълнен с надежда.

Сложи ръка на рамото ми и го погали. Ядосах се на себе си, защото част от мен искаше да откликне.

— Слушай, мой човек, можеше да ми кажеш за себе си, когато и да е през последните няколко години. Познаваме се от колко... от четири години? И повече дори. И независимо от факта, че те виждам почти всеки ден, не каза нищо, докато Бил не прояви интерес към мен. — Не бях в състояние да измисля как да завърша и магнах с ръка.

За щастие Сам се отдръпна.

— Не осъзнавах какво имам пред себе си, докато не се оказа, че може да ми бъде отнето... — отвърна тихо.

Нямаше какво да отговоря.

— Трябва да се прибираш — заявих. — И по-добре да стигнем там, без никой да забележи. Сериозно говоря.

Това си бе достатъчно рисковано и без някой злонамерен като Рене да види Сам в колата ми рано сутринта, да си направи грешни заключения и да ги сподели с Бил.

Потеглихме. Сам се сви на задната седалка. Отбих предпазливо зад бара. Там имаше един пикап, черен с розово и светлосиньо. На Джейсън.

— Ооо! — възкликнах.

— Какво? — Гласът на Сам прозвуча някак приглушено.

— Нека да огледам — казах, започвайки да се безпокоя.

Защо брат ми би оставил колата си на паркинга за персонала? И ми се струваше, че в пикапа има някого.

Отворих вратата на колата си и зачаках фигурата в пикапа да издаде звук. Оглеждах се за някакво движение. Нищо. Закрачих по чакъла, по-уплашена от когато и да било денем. Когато приближих до прозореца, забелязах, че фигурата вътре е Джейсън. Бе се отпуснал тежко зад кормилото. По ризата му имаше петна, брадичката му бе опряна на гърдите, ръцете висяха отпуснати върху седалката, а по хубавото му лице имаше белег от одраскване. Върху жабката на пикапа видях ненадписана видео касета.

— Сам! — извиках, ненавиждайки страха в гласа си. — Моля те, ела!

Изненадващо бързо, Сам се оказа до мен. Пресегна се да отвори вратата на автомобила. Тъй като очевидно пикапът бе стоял там поне няколко часа, бе покрит с капки. Бе лято и заради вдигнатите стъкла миризмата, която се разнесе, бе силна — кръв, секс и алкохол.

— Обади се на бърза помощ! — казах на мига, докато Сам проверяваше пулса на Джейсън, а после ме погледна колебливо.

— Сигурна ли си, че искаш това? — попита ме.

— Разбира се. Той е в безсъзнание.

— Суки, почакай. Помисли само.

Може би след малко щях да мисля друго, но точно в този момент Арлийн спря със стария си син форд. Сам въздъхна и влезе в караваната си, за да се обади по телефона.

Бях толкова наивна. Ето какво се случва, когато си бил съвестен гражданин през целия си живот. Придружих Джейсън до малката местна болница, без да обръщам внимание на полицията, оглеждаща щателно пикапа му. Сляпа за полицейската кола, която следваше линейката. Доверих се напълно на лекаря от спешното отделение, когато ми каза да се прибера у дома и че ще ми се обади, щом брат ми се свести. Каза, че той очевидно е изпаднал в безсъзнание под въздействието на алкохол или наркотици. Но Джейсън никога преди не е пил толкова и не употребяваше наркотици. Пропадналият живот на улицата на братовчедка ни Хадли бе повече от красноречив пример за нас. Споделих с доктора всичко това, той ме изслуша и ме прати да си ходя.

Без да зная какво да мисля, се прибрах у дома. Анди Белфлор ми бе оставил бележка да ме уведоми, че пейджърът го събудил, нищо повече. По-късно разбрах, че той всъщност е бил в болницата, докато и аз бях там, и от уважение е изчакал да си тръгна, за да закопчае Джейсън с белезници към леглото.

12.

САМ ДОЙДЕ КЪМ ЕДИНАЙСЕТ И МЕ ОСВЕДОМИ:

— Суки, ще задържат Джейсън веднага след като се свести, което, по всичко личи, ще стане скоро.

Не ми каза как е разбрал и аз не попитах. Вгледах се в него и по лицето ми започнаха да се стичат сълзи. При всеки друг случай щях да се замисля колко зле изглеждам, когато плача, но сега не ми пукаше. Бях кълбо от нерви, страхувах се за брат си, скърбях за Ейми Бърли и бях изпълнена с гняв към полицията, че допуска такава глупава грешка. Като капак на всичко, Бил ми липсваше.

— Според тях Ейми Бърли се е отбранявала. Смятат, че Джейсън се е напил, след като я е убил.

— Благодаря, че ме осведоми, Сам — гласът ми прозвуча слабо. — По-добре сега се връщай на работа.

След като му стана ясно, че имам нужда да остана сама, се обадох на справки и поисках номера на „Кръв из квартала“. Набрах цифрите със странното усещане, че върша нещо нередно, но не ми се мислеше.

— „Кръвъвъвъвъв... из квартала“ — заяви сериозно плътен глас. — Вашият ковчег далеч от дома.

Боже!

— Добро утро. Обажда се Суки Стакхаус от Бон Темпс — казах възпитано. — Искам да оставя съобщение за Бил Комптън. Той е отседнал при вас.

— Вампир или човек?

— Ами... вампир.

— Момент, моля — след миг плътният глас отново се обади. — Какво е съобщението ви, мадам?

Това ме накара да се замисля.

— Моля, предайте на господин Комптън, че... брат ми е арестуван, и ще съм му благодарна, ако се прибере у дома веднага след като си свърши работата там.

— Готово, записах — чух шума от хартия. — А вашето име е?

— Стакхаус. Суки Стакхаус.

— Добре, госпожице. Ще се погрижа той да получи съобщението.

— Благодаря.

Това бе единственото, което можех да направя, докато не си дадох сметка, че ще е много по-практично да се обадя на Сид Мат Ланкастър. При новината, че Джейсън е арестуван, той се постара да прозвучи загрижен колкото може. Каза, че ще отскочи до болницата веднага след като излезе от съда следобед. Обеща после да ми се обади.

Отидох до болницата да видя дали ще ме пуснат да остана при него, докато се свести. Не ми позволиха. Зачудих дали вече не е дошъл в съзнание, и това не ми казаха. Забелязах Анди Белфлор в другия край на коридора. Той се обърна и тръгна в обратната посока.

Проклет страхливец!

Прибрах се у дома. Не ми идваше наум какво друго бих могла да направя. Сетих се, че днес не съм на работа. Това беше добре, макар че точно в този момент много — много не ми пукаше. Мина ми през ума, че не се справям със случващото се толкова добре, колкото би трябвало, при смъртта на баба бях много по-твърда. Но онова беше свършен факт. Щяхме да я погребем, убиецът ѝ да бъде арестуван и да забравим. Ако полицията действително смяташе, че я е убил брат ми, както и другите жени, то светът наистина бе ужасно и несигурно място и аз не желяех да съм част от него.

Но в онзи предълъг следобед, който прекарах загледана пред себе си, си дадох сметка, че това, което докара Джейсън до арест, бе наивността ми. Ако го бяхме вкарали в караваната на Сам и го бяхме почистили, ако бяхме скрили филма, докато не разбере какво има на него, и най-вече ако не се бяхме обадили на бърза помощ... Ето какво бе мислил Сам, когато ме погледна колебливо. Както и да е, появата на Арлийн не ми бе оставила никакъв избор.

Очаквах телефонът да започне да звъни веднага след като хората разберат. Но никой не се обади. Явно не знаеха какво да кажат.

Сид Мат Ланкастър дойде около четири и половина. Без никакво встъпление заяви:

— Арестуван е за предумишлено убийство.

Затворих очи. Когато ги отворих, Сид ме наблюдаваше с интелигентно изражение, изписано на благото му лице. Строго изглеждащите очила с черни рамки правеха мътнокафявите му очи по-големи, а челюстта и острият му нос му придаваха изражение на куче.

— Той какво каза? — попитах.

— Каза, че снощи е бил с Ейми. Въздъгнах.

— Каза, че са спали заедно и че и друг път е бил с нея. Не я бил виждал доста време, а последния път, когато били заедно, Ейми показала изключителна ревност от другата жена, с която се срещал тогава. Така че се изненадал, когато снощи отишла при него „Гуд таймс бар“. Според Джейсън цяла нощ, се държала странно, сякаш имала тайна цел. Спомня си, че правил секс с нея, а после лежали и пийвали. Не помни друго до събуждането си в болницата.

— Натопили са го! — произнесох рязко и усетих, че звуча като в глупава сапунка.

— Очевидно.

Бе така спокоен и уверен, сякаш лично е бил снощи у Ейми Бърли. Да му се не види, може и да е бил.

— Виж, Сид Мат... — наведох се към него и го погледнах право в очите. — Дори някак да успея да повярвам, че брат ми е убил Ейми, Доун и Модет, никога не бих повярвала, че е вдигнал ръка да нарани баба.

— Добре — пригответи да обсъди становището ми открито, цялото му тяло го потвърждаваше. — Госпожице Суки, нека само за миг допуснем, че Джейсън е замесен по някакъв начин в тези убийства. Полицията може да реши, че приятелят ти Бил Комптън е убил баба ти, понеже тя ви е държала разделени.

Опитах се да му покажа, че това са пълни идиотщини.

— Сид Мат, баба харесваше Бил и се радваше, че излизам с него.

Докато успее да се окопоти, видях на адвокатското му лице да се изписва абсолютно недоумение. Той самият никак не би бил доволен, ако дъщеря му излиза с вампир. Не можеше да си представи, който и да било загрижен родител да изпитва друго, освен ужас. Както и не можеше да си представи да убеди журито, че баба е била доволна да се срещам с някой, който е с над сто години по-стар от мен и на всичкото отгоре не е жив. Това си мислеше Сид Мат.

— Срещал ли си Бил? — попитах. Той остана слисан.

— Не — призна си. — Знаеш, госпожице Суки, че не си падам по тези вампирски истории. Според мен започваме да рушим стена, която би трябвало да укрепваме, стена между нас и така наречените заразени с вирус. На мнение съм, че Бог е отредил тази стена да бъде там, и аз самият ще правя каквото е по силите ми в подкрепа на това.

— Проблемът, Сид Мат, е, че аз лично прекрачвам тази стена със самото си съществуване.

След като цял живот бях мълчала за дарованието си, бях готова да го заявя, ако това би помогнало на Джейсън.

— Е, — отвърна Сид Мат решително, побутвайки очилата си нагоре по извивката на острия си нос — сигурен съм, че всеопрощаващият Бог ти е пратил с някаква цел този проблем, за който съм чувал. Трябва да се научиш да го използваш в Негова прослава.

Никой досега не ми бе казал подобно нещо. Това беше идея, която трябваше да осмисля, когато намеря време.

— Опасявам се, че отклоних темата, а съм наясно, че времето ви е ценно — събрах мислите си. — Искам Джейсън да излезе под гаранция. Не разполагат с нищо, освен с косвени доказателства, които го свързват с убийството на Ейми. Не съм ли права?

— Той призна, че е бил с жертвата точно преди убийството, а и видеозаписът, на който полицаите ми обърнаха сериозно внимание, показва брат ти да прави секс с нея. Според часа и датата на записа той е бил заснет часове, ако не и минути преди смъртта ѝ.

По дяволите необичайните креватни предпочитания на Джейсън!

— Брат ми въобще не пие много. А целият пикал вонеше на алкохол. Според мен е залят с него. Смятам, че ако се направи тест, ще стане ясно. Може Ейми да му е сипала някакъв наркотик в питието, което му е приготвила.

— Защо би го направила?

— Защото и тя като доста други жени му бе ядосана и го желаше страшно много. Брат ми може да излиза с почти всяка, с която пожелае. Е, това е евфемизъм.

Сид Мат остана изненадан, че знам думата.

— Можеше да си легне с почти всяка, с която иска. Живот, за който повечето момчета само мечтаят — налегна ме умора, като мъгла. — А сега се оказа в затвора.

— Смяташ, че някой му е причинил това? Натопил го е за убийството?

— Да, точно така! — приведох се напред в опит да убедя този скептично настроен адвокат със силата на собствената си вяра. — Някой, който му завижда. Някой, който е запознат с ежедневието му и убива тези жени, когато Джейсън не е на работа. Някой, който е наясно, че Джейсън е правил секс с тези жени. Някой, който знае, че Джейсън обича да прави записи.

— Може да е почти всеки — констатира Сид Мат.

— Аха! — отвърнах тъжно. — Дори ако Джейсън бе тактичен да си мълчи с коя точно е бил, стигаше само да видиш с кого си тръгва, когато барът затваря. Достатъчно е да си наблюдателен и да си се поинтересувал от касетите при посещение в къщата му... Брат ми може донякъде да бе неморален, но не мисля, че би показал тези записи на когото и да било. Но пък би споделил с някой мъж, че обича да прави филми. Така че този мъж, който и да е той, вероятно е сключил сделка с Ейми, за която е знаел, че му е бясна. Може да ѝ е казал, че ще си направи с него лоша шега или нещо от сорта.

— Брат ти никога не е бил арестуван — отбеляза Сид Мат.

— Не.

Замислих се, защото Джейсън ми бе казвал, че на няколко пъти едва му се разминало.

— Никакви провинения, изряден гражданин, стабилна работа. Може и да има шанс да му издействам пускане под гаранция. Но ако избяга, губиш всичко.

Въобще не ми бе минало през ума, че Джейсън би нарушил гаранцията. Нямах представа каква е процедурата и не знаех какво трябва да направя, но държах той да излезе от затвора. Да остане там, докато се води следствието... Затворен, би изглеждало, че дори е още по-виновен.

— Проучи въпроса и ми кажи какво трябва да направя — заръчах на адвоката. — Междувременно, мога ли да го посетя?

— Той предпочита да не го правиш — каза Сид Мат.

Това страшно ме нарани.

— Защо? — попитах, като с всички усилия се мъчех да не се разплача отново.

— Срамува се — отвърна адвокатът.

Мисълта Джейсън да се чувства засрамен бе невероятна.

— Е! — възкликнах и направих опит да насоча разговора към приключване, тъй като не бях доволна от срещата. — Обади ми се, когато мога да помогна с нещо.

Сид Мат кимна. Устните му потрепнаха леко. Притесних го. Определено се радваше, че си тръгва. Докато го гледах да се отдалечава с пикапа си, забелязах как нахлупи каубойската си шапка.

Когато напълно се стъмни, излязох да проверя Буба. Той седеше под един дъб с бутилки кръв до себе си. Празните на една страна, пълните — на друга.

Носех фенер и макар да знаех, че е там, пак се стреснах, когато го осветих. Поклатих глава. Няма спор, определено нещо се е объркало при трансформацията му. Със сигурност бях много доволна, че не мога да чета мислите му. Очите му пламтяха като на луд.

— Здравсти, маце — обади се той със силен южняшки акцент. — Как я караш? Дошла си да ми правиш компания, а?

— Само исках да се уверя, че се чувстваш удобно — отвърнах.

— Е, мога да се сетя за места, където бих се чувствал много по-добре, но понеже си момичето на Бил, няма да ги споменавам.

— Добре — отговорих лаконично.

— Няма ли котки наоколо? Започва да ми писва от тая бутилирана кръв.

— Не, котки няма. Сигурна съм, че Бил ще се върне скоро, и тогава ще можеш да се прибереш у дома.

Тръгнах обратно към къщата. Не се чувствах особено добре в присъствието му, за да продължавам разговора, ако въобще можеше да се нарече разговор. Зачудих се за какво ли си мисли Буба през дългите нощи, докато надзирава къщата ми. Дали си спомня миналото си...

— Ами кучето? — извика след мен.

— То се прибра у дома си — отвърнах през рамо.

— Жалко — каза на себе си Буба толкова тихо, че една го чух.

Приготвих се за лягане. Гледах телевизия. Хапнах сладолед и дори си отчупих парче шоколад към него. Нито един от триковете ми за успокояване не вършеше работа тази вечер. Брат ми беше в затвора. Гаджето ми бе в Ню Орлеанс. Баба ми беше мъртва. А някой бе убил котката ми. Почувствах се ужасно самотна и страшно ме дожаля за мен самата. Понякога просто трябва да се потопиш в усещането.

Бил не отговори на обаждането ми. Това допълнително подсили чувството ми за самосъжаление. Сигурно някоя проститутка от Ню Орлеанс го е подслонила или пък някой вампфен, от онези, дето се мотаят всяка вечер около „Кръв из квартала“, надявайки се да излязат с вампир.

Ако пиех, щях да се напия. Ако бях обикновена жена, щях да се обадя на сладкия Джей Би дьо Рон и да правя секс с него. Но определено не съм нито толкова крайна, нито толкова безчувствена, така че просто хапнах сладолед и гледах стари филми по телевизията. По ирония на съдбата давах „Сини Хаваи“.

Най-последно, около полунощ, си легнах в леглото.

Събуди ме крясък, разнесъл се изпод прозореца на спалнята ми. Веднага скочих от леглото. Чух удари и трополене и най-накрая глас, който, сигурна съм, бе на Буба:

— Върни се, негоднико!

След като не чух повече нищо в продължение на няколко минути, навлякох халата и тръгнах към входната врата. Дворът, осветен от уличните лампи, бе празен. Мярнах някакво движение вляво, показах глава навън и видях Буба да се връща с тежки стъпки към скривалището си.

— Какво се случи? — извиках внимателно.

Буба смени посоката и се затътри към верандата.

— Някакъв си кучи син, извини ме, се прокрадваше край къщата — отвърна той, кафявите му очи сияеха и сега изглеждаше почти какъвто е бил преди. — Чух го минути преди да се появи и се надявах да го сгация, но той отпраши през дърветата към пътя, където бе спрял автомобила си.

— Успя ли да го видиш?

— Не достатъчно добре, за да го опиша — отвърна стеснително. — Караше пикап, но не можах да различа дори цвета му. Тъмно е.

— Да, но пък ме спаси — надявах се благодарността да си проличи в тона ми. Направо се разтапах от любов към Бил, който бе уговорил защитата ми. Дори Буба ми изглеждаше по-добре от преди. — Благодаря, Буба.

— О, нищо работа — отвърна благо той и в този миг се изпъчи, леко отметна глава назад, усмихна се съблазнително... точно като него.

Отворих уста да произнеса името му, когато предупреждението на Бил изплува в съзнанието ми и ме накара да замълча.

НА СЛЕДВАЩИЯ ДЕН ДЖЕЙСЪН БЕ ПУСНАТ ПОД ГАРАНЦИЯ.

Струваше цяло състояние. Подписах документите, които Сид Мат ми даде. Къщата, колата и лодката на брат ми покриваха основната част от сумата. Ако Джейсън бе попадал някога зад решетките, та, макар и само за неправилно пресичане, едва ли щяха да му позволят да излезе под гаранция.

Стоях на стълбите на съдебната палата в късния следобед, облечена в строго официалния си костюм в тъмносиньо. От лицето ми се лееше пот и се спускаше надолу, чувствах се отвратително и ми идеше да скоча под душа. Джейсън спря пред мен. Не бях сигурна дали ще каже нещо. Изглеждаше състарен с години. Бяха го застигнали истински неприятности, които нямаше да станат по-леки, нито да отминат.

— Не мога да говоря с теб за това — произнесе той толкова слабо, че едва го чух. — Знаеш, че не съм аз. Никога не съм проявявал агресия, с изключение на едно — две сбивания на паркинга заради някоя жена.

Докоснах рамото му и оставих ръката ми да се свлече, след като той не реагира.

— И за миг не съм си и помислила, че си ти. И няма и да го помисля. Съжалявам, че постъпих така глупаво вчера и се обадох на 911. Ако се бях усетила, че това не е твоята кръв, щях да те прибера в караваната на Сам, да те почистя и да изгоря касетата. Просто бях страшно изплашена, че онази кръв е твоя.

Очите ми се напълниха със сълзи. Но нямаше време за плач и се стегнах, усещайки лицето си напрегнато. Съзнанието на Джейсън бе пълна лудница, всичко бе с главата надолу. Приличаше на нездравословна каша, съставена от съжаление, срам от това, че сексуалните му навици са станали публично достояние, вина, че не се чувства по-зле от факта, че Ейми е убита, ужас, че всеки в града може да мисли, че е убил собствената си баба, докато е причаквал сестра си.

— Ами, преодолей го — промълвих безпомощно.

— Ами, преодолей го — повтори той след мен, опитвайки се гласът му да звучи твърдо и уверено.

Замислих се, че ще отнеме време, доста време, преди увереността му, безценната му непоколебимост, която го правеше така неустоим, да се появи отново на лицето му, в гласа му, в стойката. А може би никога нямаше да се върне.

Разделихме се там, пред съдебната палата. Нямахме какво повече да си кажем.

Цял ден останах в бара, оглеждах мъжете, които влизаха, и четях мислите им. Никой от тях не мислеше как е убил четири жени и засега му се е разминало. По обяд Хойт и Рене влязоха в бара и когато ме видяха, излязоха. Явно им стана твърде неудобно.

Най-после Сам ме принуди да си тръгна. Каза, че видът ми бил толкова страховит, че пропъждал всички клиенти, които биха ми дали полезна информация.

Излязох на ослепителното слънце. Наближаваше залез. Сетих се за Буба, за Бил и за всички онези същества, които излизат от дълбокия си сън, за да обикалят нощем.

Минах през „Грабит Куик“, за да си купя мляко за закуска. Новият продавач бе момче с акне и изпъкнала адамова ябълка. Така ме бе зяпнал, сякаш да запомни как изглежда сестрата на убиеца. Усетих го, че чака с нетърпение да изляза, за да се обади на приятелката си по телефона. Щеше му се да е видял следите от ухапване по шията ми. Чудеше се дали има начин да разбере как го правят вампирите.

Ето такива глупости трябваше да слушам денонощно, без значение колко силно се концентрирам върху нещо друго.

Стигнах у дома, когато вече се смрачаваше. Прибрах млякото, свалих си костюма, облякох къси панталонки и черна тениска с Гарт Брукс^[1] и се опитах да измисля с какво да запълня вечерта. Не бях в състояние да се съсредоточа да чета. Пък и трябваше да отида до библиотеката за нови книги, което, предвид обстоятелствата, щеше да е сериозна купчина. Нищо по телевизията не ставаше за гледане. Помислих, че може да си пусна „Смело сърце“, Мел Гибсън в шотландска поличка винаги повдига настроението ми, но в него имаше прекалено много кръв за състоянието, в което се намирах. Не можех да понеса да гледам отново прерязването на гърлото на онова момиче, макар да знаех точно кога да закрия очи.

Отидох в банята да измия размазания грим, когато въпреки шума от течащата вода дочух вик отвън. Спрях крана. Стоях, без да помръдвам. Вслушах се толкова усилено, че се почувствах като антена. Какво... Вода закапа от лицето ми по тениската. Никакъв звук. Абсолютно никакъв. Запромъквах се към входната врата, тъй като се намираше най-близо до наблюдателницата на Буба сред дърветата. Отворих леко вратата и го повиках:

— Буба?

Никакъв отговор.

Опитах отново. Струваше ми се, че дори скакалците и жабите са затаили дъх. Нощта бе толкова тиха, какво ли не можеше да се намира там отвън. Нещо се промъкваше в мрака. Опитах се да размисля, но сърцето ми биеше така силно, че не бях в състояние.

Първо, да се обадя на полицията. Разбрах, че е невъзможно — телефонът не работеше.

Значи можех да изчакам в къщата, докато неприятностите дойдат при мен, или да отида сред дърветата.

Бе трудно решение. Захапах долната си устна, докато обикалях из стаите, за да изгася лампите, опитвайки се да измисля план на действие. Къщата осигуряваше някаква защита: ключалки, стени, ъгли и скривалища. Но ми бе ясно, че всеки твърдо решен може да влезе в нея и тогава щях да съм като в капан.

Добре. Как можех да изляза навън, без да бъда забелязана? Като начало изключих осветлението отвън. Задната врата се намираше по-близо до горичката, така че бе по-добрият вариант. Познавах горичката доста добре. Трябваше да успея да се скрия там, докато се съмне. Можех да отида и в къщата на Бил. Със сигурност неговият телефон работеше, а имах и ключ. Или пък можеше да се опитам да стигна до колата си и да я запала. Но това ме връзваше към определено място за няколко секунди. Не, горичката ми се видя по-приемливият вариант.

Пъхнах в един от джобовете ключа на Бил и нож за отваряне на колети от дядо, който баба държеше в шкафа във всекидневната. В другия джоб прибрах малкото фенерче. В гардероба до входната врата баба държеше пушка. Принадлежала бе на баща ми и тя я използвала предимно да стреля по змии. Е, и аз си имах змия за прострелване. Мразех проклетата пушка, ненавиждах и мисълта да я използвам, но май й бе дошъл редът.

Само че пушката я нямаше.

Не можех да повярвам на очите си. Опипом обходих целия шкаф. Той бе влизал в къщата ми!

Но не чрез взлом. Някой, когото бях канила. Който бе идвал тук. Опитах се да се сетя за всички, докато се отправях към задната врата. Маратонките ми бяха на двоен възел, така че връзките бяха прибрани и нямаше опасност да ги настъпя. Прихванах небрежно косата си на опашка, за да не ми се пречка в лицето, и я стегнах с ластик. Но през цялото време не спрях да мисля за откраднатата пушка.

Кой бе идвал в къщата ми? Бил, Джейсън, Арлийн, Рене, децата, Анди Белфлор, Сам, Сид Мат. Бях убедена, че съм оставяла всеки от тях насаме за минута или две, вероятно достатъчно време, за да изнесат пушката отвън и да я приберат по-късно.

И тогава си спомних деня на погребението. Почти всеки, когото познавах, бе влизал и излизал от къщата, когато баба умря, а не можех да си спомня дали бях виждала пушката след това. Но би било трудно да излезеш просто ей така с пушка от препълнената, гъмжаща от народ къща. Пък и си дадох сметка, че ако бе изчезнала тогава, досега щях да съм забелязала липсата ѝ. Всъщност бях почти напълно сигурна, че щях да съм забелязала.

Трябваше да избутам тези мисли настрана и да се фокусирам върху това как да заблудя този, който бе навън в мрака.

Отворих задната врата. Измъкнах се навън, приведена колкото е възможно по-ниско, и внимателно прихванах вратата, която за малко да се тресне зад гърба ми. Вместо да използвам стълбите, протегнах крак, стъпих на земята приклепнала и прибрах другия. Свих се. Имах чувството, че играя на криеница, както правехме с Джейсън в горичката като деца. Сега обаче играех на криеница с друг. За първо прикритие използвах делвата, в която баба бе засадила множество цветя. След това се промъкнах до колата ѝ, втората ми позиция. Погледнах небето. Беше пълнолуние, нощта беше ясна и всички звезди светеха. Беше задушно и все още горещо. Дланите ми се изпотиха за броени минути. Следващата крачка бе от колата до мимозата. Но този път не останах безшумна. Препънах се в един пън и се стоварих на земята. Прехапах устни, за да не извикам. Болка проряза крака ми. Треските по стария пън бяха одрали бедрото ми доста дълбоко. Защо

досега не го бях изкоренила? Баба бе молила Джейсън да го направи, но той така и не намери време.

Дочух... усетих движение. Без много да му мисля, скочих и се втурнах към дърветата. Някой профуча презглава по края на горичката отдясно и се насочи към мен. Но аз знаех къде отивам и с един скок, от който останах изумена, хванах най-ниския клон от любимото ни дърво за катерене в детството и се повдигнах нагоре. Ако оцелеех до утре, щях да имам ужасна мускулна треска, но щеше да си е заслужавало. Закрепих се на клона, опитвайки се да дишам тихо, докато всъщност ми се искаше да пъхтя и да пъшкам като старо куче.

Искаше ми се това да е сън. Но беше реалност. — Суки Стакхаус, сервитьорка, която умее да чете мисли, седи посред нощите на клон в гората, въоръжена с нищо повече от едно джобно ножче.

Нещо се движеше под мен. Някакъв мъж се прокрадваше между дърветата. От едната му китка висеше въже. Боже господи! И макар че бе пълнолуние, лицето му стоеше в сянка и не можех да видя кой е. Подмина, без да ме забележи.

Когато се изгуби от погледа ми, поех дъх. Спуснах се долу колкото мога по-тихо. Тръгнах през горичката към пътя. Щеше да ми отнеме известно време, но ако стигнех до него, можеше да спра някого. Тогава обаче се сетих колко рядко минават коли оттук. Май щеше да е по-добре да мина през гробището и да отида у Бил. Помислих си за гробището нощем, за убиеца, който ме търси, и потреперих.

Беше безпредметно да се паникьосвам още повече. Трябваше да се концентрирам върху тук и сега. Внимавах за всяка своя стъпка, движейки се бавно. Ако паднех, щеше да се чуе из тези шубраци и той щеше на минутата да ме погне.

Намерих мъртва котка на около десет метра югоизточно от дървото скривалище. Гърлото ѝ бе зееща рана. На лунната светлина не можех да кажа какъв е бил цветът ѝ, но тъмните петна около телцето определено бяха кръв. На метър и половина по-нататък, изминати предпазливо, намерих Буба. Или беше в безсъзнание, или мъртъв, при вампирите е трудно да се разбере. Но кол в сърцето му липсваше и главата му си бе все още на мястото, така че можех да се надявам просто да е изпаднал в безсъзнание. Досетих се, че вероятно някой му е донесъл упоена котка. Някой, който знае, че той ме надзирава, и е чул за склонността му към котешката кръв.

Чух звук зад мен, някой счупи съчка. Шмугнах се в сянката на най-близкото голямо дърво. Бях бясна. Бясна и изплашена. И се зачудих дали ще умра тази вечер.

Можеше и да нямам пушка, но разполагах с друго оръжие. Затворих очи и затърсих.

Неясна плетеница, червено, черно. Омраза.

Потрепнах, но трябваше да го направя. Това бе единствената ми защита. Освободих напълно съзнанието си.

Нахлуха образи, от които ми прилоша. Бях ужасена. Доун кара някой да я удари, след което установява, че той държи чорапогачника ѝ, разтяга го между пръстите си и се приготвя да го стегне около шията ѝ. Проблясък с Модет — гола и молеща за пощада. Жена, която никога не съм виждала, с гол гръб към мен, целия покрит в синини и следи от бичуване. А после и баба — моята баба — в нашата кухня, гневна и бореща се за живота си.

Бях парализирана от шока на видението и ужаса в него. Чии бяха тези мисли? Долавях образ на децата на Арлийн, играещи на пода в моята всекидневна. Видях себе си, но не приличах на себе си. На шията ми имаше големи дупки, изглеждах развратно, усмихвах се похотливо и докосвах неприлично бедрата си отвътре.

Бях в мислите на Рене Ление! Ето как ме виждаше Рене. Той беше луд. Сега разбрах защо никога не можех да прочета ясно мислите му, беше ги скътал в тайна дупка, тайно място в ума си, което пазеше разделено от съзнанието.

В момента оглеждаше някакъв силует зад дървото и се чудеше дали това са очертанятията на жена.

Той ме виждаше!

Светкавично изчезнах оттам и се втурнах на запад към гробището. Не можех повече да чувам мислите му, понеже съзнанието ми бе съсредоточено в бягането, преодолявайки препятствия от дървета, храсти, паднали клони и малки ями, образували се от насъбралата се дъждовна вода. Краката ми препускаха, ръцете ми се движеха ритмично, а дишането ми звучеше като хриптене на гайда.

Изскочих от горичката и навлязох в гробището. Най-старата му част бе далеч на север, към къщата на Бил. Там бяха и най-добрите места за укритие. Запрескачах надгробните плочи, тези новите, които едва се показват от земята, и не стават за прикритие. Прекрачих гроба

на баба, пръстта беше рохкава и все още липсваше камък. Убиецът ѝ бе по петите ми. Колко глупаво — обърнах се да видя колко е близо и на лунната светлина ясно видях рошавата глава на Рене.

Спуснах се надолу към леката падина, после се втурнах нагоре към другия край на гробището. Когато прецених, че помежду ни има достатъчно големи надгробни плочи и статуи, се скрих зад висока гранитна колона, увенчана с кръст. Останах права, плътно прилепнала до студения твърд камък. Запуших с ръка устата си, за да сподавя усилията си да си поема дълбоко въздух. Успях да се успокоя достатъчно, за да се опитам да прочета мислите на Рене. Но те не бяха дори достатъчно смислени, за да бъдат разчетени. Само необуздан гняв. И тогава ме осени идея.

— Сестра ти Синди жива ли е още, Рене?

— Кучка! — изкрещя той.

В този момент ми стана ясно, че първата жертва бе сестра му. Тази, която харесвала вампири и която по думите на Арлийн той все още посещавал от време на време. Рене я бе убил — собствената си сестра, която работела като сервитьорка. Била с работната си униформа от кафетерията в болницата в розово и бяло, когато я удущил с копринените ѝ чорапи. И правил секс с нея, след като издъхнала. „Толкова е пропаднала, че едва ли би имала нещо против собствения си брат“ — мислел си, доколкото въобще е бил в състояние да мисли. Всеки, който позволявал на вампир да прави това, заслужавал да умре. От срам скрил тялото ѝ. Но останалите не бяха негова плът и кръв и нямало проблем да ги зареже ей така.

Бях всмукана от болното съзнание на Рене, подобно на вейка, увлечена от водовъртеж. Зави ми се свят. Когато се върнах в собственото си съзнание, той ми връхлетя. Удари ме в лицето колкото сила имаше, очаквайки да се строполя. Счупи ми носа. Болката беше така силна, че за малко да изгубя съзнание, но не се свлякох. Върнах му удара. Поради липсата ми на опит обаче резултатът бе неудовлетворяващ. Само го праснах между ребрата и той изохка, но в следващия момент си го върна. Юмрукът му счупи ключицата ми. Но не паднах. И идея си нямаше колко съм силна. На лицето му се изписа шок, когато замахнах отново, благодарна за вампирската кръв, която бях пила. Сетих се за смелостта на баба и му се нахвърлих. Сграбчих го за ушите с намерение да ударя главата му в гранитната колона.

Протегна ръце да ме хване за раменете и да ме дръпне, за да изгубя равновесие. Най-накрая успя, но бе ясно, че е изненадан и нащрек. Опитах се да го съборя на колене, но той предусети, изви си и ме избягна. Все още нестабилна, успя да ме бутне. Озовах се на земята, а зъбите ми изтракаха едни в други.

Тогава ме възседна. При сборичкването обаче бе изпуснал въжето и докато ме държеше за шията с една ръка, с другата опипом го затърси. Дясната ми ръка бе застопорена, но лявата беше свободна и забих нокти в него. Наложих му се да игнорира това. Трябваше да открие средството си за удушаване, то бе част от ритуала му. Ръката ми изведнъж попадна на позната форма. В работните си дрехи Рене все още носеше ножа си на колана. Дръпнах, чу се звук от отваряне и измъкнах острието от калъфа му. Точно когато той си мислеше: „Трябваше да го сваля“, забих ножа в меката плът около кръста му и го извадих.

Той изкрещя. Изправи се олюлявайки се, изви се и се опита да спре с ръце кръвта, която изтичаше от раната му.

Дръпнах се бързо назад и се изправих, опитвайки се да се отдалеча от човека, който беше чудовище... подобно на Бил.

Рене извика:

— За бога, жено! Какво ми направи? Ох, господи, как боли...

Така му се падаше.

Беше изплашен и ужасен, че ще бъде разкрит, както и че това бе краят на играта и отмъщението му.

— Момичета като теб заслужават да умрат — озъби се той. — Усещам те в съзнанието си, ненормалнице!

— Кой е ненормалният тук?! — изсъсках. — Умри, негоднико!

Нямах представа, че съм способна на такова нещо. Седях приведена до надгробния камък, все така здраво стиснала кървавия нож, очаквайки Рене отново да ми се нахвърли. Следях го с поглед, с безизразно лице, докато се олюляваше в кръг. Затворих съзнанието си към него и усещането му, че смъртта дебне зад гърба му. Седях там, готова да му забия повторно ножа, но той се строполи на земята. Когато се уверих, че не помръдва, се отправих към къщата на Бил, но не тичах. Казах си, че не съм в състояние, но не съм убедена в това. Продължавах да виждам баба, уловена завинаги в спомените на Рене, бореща се за живота си в собствения си дом.

Извадих ключа на Бил от джоба си, донякъде учудена, че все още е там. Успях някак да го превъртя, влязох олюлявайки се в голямата всекидневна и затърсих телефона пипнешком. Пръстите ми докоснаха бутоните и незнайно как успях да преценя кое е деветка и къде се намира единицата, натисках ги достатъчно силно, за да издадат звук, и тогава, без да се усетя, съм изпаднала в безсъзнание.

ЗНАЕХ, ЧЕ СЕ НАМИРАМ В БОЛНИЦАТА, УСЕЦАХ ОКОЛО себе си миризмата на чисти болнични чаршафи. Веднага след това усетих болки в цялото тяло.

Някой беше с мен в стаята. Макар и трудно, отворих очи.

Анди Белфлър. Ъгловатото му лице изглеждаше още по-уморено от последния път, когато го видях.

— Чуваш ли ме? — попита той.

Кимнах едва — едва. Но дори и това дребно движение предизвика вълна от болка в главата ми.

— Хванахме го — рече той и започна да ми разказва подробности, но аз отново се унесох.

Когато пак се свестих, беше ден и този път, изглежда, бях много повече на себе си. В стаята имаше някой.

— Кой е тук? — произнесох с болка, а гласът ми прозвуча дрезгаво.

Кевин стана от стола, разположен в ъгъла, сви една книжка с кръстословици и я пхна в джоба на униформата си.

— Къде е Кения? — прошепнах. Той ми се усмихна неочаквано.

— Беше тук няколко часа, — обясни — скоро ще се върне. Замествам я за обяд.

Слабото му лице излъчваше одобрение.

— Ти си една твърда жена — каза ми.

— Не се чувствам твърда — успях да отвърна.

— Ранена си — каза той, сякаш не бях наясно.

— Рене?

— Открихме го в гробищата — увери ме Кевин. — Доста добре си го пробола, но беше още в съзнание и призна, че се е опитал да те убие.

— Добре.

— Искрено съжаляваше, че не е успял да приключи задачата си. Не можех да повярвам какви ги говори, но когато го открихме, той, в известна степен, бе оскърбен и донякъде изплашен. Каза, че за всичко си била виновна ти, защото не си се оставила да бъдеш убита толкова лесно като останалите. Заяви, че сигурно има нещо общо с гените ти, защото и баба ти... — Кевин изведнъж спря, осъзнавайки, че засяга болна тема.

— Тя също се е борила — прошепнах, тогава влезе Кения — огромна, невъзмутима и с чаша горещо кафе.

— Тя е в съзнание — обяви Кевин, усмихвайки се на партньора си.

— Добре. — Кения не звучеше толкова превъзбудена от факта. — Каза ли какво се е случило? Може би трябва да се обадим на Анди.

— Да, и той това заръча. Но отиде да поспи само преди четири часа.

— Човекът каза да се обадим.

Кевин вдигна рамене и се запъти към телефона до леглото. Както го слушах, се отпуснах и задряхах, но го чувах как шепне нещо на Кения, докато чакат. Разправяше за ловните си кучета, а тя, предполагам, слушаше.

Влезе Анди, почувствах съзнанието му, начина му на мислене, силното му присъствие. Дойде и се отпусна до леглото ми. Отворих очи, докато той се привеждаше да ме погледне. Задълго останахме вгледани един в друг.

— Той е все още жив — рече изведнъж Анди — и не спира да говори.

Направих възможно най-малкото движение с глава, надявайки се, че загатвам кимване.

— Казва, че всичко започнало от сестра му, която се срещала с вампир. Очевидно била изгубила доста кръв и той си помислил, че ще се превърне във вампир, ако не я спре. Една вечер в апартамента ѝ й дал ултиматум. Тя му отвърнала, че нямало да се откаже от любовника си. Спорели, докато тя си връзвала престилката и се приготвяла да тръгва за работа. Той дръпнал престилката, удушил я... и правил разни други неща.

Изглеждаше леко пребледнял.

— Зная — прошепнах.

— Според мен, — продължи той — е решил, че ще намери оправдание за пред себе си за ужасното нещо, което е сторил, ако си повярва, че всички като сестра му заслужават да умрат. Всъщност убийствата тук са доста сходни с други две, извършени в Шривпорт, които до момента не са разрешени. Надявам се Рене да спомене нещо и за тях, докато бръцолови несвързано. Ако оживее.

Свих устни ужасена и съчувстваща на онези жени.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи? — тихо попита Анди.
— Не бързай, спокойно, не се опитвай да говориш, шепни. Гърлото ти е лошо контузено.

Благодаря, но някак вече го бях разбрала. Разказах всичко. Нищо не пропуснах. Анди бе включил малък диктофон, след като се увери, че нямам нищо против. Постави го на възглавницата близо до устата ми, след като му дадох знак, че съм съгласна. Така че записа цялата история.

— Господин Комптън е все още извън града, а? — попита ме, след като приключих.

— Ню Орлеанс — прошепнах едва.

— Ще огледаме къщата на Рене за пушката, след като знаем, че е твоя. Ще е хубаво доказателство по случая.

Ведре млада жена в бяло влезе в стаята, погледна ме и каза на Анди да продължи някой друг път. Той ми кимна, потупа ме неловко по ръката и си тръгна. Обърна се и хвърли възхитен поглед към лекарката. Тя определено си беше за възхищение, обаче имаше брачна халка, така че той за пореден път бе закъснял. Тя си помисли, че е твърде сериозен и мрачен.

Не ми се слушаше това. Но не разполагах с достатъчно енергия, за да държа всички извън съзнанието си.

— Госпожице Стакхаус, как се чувствате? — попита ме лекарката. Беше слаба брюнетка с дълги вежди и плътни устни.

— Ужасно — прошепнах.

— Мога да си представя — отвърна тя, като продължи да поклаща глава, докато ме оглеждаше.

Не мисля, че изобщо бе в състояние да го направи. Щеше ми се да се обзаложа, че не ѝ се е случвало да бъде пребита от масов убиец наред гробищата.

— Вие наскоро изгубихте баба си, нали? — попита съчувствено жената.

Кимнах едва забележимо.

— Съпругът ми почина преди около шест месеца — продължи тя. — Зная какво е да скърбиш. Трудно е да си силен, нали?

Да, да, да. Направих въпросително изражение.

— Имаше рак — обясни тя.

Опитах се да изглеждам състрадателно, без да помръдвам, което не беше възможно.

— Е! — рече тя, като се изправи и отново се оживи. — Госпожице Стакхаус, определено ще оживеете. Имате счупена ключица, две счупени ребра и счупен нос.

Божичко! Нищо чудно, че се чувствах толкова зле.

— Лицето и шията ви са сериозно контузени. Естествено, забелязали сте, че гърлото ви боли.

Опитвах се да си представя как ли изглеждам. Добре че нямах огледало подръка.

— Освен това имате сравнително по-малки наранявания и порязвания по ръцете и краката — усмихна се тя. — Стомахът и ходилата ви са наред.

Ха-ха-ха! Много смешно, няма що.

— Изписала съм ви болкоуспокояващи, така че просто се обадете на сестрата, когато започнете да се чувствате зле.

Някакъв посетител надникна през вратата зад нея. Тя се обърна и препречи гледката ми. Чух я да казва:

— Здравейте?

— Това стаята на Суки ли е?

— Да. Току-що приключих визитацията. Може да влезете.

Лекарката, чието име според табелката на престилката ѝ бе Зонтаг, ме погледна въпросително. Успях леко да кимна, че съм съгласна.

Джей Би дьо Рон бавно се понесе към леглото ми. Изглеждаше направо великолепно, като модел от корицата на любовен роман. Светлокестенявата му коса проблесна на светлината на луминесцентната лампа. Очите му бяха в абсолютно същия цвят. А тениската му без ръкави разкриваше такива мускули, все едно изваяни

от скулптор. Гледаше ме, а доктор Зонтаг направо го изпиваше с поглед.

— Хей, Суки добре ли си?

Внимателно докосна бузата ми с пръст. Целуна ме по челото, там, където не бях ударена.

— Благодаря — прошепнах. — Ще се оправя. Запознай се с моята лекарка.

Джей Би извърна големите си очи към доктор Зонтаг, която буквално се препъна в собствените си крака, за да се представи.

— Докторите, които ми биеха ваксини, не бяха толкова красиви — каза Джей Би искрено и прямо.

— Не сте били на лекар от дете? — учуди се доктор Зонтаг.

— Никога не се разболявам — усмихна ѝ се той. — Силен съм като вол.

И мозъкът му бе като на този вид. Но доктор Зонтаг вероятно имаше акъл за двама. Тя не успя да се сети за причина да се мотае все още наоколо, макар на излизане да погледна с копнеж през рамо.

Джей Би се приведе над мен и попита загрижено:

— Искаш ли да ти донеса нещо, Суки? Крекери или нещо друго?

Направо ми се приплака при мисълта да се опитвам да ям кракери.

— Не, благодаря — въздъхнах. — Лекарката е вдовица.

С Джей Би човек можеше да смени темата, без той да се зачуди защо.

— Майко мила! — възкликна удивен. — Тя е умна и неангажирана.

Повдигнах многозначително вежди.

— Смяташ, че трябва да я поканя да излезем? — Джей Би погледна замислено, доколкото подобно нещо му се удаваше. — Това може да се окаже добра идея — усмихна ми се, гледайки надолу. — Освен ако не пожелаеш ти да излезеш с мен, Суки. Винаги ще си номер едно за мен. Само ми дай знак с пръст и веднага ще дотичам.

Какъв сладур! И за миг не се хванах на предаността му. Но вярвах, че умее да накара една жена да се чувства добре, та дори да е абсолютно наясно като мен, че изглежда ужасно зле. Освен това се и чувствах зле. Къде бяха тези болкоуспокояващи? Опитах се да се усмихна на Джей Би.

— Боли те — рече той. — Ще повикам сестрата.

О, боже! Разстоянието до малкия бутон за сигнализиране изглеждаше все по-далеч и по-далеч, когато се опитах да раздвижа ръката си.

Когато тръгваше, ме целуна отново и каза:

— Ще отида да намеря твоята лекарка, Суки. По-добре да ѝ задам няколко въпроса относно възстановяването ти.

Точно след като сестрата инжектира нещо в системата ми и аз с нетърпение очаквах болката да спре, вратата отново се отвори.

Влезе брат ми. Дълго стоя до леглото, загледан в лицето ми. Най-после се обади унило:

— Размених няколко думи с лекарката, преди да отиде до кафетерията с Джей Би. Осведоми ме за всичките ти контузии и наранявания — отдалечи се от мен, обърна се и се върна обратно. Продължи да стои вторачен в мен. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря — промълвих едва.

— О, да, гърлото ти. Забравих. — Започна да ме гали.

— Слушай, сестра ми, трябва да ти благодаря. Но ми стана гадно, че се застъпи за мен, когато ножът опря до кокал.

Ако бях в състояние, щях да го сритам. Застъпила съм се за него, божичко.

— Страшно съм ти задължен, сестра ми. Беше толкова глупаво от моя страна да си мисля, че Рене е добър приятел.

Предаден. Той се чувстваше предаден.

В този момент, за да стане картинката просто перфектна, влезе Арлийн. Не беше на себе си. Косата ѝ приличаше на червено кълбо, нямаше никакъв грим, а дрехите ѝ изглеждаха така, сякаш е сложила каквото ѝ е попаднало пред очите. Никога не я бях виждала така. Винаги бе с накъдрена коса и крещящ грим.

Тя сведе поглед към мен — боже, колко щях да съм доволна, когато отново съм в състояние да се изправам! — и за секунда изражението ѝ бе твърдо като гранит, когато огледа добре лицето ми обаче, започна да омеква.

— Толкова ти бях ядосана. Не вярвах. Но сега, след като видях какво е направил... О, Суки, ще можеш ли някога да ми простиш?

Боже мили, исках да излезе от стаята. Опитах се да сигнализирам на Джейсън и за пръв път успех. Той сложи ръка на рамото ѝ и я

изведе. Преди да стигне до вратата, Арлийн хлипаше.

— Не знаех — продума едва разбираемо. — Просто не знаех!

— Аз също, по дяволите — изрече сериозно Джейсън.

След опита ми да погълна известно количество вкусно зелено желе подремнах малко.

Голямата ми радост следобед бе отиването ми до тоалетна малко или много без чужда помощ. Седях на гърнето десетина минута, след което бях повече от готова да се върна в леглото. Погледнах се в огледалото, прибрано в масичката на колелца, и жестоко съжалих за това.

Имах слаба температура, колкото да ме втресе и кожата ми да е чувствителна. Лицето ми бе синьо — сиво, а носът ми бе двоен. Дясното ми око бе подпухнало и почти затворено. Потреперих и дори от това почувствах болка. Краката ми... о, боже, не ми се искаше дори да ги проверявам. Отпуснах се много внимателно назад. Искаше ми се този ден да е приключил. Вероятно след четири дни щях да се чувствам страхотно. Работа. Кога щях да мога да се върна на работа?

Леко почукване на вратата привлече вниманието ми. Още някой проклет посетител. Този обаче не го познавах. Беше възрастна жена със синя коса, с очила с червени рамки, която тикаше количка. Беше с жълта манта, която доброволците в болницата, наречени Слънчевите дами, трябваше да носят, докато са на работа.

Количката ѝ бе пълна с цветя за пациентите в отделението.

— Нося ви куп благопожелания — произнесе възторжено жената.

Усмихнах се, но резултатът трябва да е бил ужасяващ, понеже усмивката ѝ леко помръкна.

— Тези са за вас — каза тя, повдигайки цвете в саксия, украсено с червена лента. — Ето я и картичката, мила. Така. Това също е за теб... — Беше букет от розови на цвят розови пъпки, розови карамфили и бяла гипсофила. Извади картичката и от тези цветя. Оглеждайки я, заяви. — Не си ли щастливка! Ето, има още.

Третият знак на внимание бе странно червено цвете, каквото никога не бях виждала, обградено от други по-познати видове. Погледнах букета недоверчиво. Слънчевата дама предано ми подаде картичката, закрепена към него.

След като излезе с усмивка, отворих малките пликове. С ирония установих, че ми е по-лесно да се движа, когато съм в добро настроение.

Цветето в саксията беше от Сам и „всичките ти колеги от «При Мерлот»“, пишеше на картичката, но почеркът бе неговият. Докоснах лъскавите листа и се замислих къде ще го сложа, като се прибера у дома. Първият букет беше от Сид Мат Ланкастър и Елва Дийн Ланкастър — пфу! Аранжировката с чудатото червено цвете, което неприлично ми напомняше на интимните женски части, безспорно бе най-интересна от трите. Отворих картичката с известно любопитство. На нея имаше само подпис. — Ерик.

Точно това ми трябваше. Как, по дяволите, е разбрал, че съм в болницата? И защо Бил още не се е обадил?

След вкусната вечеря от червено желе няколко часа бях ангажирана с телевизора, понеже нямах нищо за четене, макар точно това да ми се правеше. Синините ми ставаха от прелестни по-прелестни с всеки изминал час. Почувствах се страшно уморена, макар да бях отишла само веднъж до тоалетната и се бях разходила два пъти из стаята. Изключих телевизора и се обърнах на една страна. Унесох се и болката по тялото ми се промъкна в сънищата ми под формата на кошмари. Тичах насън. Тичах през гробището, страхувайки се за живота си. Просвах се върху камъни и пропадах в отворени гробове, натъквах се на мъртвите си близки и познати, положени там — майка ми и баща ми, баба, Модет Пикинс, Доун Грийн, дори и една приятелка от детинство, която бе убита инцидентно при лов. Търсех точно определен надгробен камък. Ако го намерех, щях да се върна у дома свободна. Всички щяха да се върнат в гробовете си и да ме оставят на мира. Тичах от плоча на плоча и поставях ръка на всяка от тях с надеждата, че е търсената. Плачех.

— Скъпа, всичко е наред — дочух познат хладен глас.

— Бил... — промърморих.

Обърнах се и видях камък, който все още не бях докосвала. Прокарах пръсти през буквите. — Уилям Томас Комптън. Все едно ме заля ледена вода. Очите ми се ококориха, поех си дълбоко въздух, за да изкрещя, и ужасна болка се заби в гърлото ми. Задавих се и болката от кашлянето провокира болка във всичко счупено по мен, което ме събуди.

Нечия ръка се плъзна по лицето ми. Хладината на пръстите върху горещата кожа ми дойде добре. Опитах се да не хлипам, но без да искам, издадох лек звук.

— Обърни се към светлината, скъпа — рече Бил с изключително внимателен и непринуден глас.

Бях заспала с гръб към лампата, която сестрата бе оставила светната в тоалетната. Сега се обърнах покорно по гръб и погледнах своя вампир.

Бил промълви през зъби:

— Ще го убия. — Бе така категоричен, че тръпки ме побиха.

Напрежението в стаята бе достатъчно да принуди армия нерваци да се втурнат за успокоителни.

— Здравей, Бил — поздравих го дрезгаво. — И аз се радвам да те видя. Къде се изгуби? Благодаря ти, че отговори на обажданията ми.

Това внезапно го отрезви. Примигна. Усещах как с все сили се опитва да се вземе в ръце.

— Суки, — обади се — не позвъних, понеже исках лично да ти кажа какво се случи.

Не можех да разчета нищо по лицето му. Ако трябваше да налучквам, бих казала, че изглежда доволен от себе си.

Той спря за миг и ме огледа детайлно.

— Не ме боли — изхриптях съобразително, протягайки ръка към него.

Той я целуна, задържайки устните си, от което цялото ми тяло потръпна леко. Но дори това потрепване бе повече, отколкото смятах, че съм в състояние да понеса.

— Кажи ми какво се случи с теб — настоя той.

— В такъв случай се приведи, за да ти шепна. Доста ме боли.

Той придърпа един стол близо до леглото, свали предпазната преграда и подпря брадичка на сгънатата си ръка. Лицето му беше на няколко сантиметра от моето.

— Носът ти е счупен — установи. Направих физиономия.

— Добре, че забеляза — прошепнах. — Ще предам на лекарката, когато се появи.

Той присви очи.

— Престани да се отклоняваш от темата.

— Добре де. Счупен нос, две ребра и ключица. Но Бил искаше лично да ме огледа от горе до долу и отметна чаршафа. Унижението ми беше тотално. Естествено, бях облечена с ужасна болнична нощница, което само по себе си беше достатъчно, не бях особено чиста, лицето ми беше в различни цветове отсенки, а косата ми бе разчорлена.

— Искам да те прибера у дома — заяви той, след като прокара ръце по цялото ми тяло и обстойно огледа всеки белег и драскотина. Вампир лекар.

Дадох му знак с ръка да се приведе към мен.

— Не — прошепнах и посочих венозната система. Той й хвърли бегъл поглед, но нямаше как да не знае какво представлява.

— Мога да я извадя — каза той.

Категорично поклатих глава.

— Не желаяш да се погрижа за теб?

Изпуфках раздразнено, от което ме заболя ужасно.

Наподобих писане с ръка. Бил запретърсва чекмеджето, където намери някакво тефтерче. За мое учудване носеше химикал. Написах му:

Ако температурата ми не се повиши, утре ще ме изпишат.

— Кой ще те отведе у дома? — попита той.

Бе се изправил до леглото и ме гледаше повече от неодобрително. Като учител, чийто най-добър ученик редовно закъснява.

— Ще дойда по тъмно — каза той.

„Ще ги помоля да се обадят на Джейсън или на Чарлси Тутън“ — написах.

Погледнах бледото му лице. Безупречното бяло на очите му сякаш сияеше в полумрака на стаята.

— Аз ще те излекувам — предложи той. — Нека ти дам малко кръв.

Спомних си как косата ми изсветля, спомних си, че бях станала два пъти по-силна от когато и да било, и поклатих отрицателно глава.

— Защо не? — попита ме, сякаш съм отказала чаша вода, бидейки жадна.

Помислих, че може би се засегна. Поех ръката му и я насочих към устата си. Целунах нежно дланта му. Опрях я до бузата си, която бе в по-добро състояние.

„Хората забелязват, че се променям — след миг допълних. — Аз забелязвам, че се променям“.

Той сведе глава, след което ме погледна тъжно.

„Ти знаеш какво се случи“ — написах.

— Буба ми каза една част — отговори той. Лицето му придоби ужасяващ вид, когато спомена малоумния вампир. — Сам ми разказа останалата. Освен това отидох в полицията и прочетох доклада им.

— Анди ти е позволил такова нещо? — изстенах.

— Никой не знаеше, че съм там — отвърна равнодушно.

Опитах се да си го представя и направо ме побиха тръпки. Погледнах го неодобрително.

„Кажи ми какво стана в Ню Орлеанс“ — написах. Започваше отново да ме унася.

— Първо трябва да знаеш някои неща за нас — отвърна той колебливо.

— Ехе, ехе, тайни вампирски истории! — въздъхнах тежко.

Бе негов ред да ме погледне неодобрително.

— Имаме си известен ред — обясни той. — Опитвах се да измисля начин да ни защитя от Ерик.

Неволно погледнах червеното цвете.

— Знаех, че ако съм в политиката като него самия, на Ерик ще му е много по-трудно да се меси в личния ми живот.

Примигнах окуражително, или поне се опитах.

— Затова взех участие в областното събрание и макар никога да не съм се занимавал с политика, подадох кандидатурата си и благодарение на силното си лоби спечелих.

Това беше направо невероятно! Бил бе станал член на съюза? Зачудих се също и за силното лоби. Дали това означаваше, че е убил цялата опозиция? Или пък е почерпил гласуващите по бутилка А положителна?

„В какво се състои работата ти?“ — написах бавно, представяйки си го на заседание. Опитах се да си дам вид, че се гордея с него, което

той очевидно очакваше.

— Аз съм следовател на пети район — рече. — Ще ти обясня какво означа това, когато се прибереш у дома. Не искам да те изтощавам.

Кимнах с усмивка. Искрено се надявах да не започне да ме разпитва от кого са всички тези цветя.

Зачудих се дали трябва да върна на Ерик благодарствено съобщение. Не разбирах защо се замислям за всичко това. Трябва да е от болкоуспокояващите.

Дадох знак на Бил да се приближи и той наведе лице до моето.

— Не убивай Рене! — прошепнах. Изражението му постепенно придоби ужасно студен вид.

— Може и да съм свършила тази работа, нали е в интензивното. Но дори да оживее, вече се случиха достатъчно убийства. Остави нещата в ръцете на закона. Не искам повече никакъв лов на вещици за теб. Искам да сме спокойни.

Ставаше ми все по-трудно да говоря. Взех ръката му между своите и я притиснах до по-малко наранената си буза. Изведнъж носталгията ми по него се превърна в буца, която заседна в гърлото ми, и аз разтворих обятия. Той седна внимателно в края на леглото, приведе се, пъкна нежно ръце под мен и започна да ме притегля към себе си едва — едва, за да имам достатъчно време да му кажа, ако ме заболи.

— Няма да го убия — промълви в ухото ми най-последно.

— Съкровище... — прошепнах само с устни. Знаех, че острият му слух ще долови думите ми.

— Липсваше ми — чух кратката въздишка, притисна ме леко и започна да ме гали по гърба. — Чудя се колко ли ще ти отнеме да се възстановиш без помощ — каза той.

— О, ще се опитам да е по-скоро — прошепнах. — На бас, че лекарката ми е вече изумена.

Едно коли притича по коридора, погледна през отворената врата и изджавка:

— Бау! — след което се отдалечи.

Изумен, Бил се извърна да хвърли поглед към коридора. А да, тази вечер беше пълнолуние — виждах през прозореца. Освен това забелязах и още нещо. Едно бледо лице изплува от мрака, носейки се

между мен и луната. Красиво лице, с дълги златисти коси. Вампирът Ерик ми се усмихна и постепенно се изгуби от погледа ми. Той летеше.

— Скоро всичко ще си е постарому — обади се Бил, отпусчайки ме внимателно на леглото, за да изгаси осветлението в тоалетната. Засия в мрака.

— Точно така — прошепнах. — Да. Постарому.

[1] Троял Гарт Брукс — известен американски кънтри певец. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.